

Hợp Đồng Yêu

Contents

Hợp Đồng Yêu	1
1. Chương 1: Người Vợ Bất Đắc Dĩ	2
2. Chương 2: Thú Vị	4
3. Chương 3: Lối Thoát	5
4. Chương 4: “”	6
5. Chương 5: Sống Chung	8
6. Chương 6: Điều Khoản 5	10
7. Chương 7: Ra Phố	13
8. Chương 8: Sự Thật	14
9. Chương 9: Bạn Mới	15
10. Chương 10: Đau	24
11. Chương 11: Ryan	26
12. Chương 12: Kề Thứ 3	28
13. Chương 13: Giận	31
14. Chương 14: Buồn	36
15. Chương 15: Ghen	39
16. Chương 16: Sai Lầm	41
17. Chương 17: Đêm Buồn	44
18. Chương 18: Bình Minh Đến	47
19. Chương 19: Chấm Hết	50
20. Chương 20: Say	52
21. Chương 21: Già Vờ	55
22. Chương 22: Quyết Định	58
23. Chương 23: Trễ	63
24. Chương 24: Tổ Tình	66
25. Chương 25: Nổi Lòng	73
26. Chương 26: Cái Bẫy	75
27. Chương 27: Sập Bẫy Ngọt Ngào	79

Hợp Đồng Yêu

Giới thiệu

Cô bé tên là My. Dương Ngọc My 18 tuổi, đây là ảnh con bé. Tôi cầm tấm ảnh trong tay, miệng cười

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hop-dong-yeu>

1. Chương 1: Người Vợ Bất Đắc Dĩ

Tôi 25 tuổi, đang làm chức Giám Đốc ở công ty xe ô tô của bố tôi. 25 tuổi, sở hữu vẻ ngoài điển trai, tài ăn nói có duyên, gia cảnh giàu có nên xung quanh tôi ko thiếu gì các em chân dài xinh đẹp. Nhưng mà đối với tôi tán gái xong là phải được “ăn”, “ăn” được thì phải bỏ. Tình yêu chả là gì đối với tôi, thế nên đã 25 tuổi tôi vẫn chưa biết yêu thật lòng là thế nào. Tôi suốt ngày dung dăng dung dẻ sáng làm việc tối đi bar hay đi với gái. Cho đến một ngày tai hoạ ập xuống đầu tôi.

- Alô bố ạ. Có chuyện gì vậy bố ?.....Vâng con biết rồi, con về ngay.

Tôi quay xe lái con Camry đen về công ty, nghe giọng bố lạ lắm, chắc có chuyện chẳng lành.

- Ngồi đi con trai.

Đột nhiên tôi chột dạ.

- Có chuyện gì vậy bố ? Trông bố lạ quá.

- Con năm nay đã 25 tuổi rồi phải ko ?

- Vâng ạ, thì sao bố ?

- Đến lúc lấy vợ rồi con trai.

- Hả ? Bố nói gì ạ ? Lấy vợ gì bố ? Con chưa có ý trung nhân mà. Vả lại con còn phải

đi làm bận bịu lắm, từ từ đi bố.

- Đi làm và cưới vợ là 2 chuyện khác nhau. Bố đã có người ưng ý dành cho con rồi, bố tin con sẽ thích con bé.

- Bây giờ là thời kì gì mà còn chuyện này nữa bố, con muốn tự tìm người yêu ỳnh. Con ko thích sự sắp đặt của bố đâu. Con ko thích lấy người con ko yêu.

- Nhưng nếu vụ này thành công thì sẽ rất có lợi cho công ty nhà ta, cưới nó về thì cũng đâu khó khăn gì cho con, thích thì ở luôn với nhau, còn ko thì cứ cưới nhưng muốn làm gì thì làm vài năm thì li dị . Nhưng bố chắc chắn con sẽ ko trụ nổi với cô bé đâu. Con sẽ bắt bố cho cưới ngay, cô bé rất dễ thương và thú vị hahahaha.

- Bố đánh giá con thấp thế ?. Nếu có lợi cho nhà ta thì cũng được. Coi như trong list con lại có thêm 1 em ” rau sạch” xinh xắn.

- Tốt, cô bé tên là My. Dương Ngọc My 18 tuổi, đây là ảnh con bé.

Tôi cầm tấm ảnh trong tay, miệng cười khẩy ko biết ông bố già yêu dấu của tôi lại có trò gì mới nữa đây, bây giờ lại bảo tôi lấy con bé 18 vắt mũi chưa sạch à ?.

Trong ảnh là 1 cô gái rất xinh, sở hữu nụ cười rất trong sáng, mái tóc nổi dài đến tận hông. Nhìn ảnh mà tôi thấy thật hài lòng, cô em xinh thế này thì cũng tạm chấp nhận phong cho cái danh hiệu “Vợ”. Để em này ở nhà cơm nước, mỗi tối phục vụ tôi thì cũng hay nhỉ.

- Động lòng rồi hả con trai ?

- Ok, xinh thế này thì con duyệt.

- Còn việc có yêu hay ko thì ko sao, bố đã tính rồi bố sẽ cho con và con bé sống như vợ chồng trong 6 tháng để tìm hiểu nhau, từ từ rồi cũng sẽ yêu thôi, con bé xinh thế cơ mà.

- Sống như vợ chồng ? Bố ko sợ con sẽ làm gì cô ấy sao ?

- Hahaha con trai, ta lại mong con làm gì con bé ấy chứ. Thế thì con sẽ phải cưới con bé ngay, và ta lại có cháu để bế.

- Hừ bố bố giỏi quá tính đủ cả đường

- Ta là bố con mà, gừng càng già càng cay.

- Cô ta con gái ai mà quyền lực thế ? Bây giờ đang ở đâu ?

- Cô bé là con bác Tiến – bạn thân của ta ngày xưa giờ đang là chủ tịch tập đoàn ô tô ở Canada. Ngày mai sẽ bay sang đây.

- Ok, vấn đề đã giải quyết xong, thế ko có gì nữa thì con đi nha bố.

- Ngày mai con sẽ đi với bố đến đón họ đấy. 9h sáng mai ta sẽ bảo trợ lí ta sang đón con.

Tôi ko trả lời bố mà bước nhanh ra khỏi cửa, tôi đang vội vì em Lan – người mẫu mới nổi, một em ” rau” khá nuột mà tôi đã nuôi cả tuần nay. Giờ đã đến lúc ” thu hoạch”.

Cả đêm tôi ngáy ngất ở khách sạn đến tận 4h sáng mới bò về nhà và ngủ tiếp. Chỉ mới ngủ được 4 tiếng thì tiếng bà quản gia đã nhẹ nhàng bay đến bên tai dựng đứng tôi dậy để chuẩn bị cho cuộc hẹn với bố tôi.

À tôi có nói với các bạn tôi là cậu chủ của 1 căn biệt thự lớn ở trung tâm Sài Gòn chưa nhỉ?. Do tôi làm việc rất tốt và nghiêm chỉnh nên bố tôi ko can dự đến đời sống riêng tư của tôi. Ông ấy còn cấp cho tôi một căn biệt thự lớn và 1 tấm séc giá trị cho tôi tiêu xài, đây là lí do tại sao tôi lại chơi bởi lâu lóng thế với tình yêu. Có tiền thì có tất cả kể cả tình yêu nên trong suy nghĩ của tôi chữ tình phải đi chung với chữ tiền.

Còn chuyện tôi sắp có 1 bà “Vợ tương lai 18 tuổi” thì cũng chả ảnh hưởng gì mấy đến cuộc sống thường nhật của tôi. Tôi cá là cô bé kia cũng chả hứng thú gì với chuyện phải làm vợ của 1 tên mà chưa gặp nhau 1 lần nào.

Sau 15’ tranh nhà tắm tôi cũng chuẩn bị xong, tôi bước xuống lầu trong những ánh nhìn hâm mộ của các cô hầu gái trong nhà, đây cũng là chuyện thường như ở phường thôi ai bảo tôi điển trai quá làm gì.

- Trợ lí Nam đến chưa bà hai ?

- Rồi ạ, cậu ấy đang đợi ngoài sân thưa cậu chủ.

- Được rồi.

Tôi chỉnh lại trang phục của mình, đến sân bay nên cũng ko cần

ng nghiêm nghị như đi làm. Chỉ cần chiếc quần jeans thùng, áo sơmi bụi và đôi thể thao kiểu hip hop. Mái tóc bông bênh hằng ngày hôm nay dựng đứng cả lên, với tay lấy cái kính mát tôi tiến tới chỗ xe.

- Đi thôi trợ lí Nam.

Thật sự tôi dám chắc tôi mà như thế này thì đồ em nào dám bảo tôi đã 25, trông tôi tầm tầm 20 phẩy phẩy. Bởi vậy đã bảo là tôi điển trai rồi mà.

2. Chương 2: Thú Vị

Sân bay hôm nay ko đông mấy, cũng may vì tôi ghét cảnh đông người chen chúc, đám bạn tôi ai cũng bảo tôi mắc bệnh công tử. Cũng phải thôi 1 người sống trong tư lự như tôi từ nhỏ thế này thì tức nhiên phải thế. Trong đời tôi, tôi ghét nhất là dơ bẩn và đông đúc, tôi thấy việc đứng đón người thân thế này thật là nhảm hết chỗ nói, đã bay về tới đây rồi thì đến thẳng nhà tôi cho nhanh còn bày vẽ đưa với chả đón.

Đợi gần 30' thì nhân vật chính cũng chịu chui ra, tôi ko chú ý tới họ lắm. Chỉ có điều khiến tôi chăm chú là cô bé gắn mác vợ tương lai tôi, trông con bé ở ngoài còn hấp dẫn hơn cả trong ảnh, nhìn cô bé mà tôi lại thấy lưỡng lự với ý định nhốt vợ bé bỗng ở nhà chỉ cơm nước, phục vụ tôi.

Mái tóc dài uốn xoắn nhẹ, được nhuộm đỏ với vài sợi màu bạch kim. Đôi chân dài nổi bật trong chiếc đầm trắng ngang gối. Chiếc áo voan mỏng khoác hở để lộ phần ngực trắng nõn. Khuôn mặt thon dài với đôi môi mọng đỏ và chiếc mũi nhỏ nhắn trông cô bé thật sự rất đẹp, đẹp hơn tất cả các em mà tôi đã từng quen 30' chờ đợi tôi bỏ ra quả là ko uống phí.

- Hello Sơn, lâu quá ko gặp mày.

- Ủh, mừng mày về, khỏe chứ người anh em ?

- Vâng tốt lắm, còn mày ?

-

Các bác U50 có vẻ rất vui mừng thích thú, còn cô vợ bé nhỏ của tôi trông khó gần hơn. Khuôn mặt xinh xắn lạnh tanh, chú tâm nhìn về hướng các bác U50 nhà ta chứ chả 1 lần nhìn tôi dù chỉ là 1 cái liếc. Chà vợ tôi có khác thật ko động lòng trước vẻ điển trai ko 1 cô gái nào có thể cưỡng lại của tôi, thật là thú vị.

- Phần thăm hỏi của người lớn xong rồi, bây giờ thì đến phần của tụi trẻ đi.

Tôi là đàn ông con trai, nên tôi phải chủ động lấy điểm với người đẹp chứ. Mỉm cười tự tin tôi đến trước cô bé:

- Hi em, anh là Trí rất vui được gặp em

- Hi, em tên My cứ gọi em là Shell.

Ko biết vợ tương lai của tôi là tăng băng hay là con người nữa. Ko ai có thể ko ngượng ngùng hay nhẹ lăm thì cũng phải mỉm cười trước nụ cười toả nắng lung linh của tôi. Vợ tôi thì chỉ đưa mắt nhìn rồi phát ra vài từ máy móc thế rồi lại quay đi hướng khác, thật điển lên được. Đây quả là hành động sỉ nhục tôi nhất từ trước đến nay, đã thế thì tôi quyết sẽ cho cô bé ko biết trời cao đất dày này phải điều đứng vì tôi, tôi mới hã dạ được.

- Thôi bây giờ Trí dẫn em đi chơi vòng vòng đi con, bố có chuyện cần bàn bạc với bố mẹ My.

- Vâng ạ.

Bố tôi thật là tâm lý, từ lúc này đến giờ tôi chỉ chờ thế.

Tôi và cô bé đã yên vị trên con Camry được gần 20', cô bé chỉ chăm chăm nhìn ra cửa sổ xe, ko một lần nhìn tôi. Thật sự tôi ko thể diễn tả nổi sự bức xúc lúc này của mình.

- Có vẻ em thích nhìn cảnh vật Sài Gòn hơn là nhìn anh nhỉ ?

Ko 1 tín hiệu trả lời, tôi bắt đầu cảm thấy bức bối và hết kiên nhẫn, ngoài bệnh công tử ra tôi còn 1 tật xấu là rất mau chán và thiếu kiên nhẫn bởi vì khi tiếp cận con gái à ko phải nói là khi con gái tiếp cận tôi thì tôi chỉ cần lên tiếng thích hay ko, họ sẽ tự biết còn ở đây tôi đã hạ mình nhịn nhục thế mà cô ta ko một chút gì gọi là động lòng, nếu ko thì cũng phải biết điều lịch sự một chút chứ. Đến hỏi mà cô ta cũng ko thèm trả lời, con gái con lười gì mà mất lịch sự hết sức.

- Anh Trí, chúng ta vào 1 quán nước nào đó nói chuyện được ko ?

Ồ, cuối cùng tận bằng mấy trăm thế kỉ cũng chịu tan ra một chút để nói lên yêu cầu bức thiết của cô ta, được thôi muốn vào thì tôi vào. Quay vòng lại tôi đưa xe quẹo vào CIAO.

3. Chương 3: Lối Thoát

Nó cũng ko biết bây giờ nó đang nghĩ gì nữa khi đồng ý về tận Việt Nam để thực hiện lời hứa gì đó của bố nó với 1 người bạn thân ở Việt Nam. Nó ngây thơ đến độ còn tin lời bố nó là chỉ cần ở chung với họ 6 tháng là xong bốn phận của nó.

Cho đến khi lên tới tận máy bay do mẹ nó lỡ lời nó mới nhận ra âm mưu hoành tráng của bố, chuyến bay này là chuyến bay đưa nó đi về nhà chồng.

Điều thật ! Bố nó cũng biết là nó đã có bạn trai rồi , thế mà còn hứa nhảm hứa cuội với ông bạn nào ở tí tặn Việt lam Việt lào gì bên đây, bố nó giống đem nó cho người ta hơn đấy chứ.

18 năm sống ở Canada nó có biết mặt cái tên sẽ cưới nó là ai đâu mà đem nó về đây. Lúc nó biết nó sẽ phải lấy cái tên nào đấy mà nó chưa gặp bao giờ thì từ khốc lóc đến giãy giụa đòi bay ngay về đều trở nên vô dụng với bố mẹ nó. Đến khi mẹ nó nước mắt ngấn dài bảo nó nếu ko về thực hiện cái lời hứa đấy mẹ nó sẽ chết cho nó xem.

Bố mẹ nó còn dùng luôn cả cái chiêu đấy với nó, có thấy bố mẹ nó thương nó ghê gớm chưa?. Nó gắng hỏi mãi mà bố mẹ nó ko hề cho nó biết tại sao lại phải thực hiện cái lời hứa điên rồ ấy, sao ko bỏ quách đi cho xong.

Điên lên hết, nó sao cũng được vì bố mẹ nó có thể làm tất cả, thế nhưng còn Ryan của nó ?. Người con trai nó yêu hơn cả bản thân nó, phải nói sao với anh ấy đây? Phải nói sao đây ? Chả lẽ lại nói em phải về VN lấy chồng, lấy 1 người em chưa gặp bao giờ, lấy 1 người hơn em những 7 tuổi và ko hề yêu em.

Ko thể, nó ko thể làm vậy, làm thế thì chả phải bảo nó từ bỏ Ryan đi hay sao, thế thì bảo nó chết đi còn sung sướng hơn.

Nó về VN mà lòng đầy đau buồn, chả thèm nhìn mặt chồng tương lai của nó 1 tí nào, nhìn thì có làm gì được đâu, sau này về thì có mà nhìn đến chán cả mắt.

Trông sơ thì tên này cũng kool, ko giống 25 tuổi ấy nhưng dù có đẹp thế nào thì trong lòng nó ko ai sánh bằng Ryan.

Lòng vòng SG với chồng của nó, nó thấy trong lòng nặng trĩu, nó nhớ Canada quá, nhớ Ryan, nhớ Bell – con bạn thân của nó biết bao. Khi biết nó phải về VN 6 tháng thì con Bell đã khóc suốt gần 2 ngày. Còn Ryan, anh ấy chỉ cười và bảo nó an tâm khi nào nhớ nó anh sẽ bay đến bên cạnh nó.

Ôi! mới có cách anh ấy chưa đầy 2 ngày mà nó nhớ anh như phát điên lên, nhưng còn cái của nợ này, cái tên chồng chết tiệt này nữa. Nó phải làm sao đây, nó mãi lo suy nghĩ mà cái tên chồng của nó lằm bằm lềm bềm cái quái gì đấy nó cũng ko để ý.

Bỗng nó nghĩ ra, nghĩ ra 1 kế sách thuận lợi cả đôi đường, nó sẽ kí 1 hợp đồng. 1 hợp đồng yêu nhau trong 6 tháng với tên này. Thế thì nó sẽ có đường thoát về Canada với Bell và Ryan, quả là kế sách hoàn hảo.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là ko biết ông chồng yêu dấu của nó đã có người yêu chưa, phải có người yêu thì mới có thể làm hợp đồng này

. Bây giờ nó cần nhất là 1 nơi yên tĩnh để đàm phán với chồng nó, nó phải đánh tiếng trước với chồng nó mới được.

À mà chồng nó tên gì nhỉ ?. Đúng rồi chồng nó tên là Trí .

- Anh Trí, chúng ta vào 1 quán nước nào đó nói chuyện được ko ?

4. Chương 4: “”

Ngồi đối diện với vợ tôi mới thấy được hết vẻ đẹp của cô bé, một nét đẹp rất dịu dàng và thánh thiện, tôi thật sự để ý đến cô bé này rồi đây. Chọn 1 chỗ đẹp nhất CIAO, tôi nhẹ nhàng :

- Có chuyện gì mà trông em căng thẳng thế ?

- À, chuyện này khá tế nhị một chút.

Cô vợ bé bỏng của tôi vừa nói vừa khuấy khuấy ly cà phê kem của mình, trông vẻ mặt yêu ko thể chịu được.

- Ủh em cứ hỏi đi anh ko ngại đâu.

- Anh...anh có bạn gái chưa ?

Thật ko thể tả cái cảm giác lúc này của tôi, tiến triển nhanh nhĩ trông lầm lì thế thì ra là đã đổ tôi từ lâu, phải trả lời sao đây ? Chưa có bạn gái chắc là câu trả lời xuất sắc nhất lúc này ?

- Anh chưa có bạn gái em ạ. Có chi ko em ?

- Thế à ? Ko có gì đâu anh.

Ồh, tại sao vợ tôi khẽ nhịu mày buồn bã thế kia ?. Chẳng phải đó là câu trả lời vợ tôi muốn hay sao ? Hay cô ta ko thích tôi. Thế thì đánh liều một phen vậy, đành giả vờ thôi

- Hìhì đùa với em thôi, thật ra anh có bạn gái rồi.

- Thật ko ạ ? Thế thì tốt quá.

Vợ tôi reo lên khe khẽ, cười tít cả mắt, lúc ấy tôi thoáng kinh ngạc 1 lúc vì trông cô ấy bây giờ như 1 thiên thần. Ôi tôi bị gì thế này, ko được 1 Minh Trí phong độ ko khuất phục trước bất cứ cô gái nào đâu rồi, ko được phải bình tĩnh ngay mới được. Nhưng tại sao cô ấy lại vui mừng thế ? Chẳng lẽ cô ấy ko thích mình.

- Thật ra em đã có bạn trai rồi, anh ấy ở Canada có thể bay sang đây bất cứ lúc nào. Nếu anh đã có bạn gái rồi thì tốt quá, em và anh sẽ làm 1 hợp đồng yêu để lừa bố mẹ chúng ta anh nhá. Vì chúng ta đều có tình yêu riêng của mình, em ko muốn chúng ta khó xử với nhau.

- Ờh....thế à ? Anh cũng định nói thế với em đây, anh nghĩ chúng ta nên thoả thuận với nhau thì tốt hơn.

Có bạn trai rồi à ? Tiếc nhĩ, thằng nào tốt số lấy được cô vợ tôi thế ? Đáng ghét thật, sao tự nhiên tôi thấy tung tức thế này ? Hay tại vì tôi thấy cô bé này xinh đẹp quá mà đã có chủ nên tôi thấy ganh tị ?.

- Ok, thế đợi em tí.

Cô bé lôi ra tờ giấy lớn và cây bút rồi ngồi hí hoáy ghi chép, được 1 lát vợ tôi ngẩng đầu lên

- Đây, xong rồi. Hợp đồng yêu của chúng ta có giá trị trong 6 tháng, sau 6 tháng chúng ta sẽ kết thúc hợp đồng với việc anh ko chấp nhận em vì anh ” **ĐÃ CỐ GẮNG TÌM HIỂU NHƯNG KO HỢP NHAU**”, yêu cầu hợp đồng là chúng ta phải hoàn thành thật xuất sắc vai diễn “Vợ tượng lai” và “Chồng tượng lai” của nhau. Bây giờ anh nói đi, 5 điều khoản của anh cho hợp đồng chúng

ta.

- Được thôi, ghi vào đi Điều khoản 1: Bên B phải hợp tác mọi lúc mọi nơi với bên A (kể cả hy sinh bản thân bên B về vật chất, tinh thần và thân thể), ko được để bên A mất mặt.

- Hả ? Hy sinh thân thể là sao ?

Cô vợ tôi nhăn mặt, lưỡng lự có vẻ như ko muốn thêm điều khoản dễ thương cực kì có lợi này cho tôi.

- Hy sinh thân thể thì em muốn hiểu sao cũng được, anh thêm vào là chỉ để phòng trường hợp ko hợp tác đúng theo hợp đồng gây nghi ngờ nơi bố mẹ 2 bên thì khá là khó khăn cho công việc sau này của chúng ta thôi.

Vợ tôi chun mũi suy nghĩ một lát rồi cũng gật gù đồng ý. Cô bé quả là ngây thơ thật, sao bố dám để 1 con nai tơ xinh xắn thế này trong tay 1 con sói phàm “ăn” như tôi nhỉ ?

- Anh nói tiếp đi.

- Điều khoản 2 : Bên B ko được xâm phạm đến đời tư của bên A, đặc biệt là đời tư tình cảm của bên A.

- Có cho cũng chả thềm.

- Điều khoản 3 : Bên B ko được động chạm, sàm sỡ thân thể bên A , đặc biệt là lúc bên A ko phòng vệ được như khi bên A đang ngủ, đang tắm,

- Eo ôi mẹ ơi, gớm quá đi, cho em 500.000 đô em cũng chả thềm động vào anh.

- Ai biết được, có khi em ko kìm chế nổi trước nhan sắc của anh thì sao.

- Xì xì xì, tiếp đi

- Điều khoản 4 : Ko được có hành động âu yếm yêu đương với bạn trai trước mặt chồng.

- Cái này duyệt.

- Điều khoản cuối cùng, anh chưa nghĩ ra từ từ bổ sung tiếp. Bây giờ tới em đấy.

- Điều khoản 1 : Bên A ko được động chạm, sàm sỡ thân thể bên B , đặc biệt là lúc bên B ko phòng vệ được như khi bên B đang ngủ, đang tắm,

- Ok, anh ko dè cụ đến mức đấy đâu.

- Điều khoản 2 : Bên A ko được xâm phạm đến đời tư của bên B, đặc biệt là đời tư tình cảm của bên B.

- Có qua thì có lại thôi.

- Điều khoản 3 : Bên B ko phải là osin nên ko được sai bảo bên B, đặc biệt bên B sẽ ko bao giờ rửa bát, giặt đồ, nấu cơm hay những thứ tương tự như thế.

- Em lười thật, lười chảy thân ra.

- Mặc xác em, em ko biết làm mấy thứ đó đâu.

- Điều khoản 4 : Bên A ko được yêu bên B.

- Cái này thì anh ko chắc, anh ko biết.

- Sao cũng được, tùy anh thôi.

- Còn điều cuối ?

- Cũng như anh, chưa nghĩ ra từ từ bổ sung sau.

- Nào bây giờ cho em xin chữ kí anh đi.

- Rồi nhé bây giờ em chính thức là “Vợ tương lai” của anh. Chúng ta về thôi vợ yêu ơi.

- Buồn nôn quá đi, đừng gọi em là vợ yêu nghe kinh quá.

Tôi cảm thấy thật thoải mái khi gọi cô bé này là vợ yêu, tại sao thế nhỉ ? Tôi cũng ko biết nữa, mà thôi suy nghĩ chi nhiều chỉ cần vui là được. Tôi thanh toán tiền, bước tới quầy tay lên cổ vợ mình :

- Đi tiếp nhé vợ yêu.

- Êh, lấy cái tay anh ra. Anh vi phạm điều khoản 1 của em đấy.

- Nhưng nếu em ko cho anh quà vàng vai thì em vi phạm điều khoản 1 của anh đấy.

- Có ai ở đây đâu mà em phải hợp tác với anh.
- Ai biết được, nhờ đâu bố anh cho người theo dõi 2 ta thì sao.
- Ko có đâu, buông em ra cơ.
- Im nào, anh mới thấy tên kia chụp hình chúng ta kìa.
- Đâu ? anh cứ để thế, đừng nhìn họ đấy ko họ biết chúng ta giả vờ.
- Ừh đừng nhìn họ

Tôi buồn cười đến chết nhưng cũng phải cố gắng nhịn vì mục đích cao cả lúc này là được quãng vai cô em nai tơ xinh đẹp này. Thật tuyệt khi nghĩ đến mỗi tối đều được ôm cô em này vào lòng mà ngủ. Chúng tôi đi ăn, đi ngắm cảnh SG rồi về vì vợ tôi có vẻ khá mệt.

Cuối cùng thì nó và ông chồng Trí yêu của nó cũng kết thúc 1h30' đàm phán hoà bình và thuận lợi, tất cả nó đều phải nhường nhịn cho chồng vì nó là người đã nghĩ ra cái chuyện hợp đồng này mà. Tất cả đều phải nhường nhịn, bố mẹ nó còn ở đây phải nhường nhịn mới có đường sống.

Ko chiều ý ông ấy thì có khi ông ko chịu kí kết mà còn làm um sùm với bố mẹ nó thì chắc nó vĩnh viễn sẽ ko còn đường về.

Lúc chồng nó bảo là chưa có bạn gái nó dường như chỉ thấy địa ngục trước mắt mình, cũng may là chồng nó chỉ đùa. Bởi vậy người lớn thật khó hiểu, chuyện quan trọng thế mà cũng đùa được.

Thở phào nhẹ nhõm nó quay về cái " Vườn thần tiên" (nguyên văn lời mẹ nó) dành cho nó và lão Trí (Thật ra là cái căn biệt thự của lão ta đấy mà, văn vẽ hoa hòe cho nó có chút màu sắc).

Rồi ko biết cuộc đời nó sẽ đi về đâu, mong là ông trời cho nó về miền cực lạc đừng đày nó xuống cùng bọn quỷ satăng.

5. Chương 5: Sống Chung

Theo lời của bố tôi thì chúng tôi sẽ sống ở căn biệt thự của tôi, điều khiến tôi sung sướng nhất là việc bố mẹ Shell bảo cô ấy phải ngủ chung cùng tôi. Chuyện, các bác U50 này định gạo nấu thành cơm để buộc cưới nhau đây mà nhưng tôi đã hứa với bố là sẽ ko "ăn thịt" cô bé trước khi cưới. Nên sẽ ko bao giờ có chuyện đó xảy ra, dù gì cũng là đàn ông ai lại lợi dụng thế chứ.

Nghĩ lại lời hứa đấy tôi thấy cũng tiếc nhưng vì mục tiêu lớn tôi phải chịu đựng.

- Em mệt rồi đấy, đi tắm đi vợ.
- Đã bảo là đừng gọi thế rồi mà.
- Bà hai, chặn bị nước cho vợ tôi.
- Vâng, mời đi theo tôi thưa cô chủ.

Nhìn bóng cô bé đi khuất, tôi vào phòng leo lên giường nằm chờ vợ.

Cảm giác thật kì lạ, đây đâu phải là lần đầu tiên tôi ngủ chung với con gái, lại ko được làm gì vượt quá cái ôm nữa chứ. Nhưng cảm giác cứ hồi hộp lâng lâng sao ấy, thật kì lạ.

Hay vì phải gọi cô bé xa lạ kia là vợ nên tôi hứng thú thế này.

Hay tôi yêu cô bé nhỉ ? kiểu tình yêu sét đánh như mấy cái loại phim Hàn Quốc nhan nhản trên tivi ấy.

Ko thể nào! Tôi thì làm gì mà biết yêu chứ, yêu mình chưa xong nữa thì yêu ai, chắc thấy xinh quá nên có cảm tình thôi ấy mà.

Khoảng 20' sau vợ tôi tắm xong, cô ấy thoáng ngạc nhiên khi thấy tôi đang nằm trên giường

- Anh nằm trên giường thì em nằm ở đâu ?

- Nằm đây.

Vừa nói tôi vừa vỗ phạch phạch xuống khoảng trống còn lại trên chiếc giường.

- Nhưng.....em...

- Em đừng nói là anh phải ngủ dưới đất nhá.

- Nếu anh có ý tốt thế thì tuyệt quá.

- Em nhìn lên 4 góc phòng xem.

- Ôi, cái gì thế ?

- Là camera, 2 ông bố yêu dấu của chúng ta đã cho lắp chúng để tiện theo dõi tiến triển của chúng ta, cái loại này ko thể nghe được tiếng chỉ thấy hình thôi. Nếu em ko muốn hợp đồng chưa thực hiện đã bị huỷ bỏ thì em nhúc nhích đi, em nhúc nhích họ cũng biết nữa đấy.

- Ôi trời ơi, ở đây giống bị cầm tù quá

- Ủh, kiểu cầm tù ngọt ngào đấy vợ. Thôi anh đi tắm đây, chờ anh vợ nhá.

- Gớm quá đi, đúng là dê cụ.

- Ko anh chỉ mới là be con thôi em.

Tôi bước nhanh vào phòng tắm để ko bật cười trước cái mặt lơ mơ của vợ tôi lúc nãy. Bởi vậy con nai tơ ngơ ngác nằm trong hang sói thật phù hợp khi miêu tả hoàn cảnh lúc này của 2 chúng tôi.

Mấy cái camera kia là do tôi gắn đấy chứ, thật ra là gắn lâu lắm rồi nhưng chả cái nào hoạt động. Vì ngày trước mấy “em” của tôi ko muốn đi khách sạn mà thích lôi nhau về nhà, tôi thì ko đời nào cho những loại người thế vào phòng mình đặc biệt là giường tôi vì tôi sợ sự dơ bẩn theo cả nghĩ bóng và nghĩa đen .Nên tôi phải gắn hờ vài cái lên góc phòng để dọa các cô nàng. Thế nên các cô thăm quan xong phòng tôi thì đều nài nỉ quay trở ra hotel với lí do cho tiện làm việc.

Mà lúc nãy vợ tôi bảo tôi là gì ấy ta? Cô ấy bảo tôi dê thì phải? Tôi có dê ko nhỉ ? Nhưng tôi là đàn ông mà đàn ông mà ko dê thì có khi là bê-dê ấy chứ.

Nó cũng ko biết tình trạng này phải gọi là gì nữa. Ai đời nào lại đưa đứa con gái duy nhất của mình về nhà 1 thằng con trai 25 sức lực tràn đầy lại còn có máu dê đầy người nữa chứ, ăn nói thì rợn cả người.

Thế còn may, đằng này lại bắt nó ở chung phòng, ngủ chung giường, đắp chung chăn với hần ta nữa chứ. À, bố mẹ nó định gao nấu thành cơm cho nó từ bỏ ý định quay về Canada đây mà.

Nhưng bố mẹ đâu biết nó đã có 1 điều khoản cấm sàm sờ đến người nó trong hợp đồng rồi. Hahaha quả là người tính ko bằng trời tính.

Vợ tôi đang xem tạp chí, có vẻ rất chăm chú, mái tóc rũ dài trong bộ pyjama lưng hình Đorêmon xanh lè cùng đôi dép bông hình Puca đỏ chổi. Trông cô bé chẳng khác này cô cháu gái 5 tuổi của tôi, thế mà tôi lại thấy vợ tương lai tôi dễ thương đến lạ

- Em xem gì thế ?

Tôi ngồi sát cạnh vợ mình trên giường, cô bé có vẻ hơi giật mình khi thấy tôi ngồi ngay bên cạnh

- À, mấy cuốn tạp chí thời trang bên Canada em mang theo sang đây ấy mà.

- Ápáp... anh buồn ngủ quá, ngủ thôi em.

- Em.....

- Em định thức luôn ấy à, nên nhớ là khi ngủ cũng phải diễn đấy.

Vừa nói tôi vừa chỉ lên góc nhà nhằm trần áp tinh thần đang yếu dần của vợ tôi.

- Phải thực hiện điều khoản 1 của anh đấy.

- Ủmnh

Vợ tôi từ từ nằm xuống, tôi với tay bật cái đèn ngủ, vợ tôi có vẻ khá căng thẳng, cô ấy nhắm tịt mắt lại, trông có vẻ rất gượng ép.

Tôi thực sự ko dám động đến cô bé, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên cô ấy ngủ chung với con trai ? Chả lẽ tụi trẻ ở tây còn thua cả tụi trẻ VN hay sao ?.Hay tại vì cô ấy ghét tôi nên mới thế ?. Tôi suy nghĩ 1 lát rồi lại xoay người vào vách tường lòng chột buồn buồn, thất vọng.

Cả đêm tôi ko thể nào ngủ được vì cái sinh vật lạ nằm cạnh bên, cô bé quả là cực kì mất nết. Ngủ với người lạ mà gác tay lên đầu tôi, gác chân lên người tôi.

Sức chịu đựng của tôi cũng có giới hạn chứ, đáng nhẽ tôi sẽ chẳng có ý kiến gì. Chỉ tới khi tôi đang thim thiếp sau gần như cả đêm thức trắng thì cô vợ yêu của tôi thường ngay cho tôi một cái bộp ngay mặt, cánh tay nhỏ nhắn của cô ấy đập thẳng vào ngay chiếc mũi xinh đẹp của tôi.

Tôi điên lên xoay sang định hét vào mặt cho cô ấy tỉnh dậy rồi làm 1 trận cho chừa cái tật nhưng khi tôi vừa xoay qua thì đôi môi đỏ

mọng đang khép hờ của cô ấy khẽ mỉm cười, cánh tay cô ấy di chuyển từ mặt tôi xuống bụng tôi. Cô ấy vòng tay sang ôm tôi rồi nép vào lòng tôi, cô ấy thì thầm nhẹ nhàng : " Em yêu anh".

Tôi tệ thay tất cả các động tác ấy đều được làm trong lúc đôi mắt cô ấy nhắm nghiền, từ đó tôi có thể khẳng định cô ấy đang MƠ. Chắc cô ấy đang mơ được nằm cạnh người yêu ở Canada của mình, tôi bỗng nhiên cảm thấy bức dọc, toan đẩy cô bé ra khỏi người thì cô bé lại dụi dụi đầu vào ngực tôi như 1 cô cún con.

Quả thật làm sao 1 thằng đàn ông 25 tuổi đang phải cố gắng nhẫn nhịn có thể từ chối những hành động như thế từ 1 cô bé cực kì dễ thương. Nếu đằng ấy đã có tâm thì thôi đây cũng có lòng, tôi vòng tay qua người cô bé, ôm thân hình nhỏ nhắn vào lòng mình, với tư thế đó chúng tôi cùng nhau ngủ 1 mạch đến gần tận trưa hôm sau.

Gần 11 giờ tôi tỉnh dậy với tiếng thét gần như muốn rung rinh cả mặt đất.

6. Chương 6: Điều Khoản 5

- Á...á....anh..anh.....sao anh ôm tôi ? Đêm qua tôi và anh nằm xa nhau lắm cơ mà. Sao giờ dính vào nhau thế này ?

- Em làm gì mà hét lớn thế ? Mới sáng sớm để chồng con gì ngủ chứ.

Tôi lù lù bầu rồi quay sang ôm cái gối ngủ tiếp.

- Anh ngồi dậy cho tôi, phải làm rõ vụ lợi dụng này anh mới yên với tôi

- Này, tối qua chính em ôm anh trước chứ ai, em ôm anh thì anh phải biết điều lịch sự mà ôm lại chứ.

Tôi bức mình ngồi phắt dậy.

- Làm gì có chuyện đó, anh lại bịa ra để qua mặt tôi chứ gì ?

- Vâng, thế tối qua có người thế này này...

Vừa nói tôi vừa vờ mỉm cười quàng tay ôm cái gối, thì thầm “Em yêu anh” rồi dụi dụi đầu vào cái gối.

- Đấy tối qua em ko ôm đầu em chỉ làm thế thôi đấy, giờ còn la hét với anh à ?

- Nhưng..., ko được tôi phải đến gặp bố mẹ, tôi phải có phòng riêng ko thể như thế này mãi được.

- Khỏi đầu, họ về Canada rồi.

- Anh nói dối, họ ko bao giờ về mà ko có tôi.

- Tùy em thôi.

- Thế thì tôi sẽ gọi cho bố mẹ.

- Đổi số luôn rồi

- Ko thể nào....

Vợ tôi có vẻ khá hoảng, chắc đây là lần đầu bị bố mẹ bỏ lại nơi xa lạ cùng những người ko quen biết nên cô bé sợ.

- Sao họ đối xử thế với tôi chứ, đưa tôi sang đây , bắt tôi ở chung với người ko quen, bây giờ bỏ tôi lại, ko nói với tôi 1 tiếng. Tại sao lại thế chứ ? hức hức...

A! vợ khóc rồi. Làm sao đây ?, tôi chưa bao giờ gặp trường hợp như thế này. Từ trước đến giờ tôi chỉ làm người ta khóc chứ có dỗ dành ai bao giờ đâu.

- Thôi, em đừng khóc nữa. Anh...

Tôi chưa kịp nói hết câu thì vợ tôi bỗng quắc mắt lên nhìn tôi trông rất giận dữ.

- Tại anh, chỉ tại anh, mọi chuyện đều từ anh ra. Anh đã có bạn gái rồi thì còn nhận lời thực hiện lời hứa đó với bố anh làm gì, để giờ tôi bị thế này đây. Nếu anh ko nhận lời thì giờ tôi đã yên lành ở bên kia trái đất rồi. Anh có biết là tôi chưa ôm ai khác ngoài bạn trai tôi ko. Giờ thì sao ? Tại anh đấy, đồ xấu xa.

- Anh cũng đâu muốn đâu, chỉ vì bố anh ép.

Đấy phải nói dối thế để yên lòng người đẹp đấy.

- Anh là đàn ông mà, sao hèn hạ thế. Bị bố ép 1 tí thì nằm phục dưới chân à ?. Bỏ cả bạn gái chỉ vì sợ bố mắng, đúng là đồ thổ đế. Tội nghiệp thay cho bạn gái anh.

Êh, thấy nhịn thì làm tới hoài vậy à ? Dám mắng cả tôi ư ?. Điên lên rồi đấy nhá, đã bảo là ko có sức chịu đựng mà cứ thử thách thế à.

- Nay tôi hèn hạ thế nào thì còn thua cô, từ Canada mà vẫn mò về đây đấy, có cả bạn trai rồi mà vẫn thế thì còn bảo gì tôi.

- Anh....anh, anh là đồ tồi. Tránh xa tôi ra.

Vợ tôi đẩy mạnh tôi ngã xuống giường rồi chạy vào phòng tắm. Trông thế mà cũng hung dữ gớm. Nhưng tôi có quá đáng ko khi mắng cô ấy trong lúc cô ta bị bỏ rơi thế này ?, lúc này thấy cô ấy khóc nhiều lắm. Ôi mà chẳng sao đâu, còn đỡ dần thế chắc chả hề hấn gì. Mà vợ tôi hôm qua còn hiền lành dịu dàng, anh em em ngọt ngào lắm cơ mà. Sao hôm nay kì lạ thế nhỉ ?.

Nó lao vào phòng tắm vì sợ khuôn mặt đầm nước mắt của mình sẽ bị tên hèn hạ đó nhìn thấy, ngày hôm qua nó còn thấy hấn thật dễ thương khi chịu đồng ý hợp tác cùng nó trong vụ hợp đồng.

Giờ thì nó thấy ân hận khi hợp tác với tên đó, 1 tên hèn hạ, lợi dụng, dè dặt.

Nó chưa bao giờ ôm ai khác ngoài Ryan, chúng nó chưa có gì với nhau ngoài những cái ôm, thế mà giờ thì sao ? Nó ôm 1 thằng đàn ông khác ngủ suốt cả đêm.

*** ! Nó sợ quá, nó mất phương hướng rồi. Về Canada cũng ko được vì visa bố nó giữ, trốn đi thì nó ko có tiền, tiền nó được chu cấp bởi cái thẻ từ bố nó. Tất cả đều do bố cung cấp cho nó nhưng giờ bố nó cách nó 1 vòng

trái đất rồi. Làm sao bây giờ ? Nó sợ quá, sợ những người lạ xung quanh nó, sợ vì nó ko có người thân nào bên cạnh, sợ lẩm sợ cô đơn, sợ sự xấu xa, lợi dụng, nó sợ nhất là cái tên ngoài kia.

Đúng rồi nó sẽ gọi cho Ryan rồi nó kể cho anh ấy nghe tất cả, nó sang đây lúc đầu là chỉ bảo là sang thăm người thân, 6 tháng sau sẽ về. Nó phải kể sự thật cho Ryan nghe, rồi anh ấy sẽ sang đây đón nó về. Phải rồi phải làm thế.

Nó nắm số của Ryan với tất cả niềm hy vọng nhưng đáp lại nó là giọng nói đều đều ko cảm xúc : ” Thuê bao quý khách vừa gọi hiện ko liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại lần sau”

Đây, niềm hy vọng mong manh của nó đã vụt mất, nó tức tưởi, nghe nghẹn ở cổ. Nó ngoác mồm ra khóc, khóc như chưa từng được khóc. Sao ai cũng bỏ rơi nó thế này.

Vợ tôi ở trong phòng tắm đã gần 30’ mà vẫn chưa thấy ra, tôi cảm thấy lo lắng thật sự.

- Shell à, em làm gì trong đây mà lâu thế ? Em ko sao chứ ?

Vừa nói tôi vừa gõ cửa, tôi gõ ngày càng dồn dập.

- Đây, ko sao chứ ? Trả lời xem.

- Anh làm gì thế ? Vào có 1 tí mà làm như cháy nhà ấy.

Vợ tôi bước ra với khuôn mặt lạnh tanh như lúc đầu gặp tôi ở sân bay.

- Thì anh sợ em có chuyện gì ko hay thôi.

- Cảm ơn, tôi ko ngu đến mức thế đâu.

Gì cơ chứ, sao bây giờ là anh anh tôi tôi thế kia.

- Sao ko như hôm qua ?

- Như hôm qua là như thế nào ?

- Thì gọi anh xưng là em, ngọt ngào như hôm qua đây vợ yêu.

- Thôi đi, đó là chuyện hôm qua, hôm nay khác rồi.

- Là sao ?

- Hôm qua còn bố mẹ tôi ở đây nên phải ngoan hiền, nói thật cho anh biết tôi ko biết đến từ ngọt ngào đánh vắn sao nữa thì làm gì mà ngọt với anh. Có ngọt thì cũng ko tới phiên anh đâu mà nói.

À, thì ra là thế giờ thì trở mặt đây phải ko ?. Cô bạn tình thì đây cũng bạn tình.

- Được thôi, thế thì lời hợp đồng ra đây, thêm vào điều khoản cuối cùng của tôi là . Điều khoản 5 : Bên B luôn luôn phải gọi bên A là ANH và xưng là EM trong mọi hoàn cảnh, tình huống (kể cả khi đang buồn đang giận hay đang trước mặt người yêu)

- Cái gì ?

- Ko muốn à, thế thì giờ tôi sẽ đến văn phòng bố tôi và bảo với ông ấy là tôi muốn cưới cô ngay, chắc chắn bố mẹ cô sẽ đồng ý. Nói trước cô biết, trong tất cả các tình huống tôi luôn là người quyết định đây.

- Bố tôi chắc chắn sẽ ko đồng ý, ông ấy ko bao giờ cho tôi lấy chồng ở tuổi này.

- Thế cô nghĩ ông bố của cô dẫn cô về đây làm gì ? Ngoan ngoãn nghe lời tôi đi, có khi lại có đường trở về với người yêu cô đây

7. Chương 7: Ra Phố

Shit ! Cái gì mà cười ngay, cái gì mà luôn là người quyết định, anh tưởng anh là ai mà nói thế ?

Nhưng nếu ko thực hiện theo hần thì nó sẽ ko yên thân, xung quanh nó ko có ai đứng về phía nó cả, nó ko có điểm tựa. Ko thể làm bừa được. Anh hùng trả thù 10 năm chưa muộn, phải cố gắng cố gắng nhịn nhục vì tương lai ngày mai.

- Thế nào, suy nghĩ kĩ chưa ? Có thêm điều khoản vào hợp đồng ko thì bảo ?

- Thêm thì thêm.

- Ok, vấn đề đã giải quyết xong bây giờ anh đi thay quần áo, em cũng chuẩn bị đi. Chúng ta đi ăn.

Vợ tôi dữ thật, nhưng ko sao vào tay Minh Trí này rồi thì cọp cái cũng phải thành cún con thôi.

Tôi ngồi nhịp nhịp chân ở phòng khách chờ vợ xuống. Gần 1h sau cô ấy bước xuống trong mọi ánh nhìn ganh tị của tụi hần gái. Cô ấy mặc chiếc áo tay ngắn màu đen với cổ áo trễ rất sâu cùng chiếc quần short trắng ngắn, vai đeo chiếc túi big size màu vàng chanh, chân đi giày Converse màu đen. Tóc cô bé hôm nay đánh xù xoăn phần trên, phía dưới thẳng nhẹ. Thật sự trông cô ấy rất teeny, may là trông tôi cũng khá style với quần kaki đen thụng và áo T-shirt màu đen nốt cùng đôi Nike quen thuộc.

- Em diện lâu thật

- Đi cùng người đẹp thì phải biết chờ đợi chứ, muốn nhanh thì kiếm em khác mà đi.

Hay nhờ ? Hôm nay còn biết trả treo với chồng. Loại này chắc cũng chả ngoan hiền gì đâu. Thú vị thật, vợ thế mới là vợ chứ, cái loại vâng vâng dạ dạ tôi ngán đến tận cổ.

Chúng tôi ăn sáng ở tiệm ăn khá nổi tiếng ở Quận 1, cô vợ tôi thu hút tất cả ánh nhìn mọi người từ khi bước vào quán. Từ những tên choai choai cho đến các ông lão trung niên, họ nhìn vợ tôi với ánh mắt thèm thuồng. Đặc biệt là đôi chân dài và phần ngực trắng mịn của cô ấy.

Bỗng dưng tôi cảm thấy ghét, ghét cách ăn mặc thu hút người khác của vợ, ghét cả cái ánh nhìn thèm khát của mấy tên ở đây.

- Em ăn gì ?

- Em muốn ăn phở.

- Được rồi, cho anh 2 tô phở nhé em.

Vừa bảo cô phục vụ tôi vừa cười nụ cười toả nắng làm cô bé đứng hình mất mấy giây rồi mới vâng dạ chạy đi. Đấy, tôi cũng thu hút lắm chứ bộ.

Mỗi khi vợ tôi cúi xuống ăn, phần áo lại nhấp nhô suýt che suýt hở làm mấy tay trai tráng ở đây mắt nhìn ko chớp, răng suýt cắn nhầm lưỡi.

- Sau này đi cùng anh đừng ăn

mặc thế.

- Sao ?

- Đừng mặc mấy loại áo trễ cổ và quần short ngắn, anh ko thích.

- Mặc kệ em, ăn mặc sao là quyền của em.

- Em ko thấy mấy thằng cha già đó nhìn em đến chảy vãi à ?

- Họ nhìn mặc xác họ, đẹp mới nhìn chứ.

Quả là bực mình hết chỗ nói. Nếu còn 1 điều khoản chắc chắn tôi sẽ bắt cô ấy ăn mặc theo ý tôi. Ăn mặc thế này như khoe cho cả thiên hạ thấy hết, tôi muốn những thứ này chỉ 1 mình tôi được nhìn thấy thôi.

Tức thật, đã thế người ta bảo cho còn ko nghe, “Đẹp mới nhìn chứ” có mà sexy quá tui nó nhìn cho đã mắt ấy chứ đẹp gì.

Ăn sáng cũng ko yên, ăn chả biết ngon là gì. Ngồi ăn mà cứ sợ áo cô ấy lộ hết cả ra.

Từ trước đến giờ tôi rất thích con gái ăn mặc sexy, nhưng với cô bé này thì khác. Tôi cũng ko biết cảm giác gì nữa, chỉ là như muốn độc chiếm riêng ình thôi, ko ai được phép động đến. Kì lạ thật ! hay tại vì sắp thành vợ tôi nên tôi thấy thế ?

- Lát anh phải đến công ty làm việc, em ở nhà thích gì hay cần gì cứ bảo dì hai làm.

- Vâng

Cô ấy lại xoay ra nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ xe, có vẻ như khuôn mặt tôi xấu hơn mấy toà nhà cao ốc ngoài kia. Nhìn qua cửa kính xe tôi thấy cô ấy rất đẹp, cả khi buồn cô ấy cũng rất đẹp, có lẽ cô ấy đang nhớ người yêu của mình. Đến bao giờ tôi mới được cô ấy nhớ đến như lúc này cô ấy đang nhớ bạn trai mình, đến bao giờ vị trí của tên đó trong trái tim cô ấy mới dành cho tôi ?. Có phải chỉ 6 tháng nữa cô ấy sẽ trở về nơi thật sự của mình. ?

Tôi cứ loay hoay với những câu hỏi đấy mà đến nhà rồi lúc nào cũng ko hay.

- Thôi anh đi đây, bye vợ nhé.

- Gớm. Đi luôn khỏi về cũng được chồng yêu nhá.

Nghe cô ấy gọi là chồng yêu người tôi lâng lâng khó tả, dù biết đó là mánh khéo nhưng tôi vẫn vui lạ thường, vui đến độ gặp ai trong công ty tôi cũng cười làm họ ngạc nhiên đứng nhìn tôi chăm chăm

8. Chương 8: Sự Thật

Nó ngồi nhà vừa xem tivi vừa ăn snack, chồng nó đi làm rồi, thích thật hần ta có việc để làm, nó thì chán chết chả có cái gì để làm cả.

Lúc này ngồi trên xe cùng chồng nó, nó đã nghĩ về cuộc đời nó bây giờ và sau này. Nghĩ 1 cách thực sự nghiêm túc trong suốt 18 năm qua.

Nó bực lắm, bực vì sao bố mẹ nó ko cho nó biết lí do nó phải ở đây, trước khi bắt 1 người nào đó chết thì cũng phải cho người ta biết lí do vì sao phải chết chứ, thế chết mới được yên lòng. Đằng này, nó vừa phải tìm kiếm lí do chính đáng nhất là tại sao bố mẹ nó lại bỏ rơi nó, vừa tìm cách đối phó với tên chồng chết tiệt hàng ngày tìm mọi cách ăn thịt nó.

Điên thật, mỗi lần nó suy nghĩ nghiêm túc là nó lại đau đầu, người nó cứ dờ dờ ương ương thế đấy. Chả làm cái gì ra hồn.

Đang ngồi suy nghĩ muốn nát óc thì nó được cô hầu gái đem vào cho 1 phong thư.

- Thưa cô, có người gửi ạ.

- Ừh, cảm ơn

Nó ngẩng ngó cái phong thư, ở Canada gửi qua, ko đề tên người gửi, ai thế nhỉ ?. Nó bóc vội lá thư.

Toronto, ngày 1 tháng 8 năm 2009.

Gửi con gái yêu quý của bố mẹ,

Chắc bây giờ con đang thắc mắc tại sao bố mẹ đem con sang đây, bắt con ở cùng 1 người đàn ông xa lạ và bỏ con lại 1 mình ?. Thật sự bố mẹ xin lỗi con, xin lỗi con nhiều lắm con gái ạ.

Trong khoảng 2 năm qua, bố đã chơi chứng khoán và thua lỗ rất nhiều. Công ty bố ko thể trụ vững nếu ko có sự giúp đỡ của bác Sơn.

Rồi vô tình bố nói về con trong 1 lần gặp mặt bác Sơn lúc bác ấy sang đây công tác. Bác ấy rất thích con, bác ấy muốn ngỏ lời cho con trai bác ấy được làm quen với con. Nhưng lúc ấy con còn nhỏ và bố biết con đã có bạn trai nên bố đã từ chối khéo, bác ấy muốn bố hứa là đến khi con 18 tuổi sẽ đem con sang VN trong 6 tháng để tiện cho việc làm quen của 2 đứa.

Đến bây giờ, bố ko còn lí do nào để từ chối bác ấy và bố phải thực hiện lời hứa với bác ấy. Con à, chắc có lẽ con đang trách bố lắm phải ko, nhưng con là đứa con gái mạnh mẽ, bố mong là con có thể vượt qua để giúp đỡ gia đình ta trong lúc khốn khó này. Sau đó con muốn từ bỏ cả người cha vô trách nhiệm này bố vẫn sẽ vui lòng. Sau 6 tháng nữa bố mẹ sẽ sang VN rước con về.

Con hãy cố gắng con nhé, yêu con nhiều con gái của bố mẹ.

Ký tên:

Bố mẹ của con.

Cái gì đây ? Chơi chứng khoán, thua lỗ, được bác Sơn giúp, giờ phải trả ơn ?

Nó đứng bất động, lá thư trong tay nó rơi xuống đất.

Hay thật ! Cái này người ta gọi là đời bố ăn mặn đời con uống nước đây mà. Hy sinh vì gia đình ư ? Loại này có được tổ quốc ghi công ko nhỉ ? Hay đại loại cũng phải được ghi vào gia phả lưu truyền ngàn sau, con cháu đời đời nhớ ơn.

Bây giờ nó phải suy nghĩ, suy nghĩ xem nó nên làm gì khi biết được cái sự thật đau đớn này . Phải rồi nó phải cố gắng ko làm phật lòng họ như thế họ sẽ vẫn cung cấp vốn cho bố nó làm ăn, bố nó

phải làm ra tiền mới giúp mẹ nó khỏi bệnh được. Bệnh tim mà ko có tiền thì sẽ chết, nếu nó ko làm theo ý bố mẹ nó thì mẹ nó sẽ chết. Ko được phải làm theo bố, ko để mẹ nó chết vì tính ương ngạnh của nó được. Chỉ 6 tháng thôi, cố lên Shell, mày rất mạnh mẽ mà

9. Chương 9: Bạn Mới

Đã 1 tuần nay tôi vẫn chưa dám làm gì vợ tôi ngoài việc mỗi đêm tôi thường sờ má và môi cô ấy. Quả thật nhiều lần tôi đã ko kiềm chế nổi đến độ suýt hôn trộm cô ấy, nhưng bằng tất cả nỗ lực thâm hậu của mình tôi đã tránh được hành động đen tối ấy.

Mỗi đêm nằm ngủ cạnh vợ là 1 lần thử thách trí kiên cường của tôi. Tôi dám cá là thằng đàn ông nào nhìn thấy được vẻ mặt khi ngủ của vợ tôi cũng sẽ ko kiềm chế nổi. Từng đường nét trên khuôn mặt của cô ấy, từ đôi má, cái mũi cho đến đôi môi. Tất cả đều rất hoàn hảo, tôi sợ khuôn mặt đầy quyến rũ ấy đến nỗi mỗi khi ngủ tôi chỉ được nằm ở 1 thế duy nhất là xoay lưng vào vách tường bên kia để tránh đôi môi mọng đỏ đầy mê hoặc.

Tôi cũng ko hiểu tại sao mình lại thế ? Nếu là những cô gái trước đây thì tôi sẽ quay sang vồ lấy họ, rồi xong việc thì chỉ cần quăng vài xấp “vé xanh” là xong chuyện nhưng đối với cô bé này thì lại khác. Tôi luôn muốn giữ gìn cho vợ mình, luôn muốn điều đó sẽ do cô ấy tự nguyện chứ ko phải do tôi bắt ép. Thật kì lạ ! Có phải tôi yêu cô bé rồi ko nhỉ ?

Nếu khi xưa anh ko bận tâm bao lời nói

Nếu khi xưa anh ko lặng thinh trong niềm nhớ.....

- Alô, tao đây gì thế Việt còi?

- Đi bar ko, anh tao mới mở. Toàn hàng xinh tươi, trông sướng mắt lắm.

- Tên gì ?
- Flower
- Bar gì tên nghe kinh thể ?
- À, flower là chỉ các “em xinh tươi như hoa đấy”, cha này sao chậm tiêu thể ko biết.
- Thôi, nhường các em gà mờ ấy lại cho tụi mày đấy.
- Oh, hôm nay có bão hả Trí ?
- Thằng này, anh đây có cô em đảm bảo chúng mày nhìn xong sẽ ngất ngây như người đu dây.
- Gớm, “máy” chạy tốt à ?
- Mày chỉ được có mấy chuyện đó là hay, ko phải cái đó cái khác cơ.
- Thế tối nay đem đến cho tụi tao chiêm ngưỡng em mày nhá.
- Tao thì sao cũng được, chỉ chờ ý người đẹp thôi.
- Ok. Flower quận 3, 10h đêm nay. Đến được thì đến .
- Ok, bye

Nó đang nằm đọc sách mà tự dưng thấy lạnh sống lưng kinh khủng. Hay ai lại ganh tị nhan sắc nó mà chửi xiên chửi xéo nó nữa rồi. Thế đấy đẹp cũng khổ lắm chứ bộ.

Lão già Trí xấu xa hôm nào cũng đi làm tối mịt mới về, còn nó thì chỉ cần ăn ngủ rồi chơi. Nó thấy nó ngày càng vô dụng làm sao ấy, nó muốn được đi làm, được tiếp xúc xã hội giống chồng nó. Nó muốn có bạn bè, muốn đi chơi, muốn làm tất cả như 1 người bình thường chứ ko phải 1 con búp bê vô dụng suốt ngày phải ở trong tủ kính.

Hay nó đi xin việc làm, rồi đi làm, rồi có tiền mua những thứ nó thích và có những người bạn VN dễ thương. Đúng rồi, nó sẽ đi xin việc làm, nhưng mà nó biết làm gì nhỉ?. Bán hàng ? Ko được nó ko giỏi tính toán đặt biệt là khoản tính nhẩm. Chạy bàn ? Ko được từ trước giờ nó có làm việc đó đâu. Gia sư ? Cũng được đấy, nếu vậy nó sẽ dạy tiếng anh. Trình tiếng anh 18 năm của nó chắc cũng đủ để kiếm ra tiền.

Có tiếng xe, chắc lão Trí về.

- Vợ ơi, anh về rồi nè.
- Tởm quá đi, xích ra 1 tí
- Thôi ko đùa nữa, lát chúng ta đi bar nhé. Anh của thằng bạn mới mở, đến ủng hộ giúp nó
- Bạn anh thì anh đi đi, bắt em theo làm gì. Em ko ưa mấy cái nơi ồn ào đấy
- Em sao thế, điều khoản 1 của anh. Ko được làm anh mất mặt.
- Tôi vờ gằm gừ cái từ điều khoản 1.
- Đi thì đi, động tí là điều khoản điều khoản.
- Chuẩn bị đi vợ, xinh xắn 1 tí cho đẹp mặt anh nhé.
- Biết rồi, mệt quá
- Vợ tôi leo lên phòng diện gần 2 tiếng sau mới đi xuống.
- Đi được chưa ?
- Em mặc thế đi ấy hả ?
- Thì sao ?
- Sexy thế, định vừa đi cùng chồng vừa lừa tình trai tơ à ?

- Anh hâm đấy hả? Thế này mà sexy quái gì, đi bar thì phải mặc thế này chứ.

Ừh , quả thật bộ quần áo cô ấy mặc ko hề *** tí nào nhưng tôi lại ko thích.

- Bà hai, đem cái áo khoác dài lên cho vợ tôi

- Vâng ạ thưa cậu chủ.

- Mặc vào đi

- Để làm gì ? Đi bar mà đem áo khoác làm chi ?

- Anh bảo mặc thì mặc nhanh đi.

Tôi bực mình hầm hè với cô bé.

- Nhanh lên đi.

Chả biết ông này ăn trúng gì mà điên thế ko biết, tự dưng người ta mặc đẹp thế này thì bảo là sexy rồi còn nổi cáu vô lí với nó nữa chứ. Đúng là vừa điên vừa khó hiểu.

- Êh đây nè Trí đại gia ơi, đây nè cu.

Vừa vào đến cửa thằng Việt Còi hú muốn át cả tiếng nhạc.

- Wow, em mày xinh tươi quá, “hái hoa” đầu mà chất lượng thế mày.

Thằng Việt vừa nói mất vừa đảo liên hồi từ đầu đến chân vợ tôi.

- Vợ tao đấy, cầm mày đụng đến.

- Trí ơi ! sao tao nghe mát phần phật thế này, hôm nay giông lớn mày nhỏ, vào tới tận bar.

- Vợ thật đấy thằng kia, ko đùa đâu.

Tôi thì thâm vào tai thằng Việt

- Thật à ? Ko chém gió chứ cu ?

Thằng bạn mắt tròn, há mồm nhìn tôi.

- Thật 100%

- Ôi, thế tội các em hoa ở đây quá mất 1 mối lớn rồi. Tội quá, anh Trí đại gia có vợ rồi các em ơi.

- Cái mồm be bé tí, vợ tao nghe giờ.

- Ờh ờh, sợ vợ sống lâu mày nhĩ. Hôhồhồ

- Em ơi em tên gì thế ?

Thằng Việt lại cất cái tiếng eo eo như vệt đục của nó hỏi vợ tôi.

- Em tên My, rất vui được gặp anh.

Vừa nói vợ tôi vừa mỉm cười duyên khiến bọn thằng Việt Còi, Tuấn ú, Minh lạnh nghiêng ngửa trông như thằng bị AIDS thời kì cuối.

- Mày ơi, vợ mày chói quá tui tao đỡ ko nổi.

- Chuyện, wife của anh mà em.

- Uả còn thằng Phong đâu?

- Nó bận chuyện gì đó nên ko tới được.

- Thằng đấy, anh em hạp mặt mà ko đến là sao.

- Tao đâu biết, nó là thế đấy thích gì làm đấy chả ai quản được.

Thằng Việt vừa nhai chóp chép miếng trái cây vừa lia mắt sang hỏi vợ tôi với cái giọng điệu ko chịu được

- Trông em xinh quá, bao nhiêu tuổi rồi em nhỉ ?

- 18 ạ

- Trí ơi, sao mày hái hoa bé thế, làm bữa là bóc lịch nhà đá như chơi đấy – Nó ghé tai hỏi nhỏ tôi

- Có làm đâu mà sợ

- Gì nữa ? Sao hôm nay mày đem toàn tin shock cho anh em thế. Chưa làm gì à ? Ko giống tác phong của mày.

- Tin hay ko tùy mày.

- Thế nhường cho tao đi, tao iu em này rồi.

- Mày dám đụng đến tao giết mày

- Đùa tí làm gì ghê thế đại ca.

Sau đấy thì tụi thằng Việt chỉ tám chuyện cùng vợ tôi, đúng là 1 lũ trọng sắc khinh bạn thấy gái đẹp thì bu quanh bỏ tôi ngồi 1 mình.

Trông bọn nó nói chuyện có vẻ rất vui, chốc chốc lại thấy thằng Việt cười hô hô hay thằng Tuấn ú vô đùi bành bành.

Tôi bức bối nên quay mặt đi hướng khác tia vài em xinh tươi trong quán, nhưng cũng ko quên xem chừng vợ mình giữa đám già dề gạo cội.

Đột nhiên tôi thấy tụi nó bắt vợ tôi uống 1 cốc rượu lớn, trông có vẻ như chúng đang thực hiện kế hoạch chuốc say như vẫn thường làm với 1 vài em nhỏ trong quán.

- Này sao chơi xấu bắt người đẹp uống cốc lớn thế.

- À, em mày thua tụi tao trong trò oẳn tù tì nè, bị phạt là đúng rồi.

- Đưa đây, tao uống thế vợ tao.

- Wow, Trí mình hôm nay có tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân kìa tụi bây.

Tụi nó cười khà ồ chọc quê, nhưng tôi vẫn uống . Trong vòng 2 tiếng chơi oẳn tù tì, chúng tôi đã uống gần hết 2 chai rượu mạnh loại lớn. Vợ tôi thua liên tục nên gần như chỉ 1 mình tôi uống đồng rượu đó, cảm thấy ko thể tiếp tục nữa, tôi giả vờ say ngất ngưỡng. Tuy mất hình tượng 1 tí nhưng còn đường thoát lui.

Vợ dìu tôi ra đón taxi, ngồi trên xe cùng vợ, tôi ngã người sang vợ mình, dựa vào người cô ấy và ngủ. Cảm giác lúc này sao nhỉ ? Sương run cả người, vai vợ tôi vừa mềm lại vừa mát, mỗi lần tôi hắng giọng ho khục khục, cô ấy lại vuốt nhẹ ngực tôi. Thật sự là cho tôi qua hết đêm nay rồi bắt tôi chết tôi cũng vui lòng.

Gần 20' sau nó và chồng nó cũng về được đến nhà, nhờ bà hai nên tụi nó đã leo lên được tới tận giường 1 cách an toàn. Ông chồng già ham hố của nó say đến ko thấy đường đi, bực đến điên người. Mỗi lần ông ấy ho nó lo muốn chết, chỉ sợ ông ấy phóng uế bữa bãi ra xe người ta. Nhìn cái mặt lúc ngủ của ông ta xem, trông mà muốn đâm cho 1 phát.

Đúng rồi ! sao ko lợi dụng lúc hắn ta ngủ mà hành hạ hắn ta nhỉ ? Nghĩ là làm, nó nhảy phóc lên người hắn, ngồi chễm chệ trên bụng chồng nó sau đó nó dùng 2 tay mình bấu vào mặt lão ta rồi ra sức đập đầu hắn xuống gối. Vừa đập nó vừa hét:

- Ra oai này, bắt bẻ này, dề cụ này, khó ưa này.....bla bla..

Sau mỗi 1 từ “này” của nó là 1 tiếng đập bốp, bốp, bốp, bốp rồi bốp. Hàng chục tiếng bốp phát ra liên tục cùng tiếng mắng chửi của nó.

Được 1 lát nó lăn quay ra giường thở hổn hển.

- Đầu gì mà nặng gớm thế ko biết.

Vợ tôi ác thật, đã cùng ngủ chung giường đắp chung chăn thế rồi mà còn dày đoạ tôi như vậy. Ko phải tôi nói cái khoản dày đoạ thể xác mà là cái kiểu cô ấy đang ngồi trên người tôi lúc này . Thật đau đớn thay là cô ấy đang mặc đầm, 1 chiếc đầm chính hiệu thế nhưng vợ tôi đang làm gì đây ? Cô ấy đang ngồi trên bụng 1 thằng đàn ông đang-say-và-đang-cố-gắng-kiềm-chế.

Tôi cũng ko biết phải làm gì nữa?. Kiểm chế hay vật ngay cô ấy ra giường và làm cái chuyện gì đó mà ai cũng biết là cái chuyện gì đó ?. Vợ tôi thích thử thách thật, đã bảo là ko có sức chịu đựng rồi mà cứ thử thách hoài là sao ?.

Cuối cùng thì tôi phải vận động tất cả các dây nơon thần kinh chạy ngay về não mình để áp đảo cái thứ ý nghĩ xấu xa kia đi. Nhưng 1 chút men rượu còn sót lại đã hạ gục tất cả, tôi vừa định chồm lên người vợ mình để.....

thì cô ấy đổ vật ra giường thở hổn hển có vẻ rất chi là mệt mỏi sau màn hành hạ thể xác và lí trí tôi.

Amen, có chúa chứng minh là tôi đã thử phào nhẹ nhõm đến mức nào khi chưa làm gì đến thân thể cô bé.

Nằm nghỉ được chừng 5' cô vợ tôi lại xoay sang chọc ngoáy.....khuôn mặt tôi. Cô ấy sờ má tôi, môi tôi, rồi cả mũi tôi, mỗi lần tay cô ấy chạm vào da thịt tôi thì người tôi như có luồng điện chạy liên hồi từ não xuống chân từ chân lên não.

- Con trai gì mà da mịn thế giờ, giống con gái quá đi.

” Đâu vợ, manly chết người thế này mà giống gái cái gì ?”

- Ôi xem môi này, môi cá trê giống Thị Nở hahaha

” Diên à, Thị Nở quái gì ở đây ? Đôi môi nóng bỏng bao cô thêm khát đấy”

- Xem cái mũi này, eo ôi mũi tẹt ghí trông xấu chết được.

“Đùa hử, mũi dọc dừa như tây người ta mà bảo tẹt”

- Anh này, nếu em muốn đi làm có được ko anh ?

” Cái gì cơ chứ ? Đi làm cho thằng khác nó dụ mất à ? Ko được ở nhà đi, anh dư sức nuôi em mà.”

- Em muốn đi làm, muốn có bạn, muốn được bạn rộn như anh, em ko muốn là búp bê vô dụng.

” Đi làm chi ệt thân, có bạn làm gì nó dụ dỗ ko đấy, ở nhà chăm lo cho chồng chưa xong mà còn đòi bạn bịu, búp bê sương chết còn muốn gì nữa”

- Em sẽ đi dạy tiếng anh ở trung tâm anh văn, ngày mai em sẽ đi xin việc làm.

” Đã nói là ko cho đi làm mà, ở nhà phục vụ chồng”

Nhớ anh dù em bên ai mà sao anh ơi lòng đau khôn nguôi

Vì tình ta chia đôi giờ mình đã xa nhau rồi

Trong tim này em đắng cay.....

- Hello, Who's calling ?.....Oh my god ! Ryan, I miss you so much . Do you know ?.....

Ryan ? Ai thế ? Gì mà nhớ nhiều lắm ? Hay người yêu cô ấy ?

Khốn kiếp, tôi muốn ra ban công để nghe xem cô ấy nói gì quá. Tại sao ko ở trong đây mà nói, ra ngoài kia để trốn chồng tâm sự với trai à ?. Tuy trong lòng tôi rất tức giận nhưng tôi cũng đã mơ hồ nhận ra 1 mối nguy hiểm lớn đang dần đến gần

Anh này, em có chuyện muốn nói.

Chúng tôi ngồi ở bàn ăn và vợ tôi đang ngược mắt chờ đợi sự phản ứng của tôi.

- Chuyện gì?
- Hôm nay em sẽ đi xin việc làm và.....
- Và gì nữa ?
- 2 tuần sau bạn trai em sẽ bay sang đây, có lẽ vào giữa tháng này.
- Chuyện đó là của cô nói với tôi làm gì.
- Thì em chỉ nói thế cho anh biết mà chuẩn bị thôi.
- Tôi thì chuẩn bị làm gì, cô lo mà đón tiếp người yêu của mình đi. Một lát cô bảo anh Dũng đưa đi xin việc làm. Tôi phải đến công ty sớm.

Nói rồi tôi xách cặp đi ra thật nhanh, tôi đi làm sớm hơn mọi ngày chỉ là để trốn tránh, trốn tránh cái thực tại là người đàn ông mà vợ tôi yêu đang đến, đang đến và cướp cô ấy rời khỏi tôi. Cũng phải nhỉ, tôi đâu là gì giữa họ, là 1 thằng vô duyên chen giữa cuộc sống hạnh phúc của 2 người hay là 1 ông chồng hờ để làm tròn bổn phận 1 lời hứa giúp bố.

Sao tôi thấy trong người mình khó chịu thế này, cổ họng mình đắng thế này. Tôi nên buông xuôi để mọi thứ trở về vị trí như nó đáng phải thế hay đứng lên giành lại, giành lại cái thứ được gọi là tình yêu và hạnh phúc kia ? Liệu nó có thuộc về tôi hay chỉ là 1 thứ xa xỉ mà ko bao giờ tôi với tới ?

Làm gì mà tôi tôi cô cô thế kia, người ta có lòng tốt nói cho nghe thế thôi mà làm gì gớm thế. Mới sáng sớm nhìn mặt hần đã thấy xui xẻo rồi, biết vậy lúc này chả có nói cho nghe.

- Anh Dũng ơi, nhà mình có xe gắn máy ko anh nhỉ ? Đi xin việc làm mà đi bằng xe hơi thì kì quá.
- Vâng có thưa cô, nhưng để trong gara lâu quá nên hơi dơ để tôi rửa lại 1 tí.
- Vâng nhanh nhanh giúp em nhé anh.
- Vâng cô chủ đợi lát ạ.

May là cái mặt hăm tãi của tên Trí ko làm mất niềm lành của nó, cuối cùng thì nó cũng được nhận vào làm với chức vụ giáo viên dạy tiếng anh cho trẻ em ở trung tâm ISJ. Công nhận con trai VN ai cũng khôi ngô tuấn tú cả, điển hình như cái ông quản lí nó đây. Đẹp trai hơn cả ông Trí già, bởi vậy nhân viên xinh đẹp thì phải có quản lí khôi ngô nó mới phù hợp chứ. Hình như ông ấy tên Phong thì phải.

Do lớp học nó phụ trách thiếu người nên nó vào dạy luôn. Nó thích các bé lắm, xinh xắn đáng yêu ghê. Bỗng nó mơ đến những đứa bé của nó và Ryan, nhất định chúng cũng sẽ đáng yêu và dễ thương thế này. Ôi sao nó yêu Ryan thế, nó mong 2 tuần nhanh nhanh trôi qua để nó được gặp Ryan, ôm Ryan, ngửi mùi hương của anh ấy.

- Bà hai ơi có cơm chưa ? Cháu đói quá.
- Nó về nhà với cái bụng kêu rồn rột.
- Dạ thưa cô chủ hôm nay có bà và các em cậu chủ lên thăm cậu chủ nên đồ ăn vẫn chưa làm xong ạ.
- Bà nào ?
- Nó vừa hỏi vừa ngóng ngóng vào nhà.
- Dạ là bà ngoại của cậu chủ ạ
- Ai vậy bà hai ?
- Nó nghe tiếng người lạ trong nhà vọng ra.

- Dạ là cô chủ vợ chưa cưới của cậu chủ ạ.

- Đâu bà gọi nó vào đây cho tôi xem.

- Vâng ạ mời cô chủ.

- Ồ...h.... Dạ

Nó tiến vào nhà với vẻ lo

sợ, nghe giọng chắc có vẻ là 1 cụ bà khó tính đây, giọng chua lè thế kia chắc giống phù thủy nhỉ ? Eo ôi, ghê quá.

Cộc... cộc..... cộc

- Vào đi.

- Dạ cháu chào bà ạ.

Cảnh tượng gì thế đây, 1 bà già ngồi trên ghế bành quay lưng về phía cửa sổ, 1 đám trẻ con đứng xếp hàng sau lưng cũng quay lưng về cửa sổ nốt. Trông họ rất hình sự và kì bí.

- Bà ơi..... Cháu chào bà ạ..... bà ơi

Vừa gọi nó vừa tiến lại gần, nó vừa chạm phải vai bà cụ thì

- Hừ.....

- Á á á.....

- Hahahaha.....hahahaha.....hahahaha

Tụi con nít và bà cụ đồng loạt tháo mặt nạ ra. Nó mém té xỉu, tụi con nít đeo mặt nạ quỷ, còn bà già thì đeo nguyên cái mặt phù thủy bị thiệt bại.

- Bin lại đỡ chị đây.....con có sao ko con dâu yêu quý của ta.

- Dạdạ ko sao ạ.

Nó vuốt vôi vài giọt mồ hôi lấm tấm, bà của tên Trí có khác màn chào hỏi cũng khác người thường.

- Xin giới thiệu với chị đây là bà ngoại của anh Trí.

Thằng bé lớn nhất đám con nít loắt choắt chống nạnh nói lớn.

- Còn đây là bé Su – 5 tuổi. Đây là cu Bo – 6 tuổi anh của bé Su. Đây là bé Na – 5 tuổi. Đây là cu Bi – 5 tuổi và cuối cùng là em cu Bin – 7 tuổi.

- Ồh...ờh

- Thế còn chị, chị là ai ?

- Chị là ...là bạn gái của anh Trí.

- Thế anh Trí là của chị à?

- Ừm.

- Bà nội ơi, con ứ chịu, con muốn anh Trí là của con của con cơ, huhuhu.

Con bé Su gì gì đấy giãy lên đành đạch khóc âm ỉ.

- Ngoan nào bé Su, con còn nhỏ ko lấy anh Trí được, anh Trí thích người lớn như chị đây mới được. Hiểu ko con.

- Thế con lớn thì anh Trí sẽ là của con phải ko bà.

- Ừh, của con.

- Thế thì cho chị mượn anh Trí đại ca đẹp trai của em đây, đến lúc em lớn chị phải trả lại cho em. Nhớ đó nghe, phải trả anh Trí lại cho em đây.

Con bé gương đôi mắt to mọng nước của mình lên nhìn nó thách thức

- Ủh, đợi đến khi bé Su lớn chị nhất định sẽ trả lại.

Nói thế chứ trong bụng nó cười thầm ” Tới đó anh Trí đẹp trai của em thành ông cụ mất rồi”

- Chị ơi chị xinh quá, chị tên gì ạ ?

Con bé Na cười tí mắt hỏi nó.

- Chị tên My

- Chị My chị My là bạn gái của đại ca. Thế mình gọi là gì anh Bin nhỉ ?

- Anh Trí mình gọi là Anh Trí đại ca thế chị My thì mình gọi làgọi là gì ta.....À, gọi là Chị My sư tử.

- Có đúng ko ?

- Đúng mà, anh nghe trên phim người ta hay gọi thế.

- Aaa, chị My sư tử....Chị My sư tử..

- Êh bé Na em gọi sai rồi là Chị My sư tử chứ ko phải phải chị My sư tử.

- Ủh, thì chị My sư tử.....tỉ ạ.

Cạch cạch...

- Anh Trí về kìa, anh Trí anh Trí.....

Tụi trẻ con ào xuống như giặc, bà chỉ nhìn nó cười

- Thôi chúng ta xuống ăn cơm thôi con

- Vâng ạ.

Trông bà đẹp lão lắm, ko như trí tưởng tượng của nó. Bà có vẻ hiền và vui tính nữa, thích thật ! Tên Trí xấu xa thế sao có 1 người bà tốt thế nhỉ ?. Chả bù cho nó, chưa bao giờ được thấy mặt ông bà mình.

Nó và bà đi xuống lầu tề đã thấy tên Trí tay ôm đứa này, tay bế đứa kia. Hình như chúng rất thích hẳn ta thì phải.

- Bà ! bà lên đột ngột thế, sao ko nói con về thăm bà, bà lên đây làm gì ệt ạ.

- Một gì con ơi, cách có 10km mà làm như ta ở tận đầu tận đầu ko bằng. Ta dẫn tụi nhỏ lên thăm con với vợ của con, ta muốn xem mặt cháu dâu tương lai. Trông xinh xắn dễ thương lắm, cháu biết chọn đấy Trí.

- Con mà bà.

- Anh Trí, sau này Su lớn anh Trí phải bỏ chị này đấy. Anh Trí chỉ là của Su thôi.

Bé Su vừa nói vừa nép vào lòng tên Trí, vẻ mặt làm nũng trông yêu ko chịu nổi.

- Ủh, anh Trí yêu nhất là bé Su nè.

- Em nữa..... bé em với anh Trí....em muốn bế cơ.....

Tụi con nít bắt đầu lao nhao lớn nhón cả lên.

- Thôi từ từ anh Trí bế, giờ các con phải cho anh Trí ăn nữa chứ.

- Ăn cơm thôi, các đàn em của ta.

- Yeah yeah ăn cơm thôi.....

Oh man ! Trông tụi nó giờ như tụi giặc cỏ, cái ông Trí này đã 25 tuổi đầu rồi mà làm như trẻ con lắm ấy. Nhí nha nhí nhảnh trông kinh thế ko biết.

Bữa cơm ồn ào bát nháo cũng đã kết thúc, bà rất thích nó. Gấp thức ăn cho nó liên tục làm tên Trí ganh tị đỏ cả mắt. Chuyện, nó xinh tươi dễ thương quá mà, ai cũng gấp thức ăn cho nó, chỉ có bé Su đứng về phía tên Trí già đó thôi. Chồng nó đúng là trẻ ko tha già ko bỏ.

Sau màn ăn uống là cả nhà cùng xem tivi, mấy cái đứa trẻ quần lầy tên Trí ko thôi. Hắn nằm thì tụi con nó nằm, hắn ngồi thì tụi nó ngồi, hắn đi thì tụi nó đi. Trông như hình với bóng.

- Anh Trí mỗi lưng ko em đấm bóp cho anh Trí nhá.
- Ủh đấm bóp cho anh đi.
- Em đấm lưng
- Em bóp chân
- Em bóp tay

Thằng Bin, Bi, Bo đều có “sở” để làm chỉ còn bé Na và Su đứng nhìn nhau

- Em xoa bóp đầu cho anh Trí

Bé Na hí hửng vì khám phá mới của mình, nó cười tít chạy lại xoa đầu xoa mũi tên Trí, chỉ còn con bé Su đứng mặt mếu phát khóc. Bỗng nó tươi tỉnh hẳn, nó nhảy phóc lên sofa

- Thế em bóp móng cho anh Trí.

Tụi trẻ con, kể

cả bà và nó cười nghiêng ngả vì sự vô tư của bé Su, chỉ có tên Trí là ngượng mặt đỏ như gấc. Hắn lèo nhèo cái gì đấy rồi gãi đầu đi lên phòng. Tụi con nít thấy vậy cũng lon ton chạy theo. Nó nhìn theo tụi trẻ mà tự cười 1 mình. Chợt bà hỏi nhẹ nó:

- Con ko yêu thằng Trí của bà phải ko ?
 - Dạ...bà hỏi gì lạ thế ạ ?
 - Thôi con đừng giấu bà, nếu con yêu nó thì chắc chắn lúc này trong bữa cơm con sẽ ko hời hợt với thằng Trí thế.
- Quả thật nó ngạc nhiên đến độ cứng đờ, sao bà biết nó hời hợt với tên Trí nhỉ ? Lúc này bữa cơm nó đâu có làm gì gây chú ý đâu ? Tại sao thế nhỉ ?
- Nếu con yêu nó lúc này khi ăn cơm con sẽ quan tâm tới nó, gấp thức ăn cho nó. Hỏi nó có ngon miệng ko. Kể cả khi nó vừa đi làm về, bà đã thấy con ko hề hỏi nó có mệt ko. Đó ko phải là biểu hiện của 2 người sắp cưới nhau. Ta nói có phải ko ?

Bây giờ thì nó cứng cả miệng, sau khi nghe bà hỏi nó mới hiểu hết cái câu “Giùng càng già càng cay” là thế nào.

- Nếu bà biết rồi thì con cũng xin nói thật. Thật ra con và anh Trí chỉ đóng kịch thôi ạ.....

Và cả đêm đó nó và bà ngồi tâm sự với nhau, nó nói cho bà nghe việc nó miễn cưỡng sống với Trí như thế nào, nó kể cho bà nghe tình yêu của nó với Ryan như thế nào..... Nó kể cho bà nghe kể nhiều lắm, kể cả chuyện từ trước tới giờ nó chưa bao giờ kể cho ba mẹ nó nghe.

Ngược lại bà kể cho nó nghe về Trí và cuộc sống của Trí từ trước khi nó đến. Bà kể cho nó nghe chuyện Trí đã ăn chơi trác táng như thế nào, chuyện Trí đã cố gắng nỗ lực để ko làm bố thất vọng ra sao, cả chuyện Trí phải chịu đau đớn thế nào với cuộc sống ko có mẹ từ nhỏ.....

Bà kể nó, nó nghe, nó hiểu rồi nó thấm. Thấm từng cái cảm giác của Trí, nó như là Trí sống lại từng khoảng khoắc đau buồn của hắn. Tự nhiên nó thấy người đàn ông này ko như nó nghĩ, anh ta thật mạnh mẽ, thật kiên cường. Nhưng cũng thật yếu đuối và tình cảm, rồi nó buồn ngủ và nó ngủ, nó gục vào vai bà và ngủ. Cảm giác rất yên bình và dịu dàng, 1 cảm giác nó chưa từng có bao giờ. Nó ngủ và nó mơ, nó mơ thấy mình yêu, mình sống, mình có những đứa con xinh đẹp cùng 1 người đàn ông. Nhưng người đó ko phải là Ryan, ko phải Ryan mà đó là..... đó làTRÍ .

10. Chương 10: Đau

- My này em ko sao chứ ?
- À, em ko sao.
- Uống đi cho tỉnh táo, em có tâm sự à ?
- Dạ ko có đâu anh, em mà làm gì có tâm sự.
- Nếu có thì nói ra cho nó nhẹ lòng.
- Ừm cảm ơn anh ?
- Về điều gì ?
- Tách cà phê này .

Vừa nói nó vừa nâng cốc cà phê lên và cười với Phong. Đấy sếp nó đấy, có dễ thương và tinh tế ko ? Phải chi ông Trí già được 1 nửa như sếp nó thì tốt quá.

Nó đi làm được 10 hôm rồi, chỉ còn 4 ngày nữa thôi tình yêu của nó sẽ ở đây, ở cạnh nó mọi lúc mọi nơi. Nghĩ đến mà thấy sướng cả người, nhưng dạo này nó cũng mệt mỏi với ông chồng già của nó lắm. Từ ngày nó thông báo cái tin Ryan bay về thì ông ta đổi tính hẳn, sáng thì đi miết, tối về thì hằm hè, to tiếng với nó. Trông có vẻ cộc cằn dữ tợn hơn trước đây nhiều. Tại sao thế nhỉ ?. Mà thôi mặc xác ông ấy, giờ đối với nó chuyện Ryan vẫn quan trọng hơn.

Tôi ngồi ở công ty mà lòng nóng như lửa, cảm giác lúc nào cũng bức tức. Gặp ai trong công ty tôi cũng quát tháo làm họ sợ đến xanh cả mặt.

Vợ tôi từ ngày biết tin bạn trai sẽ bay về đây thì tươi tỉnh hẳn, lúc nào cũng cười, cười tít cả mắt luôn mới bức chứ. Chẳng biết cái tên kia đẹp trai đến cỡ nào mà vợ tôi mê thế nhỉ ?. Đã sống chung với nhau gần 1 tháng mà chẳng lẽ cô ấy ko có 1 tí tí tình cảm gì với tôi ? Hay cũng phải rung động nhẹ 1 chút trước về lịch sự và điển trai của tôi chứ ?. Đàng này..... hình như càng sống cùng tôi cô ấy càng rời xa tôi hơn, khoảng cách của chúng tôi ngày càng lớn hơn ?.

Và bây giờ thứ mà tôi sợ nhất đang đến gần, đây là lần đầu tiên tôi biết sợ 1 cái gì đó và cũng là lần đầu tiên tôi bế tắc, tôi ko tìm được 1 con đường nào để giúp tình yêu của tôi. Tôi chỉ biết ngồi đây tự trách cái bản thân yếu hèn ngu ngốc của mình mà thôi.

Hôm nay là ngày nó vui nhất từ khi nó đến VN này, nó dậy sớm lắm, loanh quanh chuẩn bị. Ryan sẽ đáp máy bay vào lúc 9h nhưng 6h nó đã dậy. Nó muốn mình thật đẹp, thật tươi tắn để khi Ryan gặp nó Ryan sẽ ko buồn lòng về việc phải bỏ nó bơ vơ bên này.

Bố hoa hôm qua nó đặt người ta cũng đã đem tới, mọi thứ nó đều đã chuẩn bị xong, giờ chỉ còn việc tìm người đưa nó đến sân bay nữa thôi. Nhưng là ai bây giờ ? Anh Dũng về quê từ hôm qua rồi giờ chỉ còn mỗi chồng nó rảnh. Có nên nhờ chồng nó ko khi đây lại là người yêu của nó. Chắc ko sao đâu, vợ chồng hờ thôi chứ có phải thật đâu mà sợ.

- Anh Trí này.
- Chuyện gì ?
- Anh có thể đưa em ra sân bay đón Ryan được ko ?

Sao ko trả lời chứ. Hay ko muốn đi ?

- Anh ko cần lo chỉ cần anh đưa em ra thôi, về chúng em sẽ tự đón taxi về. Vả lại Ryan cũng cần thuê khách sạn nên.....

Sao im thin thít thế kia, ko muốn à ?

- Thôi nếu anh ko rảnh thì em tự đón taxi vậy.

- Ai nói với cô là tôi ko rảnh, đợi 1 lát đi.

Cái gì cơ chứ ! *** ! Cô ấy bảo mình đi đón người tình cùng ư ? Lại còn tìm cách đuổi khéo mình đi khỏi nữa chứ, tôi đi cho 2 người muốn làm gì thì làm à. Đừng có mơ ! Hôm nay phải làm cho ra ngô ra khoai mới được. Hôn ha hôn hở, đứng rồi thích lắm rồi người yêu đến tận nhà tìm cơ mà, ko vui mới là lạ.

- Anh chạy nhanh tí đi, trễ giờ rồi kìa.

- Nay có biết là chạy nhanh nguy hiểm lắm ko ?.

- Mọi hôm anh chạy như ma đuổi đấy thôi, sao hôm nay như rùa bò thế kia ?

- Mọi hôm khác, hôm nay khác, giờ thì lên mà chạy.

- Ko nói với anh nữa, chạy nhanh lên giùm đi.

Nhìn cái mặt xem, muốn gặp người yêu quá rồi chứ gì ? Còn dám lớn tiếng nói này nói nọ với tôi nữa à ?.
Đã thế đây chạy như sên bò cho xem.

- Tại anh đấy, hỏng hết việc của người ta.

- Người yêu của cô chưa có ra đâu, làm gì rồi cả lên thế.

Đây là lần thứ 2 tôi phải đứng đón người ở sân bay 1 cách miễn cưỡng thế này. Ghét thật ! Tôi ko muốn thế này đâu, tôi ko muốn nhìn người con gái mình yêu trong tay kẻ khác, tôi ko muốn thấy cô ấy cười đùa với tên con trai khác ngoài tôi. Ko muốn ko muốn tí nào.

- Anh Trí này, anhanh

- Chuyện gì ?

- Nếu anh ko muốn chờ thì cứ về trước, trông anh có vẻ mệt rồi thì phải

À, giờ thì muốn đuổi đi cho có ko gian riêng tư ấy hả ?

- Được thôi, tôi cũng chả muốn đứng đây để cản trở công việc yêu đương của 2 người.

Tôi đang làm gì đây, ko tôi muốn ở lại. Tôi muốn giữ người mình yêu, muốn cho tên kia biết rằng cô ấy giờ đã là của tôi, muốn đâm vào mặt tên kia vì tội dám quay về để đưa vợ tôi đi.

Nhưng..... tôi có lí do gì để ở lại cơ chứ, có lí do gì để nói đó là người yêu của tôi, có lí do gì để đâm vào mặt thằng đàn ông kia. Bởi vì tất cả đều ko thuộc về tôi, sự thật là nó chưa bao giờ thuộc về tôi cả, chưa bao giờ.

Tuy ko thể ở tại đó nhưng tôi vẫn quan sát được mọi thứ, tôi chui vào xe và dung ống nhòm xem vợ mình, cô ấy đang ngồi ở hàng ghế ngoài hành lang và mỉm cười, cô ấy cười đẹp thật. Nụ cười đó bao giờ mới là của tôi ? Bao giờ ý nghĩ của em mới hướng về tôi, hay tôi chỉ là 1 kẻ ngoài lề nhìn em vui vẻ cùng thằng đàn ông khác ?.

Chợt tôi thấy cô ấy đứng dậy, rồi tôi thấy cô ấy gọi tên ai đấy. 1 thằng con trai khoảng 20-21 gì đấy, trông rất đẹp trai ko thua gì tôi cả. Hắn mỉm cười tiến lại phía vợ tôi họ có vẻ rất vui, cô ấy ôm và hôn má tên kia. Tôi thấy đầu mình nóng, điên thật ! Có ai như tôi ko, lén lút nhìn vợ mình ôm hôn thằng đàn ông khác mà chả làm gì được. Rồi 2 người họ lên xe ra về, tôi vội vã lái xe theo sau.Được khoảng 15' họ ghé vào 1 khách sạn, tuy biết đó là thuê phòng cho tên kia ở nhưng tôi vẫn khó chịu.

Tôi ở ngoài đợi mà lòng như lửa đốt, họ làm gì trong đó mà lâu thế ? Liệu hắn có lợi dụng vợ tôi ko ?. Đến lúc gần như tôi ko chịu nổi nữa thì họ bước ra và lên xe đi tiếp. Tôi lao theo họ mà chẳng cần suy nghĩ, ko hề biết rằng tôi sắp phải thấy cảnh mà tôi ko nên thấy.

Chúng nó thuê xong phòng thì anh ấy muốn nó dẫn đi thăm mọi nơi trong thành phố. Nó dẫn anh đi khu giải trí, đi lượn phố, đi ăn món ăn Sài Gòn, nói chung là những thứ nó biết được về VN sau những lần đi chơi cùng các chị trong trung tâm nơi nó làm. Chơi gần cả ngày thì tụi nó đi hóng mát ở ven thành phố. Chọn nơi đẹp nhất gần bờ hồ, tụi nó ngồi và xem mặt trời lặn. Cảnh vật và Ryan làm nó “say”, nó chợt thấy Ryan sao đẹp thế, đẹp hơn cả cảnh vật nó đang được nhìn thấy đây. Đột nhiên Ryan nhìn thẳng vào mặt nó

- Shell này anh có chuyện muốn nói với em.

- Chuyện gì vậy anh ?

- Chúng ta....chúng ta chia tay em nhé.

Cái gì thế này ? Ryananh ấy vừa nói gì thế nó có nghe lầm ko ?

- Anhanh nói gì thế ?

- Anh biết anh nói thế sẽ khiến em rất đau lòng nhưng thật sự anh nghĩ chúng ta ko thể yêu nhau được nữa. Anh đã có người yêu mới rồi, anh ko muốn có lỗi với em nên bay sang đây và nói cho em biết sự thật. Anh xin lỗi !

Đau, đau quá trái tim nó đau quá, nước mắt nó chảy dài. Nó ko thở được nữa, ai giúp nó với, ai nói cho nó biết đây ko phải là sự thật, chỉ là mơ thôi phải ko ? Chỉ là mơ thôi mà.

- Anh...dù...ng.. đ...u...à thế.

- Ko Shell, đó là sự thật anh rất tiếc phải nói với em điều đó. Anh xin lỗi.

Đi rồi, tình yêu của nó đi rồi,anh ấy bỏ nó đi rồi, đi thật rồi. Tại sao thế ? Xin anh mà quay lại đi, nói với em tất cả chỉ là đùa và anh vẫn còn yêu em.

- Ry..a...n

Anh ấy đi rồi, ko quay lại xem

nó như thế nào dù chỉ 1 lần. Tim nó đau quá, nước mắt nó rơi ngày càng nhiều, nước mắt hay máu trái tim nó rỉ ra thế này. Mặn quá ! đắng quá! đau quá !. Ai cứu nó với, giúp nó thoát khỏi đây đi.

Nó nấc lên từng tiếng 1 ngày càng nhiều, nước mắt nó nhoè cả cảnh vật. Nó khóc đến độ ko kịp thở, đau quá Ryan ơi, tìm nó đau quá.

Rồi nó thấy, nó thấy 1 người con trai, dìu nó đi, giúp nó thoát khỏi nơi đau khổ đấy. Nhưng..... ko có mùi của Ryan, đó ko phải là Ryan của nó, ko phải người nó mong chờ, ai thế này ? Ai thế ? Lên tiếng đi, nói cho nó biết mọi chuyện ko phải thật, nó chỉ đang mơ thôi. Mọi chuyện ko phải thế nó mơ thôi., mơ thôi phải ko ?

11. Chương 11: Ryan

Mưa.... ngày đầu tiên tôi đến VN, sau khi nói chia tay em, tôi đã quay lưng đi bỏ em 1 mình nức nở với hai hàng lệ rơi.

Mưa...ông trời đang khóc cho sự ngu ngốc của tôi hay khóc cho cuộc tình dang dở của chúng ta ?.

Em đau ? Anh cũng đau lắm, trái tim như bị dao khứa, ứa máu....Khi nói chia tay em anh đã cố nói thật nhanh, thật trôi chảy. Ko muốn để em biết trái tim anh đang chảy máu, nó chảy máu, nó kêu gào. Anh xin lỗi vì phải nói dối em. Bởi vì sự thật là anh còn yêu em, yêu em rất nhiều. Nhưng anh phải ra đi, ra đi để cả 2 ta hạnh phúc.

Quay lưng đi, nghe em gọi yếu ớt tên anh, nhưng anh ko thể..... ko thể quay lại vì anh sợ. Anh sợ quay lại rồi thì sẽ ko đi được nữa, anh sợ khuôn mặt đầm nước mắt của em, sợ ánh nhìn trách móc, giọng nói ngọt ngào tha thiết của em. Anh yếu hèn lắm phải ko em ?

Bây giờ anh ngồi đây, ngắm mưa rơi. Nhớ lại kỉ niệm ngày xưa của chúng ta, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau . Cũng mưa rơi em nhỉ, anh nhớ tim mình đã loạn nhịp khi thấy em, cô bé với mái tóc dài, đôi mắt to, đang nép mình run rẩy vì lạnh. Từ giây phút đó anh biết anh đã tìm được nữa kia thật sự của mình.

Rồi chúng ta yêu nhau, nhẹ nhàng êm ái. Lúc nào em cũng lú lo, cười đùa. Có em anh thấy cuộc đời mình mới tuyệt vời làm sao. Anh yêu em, rất nhiều nhiều hơn những gì em biết.

Nhưng tình yêu ko phải là tất cả em ạ. Anh cứ tưởng chúng ta sẽ yêu nhau, sẽ thành vợ chồng, sẽ có những đứa con xinh đẹp và 1 cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng tất cả đã vụt tắt khi anh biết..... 1 sự thật.....bạn đang đọc truyện tại HungYenWap.Com chúc các bạn vui vẻ.....

Dinh dong dinh dong

- Ra ngay đây.....Ồ ...cháu chào bác ạ.

- Ủmnh, chào cháu.

- Bác vào nhà ngồi chơi ạ.

Tôi khá ngạc nhiên khi thấy ba của Shell – Bạn gái tôi đến tận nhà mình.

- Bác đến đây có việc gì ko bác ?

- Thôi, bây giờ ta vào vấn đề chính luôn cháu nhá.

- Vâng bác cứ nói.

- Thật ra như cháu đã biết, con gái ta nó sang VN trong vòng 6 tháng để thăm người thân...

Tôi bắt đầu cảm giác bất an

- Thực chất đó chỉ là lời ngụy biện của ta dành cho nó, sự thật nó sang đây để lấy chồng..

Xoảng..... Chiếc cốc trên tay tôi rơi xuống đất, vỡ tan. Lấy chồng ? Cái gì cơ chứ ? Chúng tôi đang yêu nhau, rất vui vẻ và hạnh phúc cơ mà.

- Lí do ? Cho cháu biết lí do vì sao Shell phải lấy chồng khi chúng cháu đang yêu nhau và bác cũng biết điều đó.

- Ta rất tiếc...Ta sẽ cho cháu biết lí do vì sao ta phải làm điều đó.

Ông ta trầm ngâm, rít 1 hơi xì ga rồi từ tốn :

- Thật ra nhà ta ko giàu như cháu đã từng tưởng. Mấy năm gần đây ta chơi chứng khoán và thua lỗ rất nhiều, lúc đó có 1 người bạn thân của ta biết tình trạng khốn khó này nên đã giúp đỡ ta với điều kiện.....ta phải gả con của mình cho con trai của ông ấy.

- À, tôi hiểu rồi thì ra ông vì tiền mà bán cả đứa con gái của mình. Tội nghiệp cho bạn gái tôi khi phải có người cha như ông.

Tôi cười nửa mép khinh bỉ người đàn ông mà trước đây tôi từng xem như 1 thần tượng.

- Ko phải, nếu ko vì tình trạng bệnh tim của mẹ con bé ngày càng trở nặng thì ta cũng ko đến bước đường cùng như thế. Con cũng biết đấy bệnh tim là căn bệnh cần nhiều tiền.....Nếu mẹ của con bé ko bệnh thì có chết ta cũng ko làm chuyện đó.

- Vậy bây giờ ông đến đây nói với tôi những chuyện này để làm gì ?

Tôi thấy tim mình thất lại bóp chặt tay, tôi kiềm nén tất cả cảm xúc hỗn độn của mình lúc này.

- Ta đến đây chỉ muốn nói với con.....Hãy từ bỏ Shell đi, coi như đó chỉ là giấc mơ và kết thúc mọi chuyện ở đây để ko phải đau khổ sau này, vì sau 6 tháng nó sẽ phải lấy chồng và ko bao giờ quay về đây nữa.

- Nếu đã vậy thì ông đến đây ko thấy vô ích à ?

- Ta biết tính của nó, chắc chắn nó sẽ tìm mọi cách liên lạc với con, ta mong con hãy dứt khoát với nó.

Ông ta chìa trước mặt tôi tờ giấy nhỏ.

- Đây là vé máy bay khứ hồi từ Canada đến VN, con có thể bay lúc nào cũng được. Mong rằng con sẽ sớm quyết định.

Tôi đau đớn. Tại sao cơ chứ ? Tại sao người hy sinh phải là tôi và em ? Tại sao phải là tình yêu của chúng ta ?.

Tôi ôm mặt khóc, giọt nước mắt của 1 thằng đàn ông bất lực trước tình yêu của mình, bất lực vì ko bảo vệ được người con gái mình yêu.

Tôi phải làm sao đây ? Tôi sẽ đến VN và mang Shell chạy trốn hay phải 2 tay dâng cô ấy cho kẻ khác ?

Nếu

tôi bỏ trốn cùng cô ấy thì liệu tôi có thể sống bình yên ?

Còn nếu tôi dâng cô ấy cho kẻ khác thì tôi sẽ ra sao đây ? Có lẽ tôi sẽ đau khổ đến chết.

Nhưng tôi phải quyết định, 1 quyết định đúng đắn và ko ích kỉ. Tôi ko thể chỉ vì tình yêu của mình mà khiến gia đình cô ấy sụp đổ. Hy sinh tình yêu của tôi có thể giúp được gia đình cô ấy thì có lẽ tôi nên....từ bỏ.

1 người đau khổ có thể giúp 3 người hạnh phúc và cứu được 1 người thì việc tôi từ bỏ có đáng là gì. Nỗi đau này sẽ dần dần nguôi ngoai theo thời gian, mong rằng bên kia trái đất em sẽ hiểu cho tôi.

12. Chương 12: Kẻ Thứ 3

Part 1 :

Vợ tôi ở lì trong phòng đã 2 ngày 2 đêm. Cô ấy ko ăn ko uống, ko nói năng gì cả. Hình như là ko ngủ luôn thì phải, chỉ vì 1 thằng oắt con mà đau khổ đến thế ư ?.

Ko thể được, ko thể dễ như thế này mãi được.

- Em đi ra ngoài cho anh, em xem bộ dạng của em lúc này đi. Chia tay rồi thì thế này sao ? Chia tay thì chết hay sao.

Tôi lúi xính xệch cô ấy đứng dậy, cô ấy như ko còn chút sức lực nào nữa, nhìn đôi mắt vô hồn mọng nước của vợ mà tim tôi đau thắt. Tại sao thế, chỉ vì hần em có thể sống ko ra sống chết ko ra chết như thế sao ?.

- Em tỉnh lại đi, hần chia tay em rồi, chia tay em rồi, em hiểu ko ? Hần ko yêu em, hần bỏ rơi em. Em tỉnh lại cho anh, trở lại tươi tỉnh vui vẻ như trước đi. Anh xin em mà.

Tôi lay mạnh cô ấy, mong rằng 1 chút cố gắng của tôi có thể khiến vợ tôi thức tỉnh

- Mắt rồi, hết rồi. Anh ấy chia tay em rồi, chia tay em rồi.....ko 1 lí do....tại sao thế chứ.....hức hức...

Cô ấy lại oà lên khóc, đôi vai gầy lại run lên, từng cơn từng cơn một. Tôi ôm cô ấy vào lòng, những giọt nước mắt nóng hổi chảy dài trên vai tôi. Tôi cứ ngồi im nhìn cô ấy khóc, Làm gì đây khi người con gái mình yêu đang khóc vì 1 người con trai khác ? . Tôi lặng lẽ ôm vợ mình, hy vọng rằng chút hơi ấm của tôi sẽ giúp cô ấy vơi bớt được nỗi đau trong tim.

Cô ấy khóc cho đến khi mệt lả và gục trên vai tôi, nhẹ nhàng đặt vợ nằm xuống giường tôi ngấm vợ mình. Cô ấy gầy quá, đôi má ko còn phúng phính như lần đầu tôi gặp nữa. Khuôn mặt xanh xao, khoé mắt vẫn còn ướt nước.

Tại vì tôi, vì tôi chen ngang cuộc sống hạnh phúc của cô ấy, vì tôi mà cô ấy đau khổ thế này. Tôi phải làm gì giúp em đây ? Phải làm gì để em hạnh phúc đây ?

Nó ngồi thừ ở đây, nhìn cảnh vật qua cửa sổ, nó đã ngủ cả 1 ngày để bù cho 2 đêm thức trắng. Bây giờ nó vẫn chưa tin Ryan chia tay nó, như 1 giấc mơ vậy. Mọi việc diễn ra nhanh quá, vượt ngoài tầm kiểm soát của nó.

Nó đã từng tưởng, tưởng Ryan rất tuyệt vời, anh ấy sẽ ko vì nó ở xa mà phản bội nó. Nó từng tưởng anh ấy khác những người đàn ông xung quanh nó.

Nhưng Ryan, anh ấy thật tầm thường, tầm thường như bao người khác, vẫn ko chiến thắng nỗi cảm giác cô đơn khi ko có nó bên cạnh, vẫn ko thể dung tình yêu để chứng minh cho nó thấy

Nó còn định sẽ dùng 6 tháng này để thử thách Ryan và nó cũng chắc chắn rằng Ryan sẽ vượt qua được.

Nhưng ko ngờ, chưa đầy 1 tháng anh ấy đã thay đổi, chia tay nó 1 cách ko thương tiếc.

Giờ nó thấy khinh thường, ghê tởm đàn ông. Ai cũng tồi tệ và xấu xa, nó sẽ ko bao giờ đặt niềm tin vào ai nữa. Đau 1 lần đối với nó là quá đủ.

Tôi ngạc nhiên khi thấy vợ mình bước xuống lầu với diện mạo hoàn toàn khác xa hôm qua.

- Em... ? Hôm nay lạ thế?
- Lạ gì ?
- Sao hôm nay ko ngủ li bì hay khóc bù lu bù loa trên phòng như hôm qua.
- Em như thế này anh ko thích à ?
- Ko phải vậy, nếu em hiểu ra rồi thì tốt, ăn sáng đi, lát anh đưa đi làm.
- Đừng đi xe hơi nha.
- Ừh đi xe máy.

Vợ tôi đã bình thường trở lại rồi, vui thật. Đúng là phụ nữ, hôm qua còn um sùm khóc lóc hôm nay đã phần chấn bình thường.

Đây là lần đầu tiên tôi đưa vợ đi làm, từ trước đến giờ tôi chỉ lo lắng việc bạn trai cô ấy nên chưa bao giờ xem thử cô ấy làm việc ở đâu, như thế nào. Lần này phải xem xét kĩ nơi vợ tôi làm việc mới được, nếu có quá nhiều thanh niên trai tráng ở đấy thì chắc chắn tôi sẽ ko cho vợ mình đi làm nữa. Vừa thoát đại nạn nên phải biết giữ gìn 1 tí chứ.

Nó đã suy nghĩ kĩ, nó sẽ ko giành nước mắt, tình yêu của mình cho 1 con người tồi tệ như thế. Nó sẽ sống vui vẻ, hạnh phúc để cho hẳn biết rằng ko có hẳn ta nó vẫn sống tốt. Ngày mai nó sẽ đi làm, vẫn sẽ bình thường, có lẽ những đứa trẻ và công việc sẽ giúp nó tươi tỉnh hơn là nằm suốt ở nhà như thế này.

- Thôi đưa em đến đây được rồi, anh quay xe lại về công ty đi.
- Nhưng em phải đi bộ 1 khoảng đấy
- Em muốn đi bộ cho khoẻ người, nằm nhà mấy hôm như sắp chết ấy.
- Ừm, em đi cẩn thận đấy

- Vâng ạ

Dù vợ tôi nói thế nhưng tôi vẫn len lén chạy theo sau, dù gì tôi cũng chưa biết nơi làm việc của vợ mình mà.

Vợ tôi có vẻ đã khá hơn rất nhiều, cô ấy rải những bước dài trên phố, thật sự vợ tôi rất đẹp, tràn trề nhựa sống tươi trẻ.

Rồi vợ tôi đi vào 1 toà nhà lớn, hình như là “TRUNG TÂM NGOẠI NGỮ ISJ”. Chợt vợ tôi đứng nói chuyện có vẻ rất thân mật với 1 người đàn ông, trông tên này quen lắm. Tôi cố gắng nheo mắt, hướng tầm nhìn mình ra xa để ngắm kĩ người đàn ông đấy.

Tôi thấy rồi, thằng Phong, đó là thằng Phong. Đúng rồi nhỉ, tôi quên mất thằng Phong bạn chí cốt của tôi đang làm quản lí ở đây.

Tôi cứ tưởng nó nghỉ làm từ lâu rồi chứ, cái tính lông ngông như nó mà làm ở đây lâu hơn 2 tháng thì quả là chuyện lạ. Nhưng ko sao, có nó ở đây thì tôi yên tâm việc vợ tôi sẽ chẳng bị thằng nào cuốn mất. Thế thì tôi cũng ko cần theo dõi, quan sát vợ mình làm gì cho tốn sức....Tôi vui vẻ lái xe quay về công ty mà ko biết rằng có những thứ chắc chắn sẽ xảy ra khi mình ko ngờ tới

Part 2

Nó đang ngồi ở văn phòng chờ tới tiết dạy của mình

- My này !

- Chuyện gì vậy anh ?

Nó ngạc nhiên ngược mắt nhìn sếp Phong của mình

- Anh muốn hỏi là tối nay em có rảnh ko ?

- Vâng em rảnh, có gì ko anh ?

- À, Ủm tối nay có 1 vị phụ huynh muốn gặp chúng ta để bàn bạc về 1 học sinh đặc biệt cần giáo viên bản ngữ dạy cấp tốc để đi du học anh.

- Ý anh là em sẽ dạy học sinh đó

- Ủh, tùy ý em thôi, nếu em muốn

- Được thôi, em cũng muốn dạy thử người lớn xem thế nào.

- Quá tốt, tối nay 7h đúng tại nhà hàng Bonjuor nha.

- Vâng em biết rồi.

Thật tuyệt, tôi đã mời được cô ấy đi ăn tối, dù là ăn cùng đối tác nhưng chỉ cần có được 1 cuộc hẹn cùng cô ấy đã là quá tuyệt vời đối với tôi. Tôi đã chuẩn bị kĩ tất cả theo kế hoạch, tối nay chắc chắn tôi sẽ ghi điểm với cô bé.

Từ khi gặp cô bé ngay lần đầu tiên ở văn phòng tôi đã thấy xao xuyến trước nét đẹp như thiên thần ấy. Mỗi lần cô bé cười tim tôi rung lên, cả thân hình như ko kiểm soát được. Chỉ cần cô bé là bạn gái tôi thì từ bỏ tất cả tôi cũng bằng lòng.

Sao tôi hồi hộp cho buổi gặp tối nay thế này, tối nay tôi phải thật lịch sự và điềm đạm, ko thể lơ mãng được. My lớn lên ở phương tây nên sẽ rất thích 1 người đàn ông lịch thiệp và manly. Chuyện này quả rất đơn giản với tôi vì kinh nghiệm của gái cũng đủ để tôi hoàn thành nhiệm vụ đêm nay.

Nó về nhà nhưng đầu óc vẫn ko thể ko lo nghĩ về việc tối nay, lần đầu tiên nó đi gặp đối tác (nói thế cho oách ấy mà) . Ăn mặc phải tử tế nè, nói năng dễ thương nè. Nhưng đáng lo nhất là chồng nó, làm sao với chồng nó đây ?

- Em sao thế ?. Mặt đăm chiêu vậy ?

- Sao gì ?.
 - Thôi nhanh vào ăn cơm này, đói chết.
 - Anh ăn 1 mình đi.
 - Em nói gì ? Ko ăn là sao ?
 - Anh làm gì gầm lên thế. Em đi gặp đối tác, ăn ở nhà hàng Bonjuor rồi. 7h em đi, anh khỏi đưa em đi taxi .
 - Ko, lát anh sẽ đưa em đi.
 - Em đi làm ăn chứ có phải đi chơi đâu mà phải đưa, anh vừa vừa phải phải thôi chứ
 - Làm ăn cái quái gì, dạy học mà gặp đối tác gì cơ chứ ?
 - Đây anh có thôi đi ko ? Anh ko được phép xâm phạm đời tư em anh rõ chưa, em cũng phải có đời tư chứ. Cái gì anh cũng đòi quản lí thì sao em chịu nổi
 - Em làm gì mà lớn tiếng thế ? Giờ còn lớn tiếng với anh à ? Em đi chơi với thằng nào hả ?
 - Anh im đi chưa ? Tôi làm gì mặc tôi.
- Nó cảm thấy bức tức khủng khiếp, anh ta là cái gì mà đòi quản lí nó chứ ?. Nó ghét tên chồng già của nó quá. Nó cứ đi đấy, làm gì được nó nào.
- Em đi thật đấy à ?.
- Chồng nó cứ nói, nó chẳng thèm nghe chẳng thèm nhìn. Mới quát vào mặt người ta xối xả mà giờ vờ như quan tâm lắm.
- Sao ko trả lời anh ?
- Chồng nó kéo tay nó lại
- Bỏ ra, anh làm gì vậy ?
- Nó cổ giãy giụa khỏi đôi tay rắn rỏi của chồng nó. Nhưng sao nó ko thể nào nhúc nhích được thế này
- Buông em ra, anh làm gì thế, buông ra.
 - Khi nào em đồng ý để anh đưa đi thì anh mới bỏ ra
 - Anh điên rồi.

13. Chương 13: Giận

Part 1 :

Ko khí trong xe giờ im lặng đến đáng sợ. Vợ tôi mặt hầm hầm, cô ấy bức tức thì tôi cũng bức vậy, tôi bức, tôi điên, tôi ghen. Đi gặp đối tác gì mà mặc đầm voan hở trước hở sau, mỏng đến độ trong suốt thế kia ?.

Cô ấy ko biết là cô ấy quyến rũ như thế nào sao ?.

- Đến rồi em vào đi, anh đợi ở đây. Lát anh đón em về.
- Cái gì ? Anh có bị hâm ko đấy ? Đi gặp phụ huynh học sinh mà anh làm như là đi học mẫu giáo ko bằng vậy ? Anh về đi, em tự biết đường về.
- Ko, anh sẽ đón em về, em đừng lằng nhằng nữa.
- Anh.....Được anh cứ đợi đây đi

Làm sao cô ấy biết được tôi lo sợ đến mức nào, tôi sợ cô ấy đẹp quá, tôi sợ cô ấy sẽ bị người khác lợi dụng khi ko có

tôi bên cạnh. Tôi phải bảo vệ vợ mình, bảo vệ tình yêu của tôi.

Hay lắm, lần này nó sẽ cho hẳn ta biết tay, muốn đợi à ? Đợi tới sáng luôn đi nhá.

- Hi My, đây này.

- Vâng, em chào anh...Con chào bác ạ.

- Xin giới thiệu với em đây là bác Liên, mẹ của em Lan này đây.

- Vâng em chào chị ạ.

- Nghe cháu Phong nói cháu là My giáo viên bản ngữ từ Canada sang phải ko ?

- Vâng ạ, cháu là My.

- Chào em chị là Lan, chị hiện là người mẫu. Chị muốn bồi dưỡng thêm tiếng anh của mình để khoảng 6 tháng nữa chị đi Anh.

- Vậy giờ chúng ta vào vấn đề chính luôn nha.....

-

-

Sau 1h30 phút nó cũng kết thúc xong buổi nói chuyện và ăn uống cùng học viên mới của nó. Chị Lan – học viên nó, đúng là người mẫu có khác. Thật sự chị ấy rất xinh, body chuẩn ko chê vào đâu được. Nhìn lại nó xem, ôi tui thân ghê gớm.

- Này My !

- Gì vậy anh ?

- Chúng ta đi tặng 2 nha. Được ko ? Coi như phần thưởng cho anh vì đã giúp em nghỉ phép được 3 ngày an toàn.

- Hìhìhì, ok phần thưởng này có vẻ thiệt cho anh đấy.

- Muốn đi cùng người đẹp thì phải chịu thiệt 1 chút chứ.

Mỗi lần nói chuyện cùng sếp nó, nó đều cảm thấy rất thoải mái như đang trò chuyện cùng các friend của nó ở Cannada vậy. Nhắc đến Canada nó lại nhớ đến Ryan, nỗi đau nó cố đè xuống giờ lại trỗi dậy.

- Em sao vậy ?

- À, ko gì. Chúng ta đi đâu bây giờ anh ?

- Đi xem phim hài nha. Đạo này trông mặt em bí xị hà.

- Vâng thưa sếp

Nó vờ chào kiểu quân đội với sếp nó, sếp nó cười ngất ngưỡng cốc đầu nó tội lạnh chanh.

- Khoan đã, chỗ này còn cửa nào ra ngoài nữa ko anh, như cửa sau hay cửa phụ gì đấy ?

- Đề làm gì ? Cửa chính sao ko đi ?

- À, tại vì..... mà anh nói trước đi, có cửa khác ko ?

- Có, nhưng đề làm gì cơ chứ ?

- Tuyệt, let's go.

Nó cười ranh mãnh, kéo tuột Phong đi với khuôn mặt ngơ ngác (chưa tiêu hoá xong đấy mà ^^).

Nó đi chơi gần cả đêm với Phong, đi xem phim, đi dạo, đi ăn các món ven đường Sài Gòn. Vui ko thể tả, vui đến nỗi nó quên rằng đang có 1 người đang chờ đợi và lo lắng cho nó.

Gần 12h rưỡi nó mới lết về nhà.

Ding dong ding dong.....

- Cô chủ, sao cô về trễ thế ? Cậu chủ lúc này rất tức giận về việc cô chủ đi trễ đấy ạ.
- Thôi chết, anh ta có nói gì cháu ko ?
- Cậu chủ tức giận lắm, bảo là cô về sẽ cho biết tay.
- Anh ta đâu rồi hai ?

Nó xanh mặt nuốt nước bọt đánh ực.

- Dạ cậu chủ ngủ rồi ạ, đợi cô lâu quá cậu ấy đi ngủ rồi.
- Phù, may quá. Thôi cháu vào đây ạ.

Nó nhẹ nhàng leo lên từng bậc thang đẩy cửa nhẹ vào phòng. Nó cố gắng ko phát ra 1 tiếng động nào dù là nhỏ nhất.

- Đi chơi cùng trai giờ mới mò về đây à ?
- Hả ? Anh chưa ngủ sao ?

Nó hốt hoảng đến run cả người, nó như con mèo ăn vụng bị bắt quả tang.

- Cô mong tôi ngủ để trốn vào trốn ra cùng bồ nhí cho dễ à ?

Chồng nó ngồi bật dậy.

- Cô có biết lúc này tôi đứng đợi bao nhiêu tiếng ko ? Gần 5 tiếng đồng hồ đấy ? Gặp đối tác, gặp đối tác hay gặp bạn trai nhí của cô thế ?

Tên già chết tiệt đấy nói với giọng mỉa mai hết mức có thể. Bây giờ thì nó ko thể nào chịu được nữa.

- Này anh đừng thấy tôi làm thinh thì lấn tới nhá, đúng tôi đi gặp đối tác đấy, rồi tôi đi chơi đấy tôi đi chơi với bạn trai đấy. Anh tưởng là chồng hờ của tôi thì muốn mắng gì mắng muốn quản gì quản hả ?
- Cô nói cái gì ?

Chồng nó đột nhiên đứng dậy, ép sát nó vào tường, 2 tay hấn bóp chặt lấy 2 tay nó.

- Cô lặp lại cho tôi nghe, cô đã đi với ai đến giờ mới về hả ?
- Tôi.....

Nó sợ đến cứng cả họng, đôi mắt hấn đỏ ngầu. Hai tay hấn bóp chặt lấy tay nó, đau ko chịu nổi.

- Tôi bảo cô nói, nói...

Chồng nó rít lên từng tiếng qua kẽ răng.

- Tôi đi cùng sếp tôi, anh làm gì mà hét lên thế ?
- Sếp cô là thằng nào, sếp mà dẫn nhân viên đi tới tận đêm hôm thế này à ?
- Sếp tôi là ai anh ko cần biết, bây giờ anh làm ơn bỏ tay tôi ra, anh đang làm tôi đau đấy.

Chồng nó đôi mắt long lên song sọc, hất tay nó ra rồi quay lưng bước ra ngoài sập cửa 1 cái rầm làm nó suýt rớt tim.

- Làm cái gì mà ghê thế. Đi có 1 tí mà làm như tận thế hay sao ấy.

Nó vừa xoa xoa tay mình vừa lẩm bầm mắng tên chồng ko bình thường của mình.

- Mà sao hấn giận dữ vậy ? Thật sự bức lắm hay sao ? Minh đâu có lỗi gì đâu ? Thôi mặc xác hấn, mai lại cười hì hì nữa thôi ấy mà.

Nó vô tâm đến mức ko biết rằng đêm nay sẽ có 1 người mất ngủ, đêm nay sẽ có 1 trái tim đau

Part 2 :

Sáng, nó uể oải ngồi dậy. Đây là lần đầu tiên sau gần 2 tháng ở VN nó ngủ mà ko có tên Trí bên cạnh. Kể cũng buồn thật nhưng biết làm sao được. Chả nhẽ giờ bắt nó ra ngoài kia năn nỉ hấn ư ? Ko đời nào, nó có làm gì sai đâu có chứ.

- Hai ơi, hôm nay ăn sáng là gì thế ạ ?

- Dạ bánh mì trứng .

Nó bước xuống lầu

đã thấy tên Trí ăn gần hết phần của hấn.

- Nay ko đợi em à ? Hấu ăn thế ?

Nó vờ đùa đùa mỉm cười duyên cùng chồng nó, bù cho những lời ko hay tối qua. Dù gì nó cũng có 1 phần xú xiu lỗi.

Im lặng.

Chồng nó vẫn thản nhiên ăn, ko có 1 chút gì gọi là thành ý đáp lại nó. Bực, ko muốn giảng hoà thì thôi, đây xem ai giận dai hơn ai nào.

Tôi ngồi văn phòng nhớ lại chuyện đêm qua, tối qua tôi và My đã hẹn hò cùng nhau. Tuyệt vời, nhớ lại vẫn còn thấy ngọt ở tận đáy lòng.

Rình rình rình.....

- Tao đây gì vậy ?

- Tao đang buồn, qua bar Flower của thằng Việt cùng tụi tao giải sầu coi.

- Ok

Tôi với lấy cái áo khoác, đi nhanh ra cửa.

- Hi anh Phong, đi đâu với vậy ?

- My, may quá. Đi chơi cùng anh ko ?

- Đi đâu ạ ?

Tôi kéo tay cô bé đi nhanh.

- Đi bar.

- Mới sáng sớm đi bar gì anh ?

- Thôi đi đi, lát biết. Tôi muốn đưa cô bé ra mắt tụi thằng Việt và Trí, chắc chắn tụi nó sẽ ganh tỵ với tôi.

- Phong ơi, tụi tao đây nè.

Chúng tôi bước nhanh lại phía thằng Việt, tôi vừa kéo ghế cho My thì thằng Việt mắt to như cái đèn xe ô tô.

- Trời My, đâu đây thế ?

- Ô ! Anh Việt, ủa sao anh ở đây vậy ?

- Thì bọn anh rủ thằng Phong lại đây mà.

- Thế mày và Mỹ quen nhau à ?

- Ủh, em này là vợ chưa cưới của thằng Trí mà.

Tôi còn chưa kịp hiểu gì thì thằng Trí trong quầy rượu bước ra với hai chai rượu lớn. Thằng Trí vừa nhìn thấy Mỹ thì mặt biến sắc.

- Trí, lâu rồi ko gặp. Khỏe ko ?

- Bình thường thôi, ai đây ?

- Mày đùa với tao à, thằng Việt mới nói với tao đây là vợ chưa cưới của mày .

Tôi nói 3 từ ” vợ chưa cưới” mà lòng mình quặng đau. Tại sao thế ? Sao em ko nói với tôi em là người đã có chủ . Để bây giờ tôi đã trót đem lòng mình yêu em.

- Biết vậy thì tốt, vậy mày là gì của vợ tao ?

- Sếp

Đột nhiên thằng Trí nó đứng dậy

- Tối qua mày đi chơi với vợ tao phải ko ? Nói tao biết tối qua mày và vợ tao đã làm gì ?

Tôi thấy thằng Trí gần lên từng tiếng 1

- Thì đi vòng vòng, rồi đi ăn. Hết

- Phải ko ?

Thằng Trí nó vờ cười cười lắc lắc ly rượu.

- Tao chả nhẽ nói dối mày àh ?

- Ok, tin mày. Uống dzô.

Nó quan sát chồng nó từ nãy giờ, chồng nó hôm nay lạ lắm. Lúc nãy đến giờ hần ko nhìn nó 1 lấy 1 cái nào cả. Quả là chuyện lạ nhất từ trước đến giờ.

- Anh à, đừng uống nữa, anh say rồi.

Nó cố gắng can ngăn chồng mình, từ nãy đến giờ chỉ có 3 người đàn ông mà uống gần hết 3 chai rượu loại lớn. Nhưng hình như chỉ 1 mình chồng nó uống.

- Tôi ko say, cô bỏ tôi ra.

- Anh, anh say lắm rồi, theo em về đi.

- Tránh ra, tôi ko say.

- Thôi để anh dìu nó ra gọi taxi.

- Vâng cảm ơn anh

Nó ghét nhất cái tật uống chả được bao nhiêu mà ham hố của chồng nó.

- Nằm xuống đi, mệt muốn chết. Hừ nặng như heo.

Nó quăng chồng nó xuống giường, người gì mà nặng thấy gớm. Nó vừa toan bước đi thì chồng nó kéo nó xuống người hần, hần ghì chặt nó vào trong vòng tay mình.

- Đừng bỏ anh. Anh ko muốn xa em đâu. Đừng mà.

Hần nói gì thế trời, ôi tim nó đập mạnh quá. Nó nghe rõ được cả tiếng tim hần, nó cố vùng ra khỏi vòng tay hần. Nhưng cánh tay hần mạnh quá, hần ôm nó chặt quá , nó ko tài thể nhúc nhích được.

- Anh yêu em, anh yêu em mà. Đừng rời anh. Anh yêu em lắm.

Nó bắt đầu thấy má mình nóng rang, hấn nói gì thế ? Yêu...yêu nó, thật ko ?

Ko thể nào, đừng đùa chứ, hấn ghét nó đến độ muốn làm thịt nó luôn thể mà yêu gì. Hay đang mơ cô nào mà lại ôm nhầm nó. Tự nhiên nó thấy ghét quá, nó bật khỏi người hấn, lấy chân đạp phùng phụp vào người lão.

- Đồ dê cụ nè, mơ con nào mà ôm tôi hả ? Chết đi đồ già ham hổ. Hứ mệt muốn đứt hơi.

14. Chương 14: Buồn

Sáng nay vợ tôi thật kì lạ. Tôi để ý thấy hôm nay cô ấy lên liếc nhìn tôi đã mấy lần rồi với vẻ mặt rất khác thường.

Tối qua tôi say quá nên ko nhớ gì cả, chỉ nhớ là tôi đã mơ thấy My yêu tôi. Hai chúng tôi đang hôn nhau rất hạnh phúc thì tên người yêu của cô ấy xuất hiện, hấn đến và đưa cô ấy đi. Đi rất xa, tôi cố gắng níu kéo vợ mình lại nhưng tôi đành bất lực vì cảm giác nặng và rất đau ở vùng hông. Thì ra là thằng Phong. Nó đâm tôi, nó đâm tôi để tìm đường thoát cho vợ tôi và tên dê tiện kia.

Chỉ thế, cơn ác mộng đó chỉ có thế nhưng tôi ko thể nào quên được. Nó chỉ là vô tình hay đang dự báo cho tôi biết 1 tương lai ko mấy sáng sủa cho tình yêu của tôi ?

Nghĩ lại chuyện cô bé cho tôi leo cây hôm trước tôi vẫn cảm thấy ko được vui, tuy người đi chơi với vợ tôi là Phong nhưng tôi vẫn thấy ko an tâm. Tình yêu nó đâu phân biệt ai với ai cộng thêm cái giấc mơ đêm qua, khiến tôi càng thêm lo lắng, lần này tôi phải kiểm soát vợ mình kĩ thêm 1 tí mới được.

Nãy giờ nó lên nhìn chồng nó ko biết bao nhiêu lần, trông kĩ chồng nó cũng đẹp trai lắm chứ. Đôi lông mày rậm, cái mũi cao cao, đôi môi đầy

quyến rũ. Ở chồng nó toát lên vẻ gì đấy rất là đàn ông, hấn làm người ta có cảm giác an toàn khi ở bên cạnh.

Từ việc tối đêm qua hấn nói yêu nó (Nó cũng chả biết có phải là yêu nó hay ko nữa) khiến nó đã có cảm giác khang khác với chồng nó. Mỗi lần nó nhìn thẳng vào mắt chồng nó, 4 mắt nhìn nhau chằm chằm thì nó lại thấy mặt mình nóng nóng, tim đập nhanh, nói chung là cảm giác rất là lạ. Giống như hấn làm nó mất đi phân nửa tự tin ấy.

” Nhớ anh, dù em bên ai

Mà sao anh ơi lòng đau khôn nguôi

Vì tình ta chia đôi giờ mình đã xa nhau rồi

Trong tim này em đắng cay.....”

- Hello ?

- Chị Lan đây, chị có chuyện muốn nói với em thế này.

- Chuyện gì chị ?.

- Chị định sẽ đến nhà em học, thế thì em ko cần đến trung tâm nữa.

- Tại sao lại đến nhà em học vậy chị ?

- À, tại vì em biết đấy chị là người mẫu, học ở nhà em cho dễ. Học ở trung tâm người ta để ý đến chị lắm, dạo này có khá nhiều tin ko tốt về chị nên chị ko muốn người ta biết nhiều đến đời tư của chị.

- Ờh, cũng được ạ.

- Ok, thế nha, em nhắn cho chị cái địa chỉ nhà em vào máy chị đi. Khoảng 10' sau chị qua.

- Tới giờ rồi, đi thôi.
- Em ko đi đâu, lát học viên của em đến nhà học. Em ko cần đến trung tâm nữa.
- Thế à.

Nói rồi tôi cũng bước ra cửa đi vào xe, chẳng qua là thích quá nên phải đi nhanh 1 tí ko thôi cô ấy sẽ thấy tôi phá lên cười sằng sặc thì ko tốt mấy. Ở nhà thì sẽ ko gặp được Phong, ko gặp được thì sẽ ko tiến triển gì cả. Tôi cũng sẽ ko phải lo lắng về việc vợ tôi với thằng Phong già ấy nữa. Ôi Phong ơi mày đừng trách tao nhá, có trách thì trách mày vợ tao ko có duyên với nhau thôi .

Chồng nó vừa đi khỏi thì chị Lan cũng vừa đến. Chị ấy có vốn tiếng anh cũng khá và cũng rất thông minh. Nhưng nó chỉ thấy ko thích ở chỗ chị ấy ko tập trung ấy, chị ấy học mà cứ nhìn khắp nhà. Rồi còn hỏi về nó tùm lum chuyện. Nào là em ở cùng ai thế? Nhà em đẹp nhỉ ? Em có bạn trai chưa ? Zời ơi, lằng nhằng hết. Nó cố gắng trả lời qua loa và dập tắt bớt cái đầu tò mò kinh dị của bà này.

- Nhà này có con trai phải ko em ? Anh em hả ?
- Ồ...h... vâng, anh hai của em đấy. Thôi chúng ta học phần tiếp theo đi chị nhá.
- Tan sở, tôi lái xe nhanh về nhà. Có vẻ tôi sắp gặp chuyện xui hay sao ấy, lòng thấy bồn chồn khó tả.
- Vừa bước vào nhà đã nghe thấy tiếng nói rất quen.

- Ai ở nhà mình thế My ?

Vừa hỏi vợ tôi xong thì mồm tôi cứng đơ hết cả. Đứng trước mặt tôi ko phải là cô vợ xinh xắn đáng yêu hằng ngày mà là Lan – Cô người mẫu tôi đã từng “làm thịt” từ trước khi My đến.

- A.... Anh Trí, lâu rồi ko gặp anh.

Cô “người yêu xưa” của tôi nhảy đến ôm lấy tay tôi, líu lo.

Chuyện gì thế nhỉ ? Chị Lan quen với chồng nó hay sao ? Sao chị ấy thân mật với chồng nó thế ?

- Chị....chị quen với anh Trí em hả ?
- Ủh, anh ấy là bạn trai cũ của chị. Chị và anh Trí đã từng....Anh ấy đã hứa sẽ cưới chị nhưng dạo này ko gặp anh ấy nên chị hơi lo. Ko ngờ giờ gặp anh ấy ở đây. Quả là duyên số anh nhỉ ?
- Đã từng gì chị ?

Nó cố gắng hỏi vặn cho rõ từng chi tiết liên quan đến chồng mình, tự nhiên nó thấy nóng trong người ghê.

- À, đã từng làm....làm chuyện người lớn ấy. Em còn nhỏ đừng hỏi nhiều mà.

Nó thấy mặt chị ấy đỏ cả lên rồi còn e thẹn nữa. Trông có vẻ rất hạnh phúc. Nó ngược lên nhìn chồng, nó cũng chả biết sao mình lại như thế. Nó đang mong gì thế này, nó mong chị Lan chỉ nói đùa với nó thôi. Nói gì đi chồng ơi, nói cô ta chỉ là bạn thôi. Sao nó mong muốn câu nói ” Cô ta chỉ đùa thôi” từ miệng chồng nó quá.

- Thôi đừng nói những chuyện thế trước mặt trẻ con mà Lan.
- Í, em xin lỗi. Chúng ta đi uống café nhé anh.

Nó nhìn chồng nó, nó thấy cái gì úc úc ở cổ họng, ông ta là chồng nó mà. ” Thôi đừng nói những chuyện thế trước mặt trẻ con mà Lan.”. Đó chẳng phải là gián tiếp nói ” Đúng rồi đó em” hay sao ?. Tự nhiên nó cảm thấy giận, giận ko có lí do gì cả, giận sôi cả máu.

- Em xin lỗi, em vào trong cho hai anh chị tự nhiên.

Nó chỉ thấy muốn làm thế cho bỏ tức, muốn đi chỗ khác để đừng thấy cảnh chương tai gai mắt là bà chị đấy đang ôm riết lấy chồng nó. Bực bội quá !

Tôi chỉ biết đứng đó nhìn vợ mình ngo ngậy đi lên phòng, tôi đang tìm cách chiếm cảm tình của vợ mình mà. Sao giờ ra thế này đây ? Đôi mắt của cô bé lúc này trông có vẻ rất thất vọng.

Nhưng thất vọng gì cơ chứ ? Có bao giờ cô ấy dành cho tôi 1 tí tình cảm hay quan tâm đâu mà thất vọng vì tôi. Tôi đâu cần cô ấy kì vọng ỉn, nếu kì vọng về tôi thì chắc chắn cô ấy sẽ ko để tôi đợi cô ấy gần 5 tiếng đồng hồ mà tung tăng với người khác. Kì vọng về tôi thì chắc chắn sẽ thấy được tình cảm tôi dành cho cô ấy trong 2 tháng qua. Nhưng lúc này thì sao,

cô ấy vẫn để nhạc chuông bài hát đó.

” Nhớ anh, dù em bên ai

Mà sao anh ơi lòng đau khôn nguôi

Vì tình ta chia đôi giờ mình đã xa nhau rồi

Trong tim này em đắng

cay.....”

Đúng rồi, dù bên tôi mà cô ấy vẫn thương nhớ về 1 người con trai khác thì tôi có là kilôgram nào với cô ấy đâu.

Thôi được, nếu đã ko còn gì thì nín kéo làm chi nữa, cô cứ hoàn tất 6 tháng trách nhiệm của mình còn tôi vẫn sẽ bình thường. Đếch cần tình yêu nữa, nó đau khổ và quá xa xỉ đối với tôi. Chấm hết ở đây thôi em nhé.

Nó mò xuống gần vách cầu thang, lén núp vào trong vách để nghe ngóng. Nó ngồi trên phòng mới 20’ mà nó cứ thấy người mình sao sao á. Chắc do tò mò thôi chứ ko có gì đâu nhĩ. Với ý nghĩ đó nên nó mới dám mò xuống thám thính tình hình chiến sự dưới lầu này đây.

Nhưng dưới nhà trống huơ, chả có ma nào cả.....

- Bà hai ơi, bà hai...

Nó chạy lạch bạch xuống .

- Vâng cô chủ gọi

- Anh Trí đâu rồi bà ?

- Dạ, cậu chủ đi cùng cô gái lúc này rồi ạ.

- Đi lâu chưa

- Cô vừa lên lầu thì họ cũng vừa đi ạ.

Tức quá, tức quá. Lúc này biết vậy nó ko đi lên lầu rồi, lên làm gì cho 2 người có cơ hội tò te tí te với nhau dưới đây cơ chứ.

Mà sao nó tức thế này, điên thật. Hấn là quái gì cơ chứ.

Nó hậm hực leo lên phòng, đắp chăn đánh 1 giấc cho tới tối.

1h sáng, nó giật mình tỉnh dậy. Chồng nó vẫn chưa về, làm gì mà giờ này chưa về chứ ? Nó đắp chăn và ngủ tiếp dù đầu óc chả thể nào tỉnh để mà ngủ tiếp.

3h sáng, nó trở mình. Bên cạnh nó vẫn chỉ có chăn và gối, nó thấy cô đơn quá. Nó thèm cảm giác âm ấm từ người chồng nó.

5h sáng, nó ko thể ngủ tiếp nữa. Nó tỉnh dậy, lần đầu tiên nó bước ra sân để hít thở ko khí sớm mai. Cũng là lần đầu tiên chồng nó đi suốt đêm cùng 1 cô gái.

Nó cảm thấy buồn quá, ko hiểu sao nữa. Nó cũng ko biết mình đang buồn cái gì. Buồn gì thế này, buồn thì làm được gì ?

Anh ấy đã đi cùng chị Lan suốt cả đêm. Họ làm gì với nhau đêm qua vậy ? Họ đi đâu đêm qua thế ? Anh ấy tối qua ko ngủ cùng nó, có nhớ đến nó ko ?

15. Chương 15: Ghen

Đúng 9h sáng thì chồng nó về, quần áo xộc xệch. Mùi rượu nồng nặc, chồng nó vừa về đến nhà thì đi ngay lên phòng.

Nó đem phần thức ăn sáng lên cho Trí mà tim nhảy loạn nhịp. Nó ko biết phải đối mặt với chồng nó ra sao.

- Anh ăn sáng đi.

- Tôi biết rồi, cứ để đấy.

Nó nhìn chồng nó, chỉ những khi anh ấy giận thì mới xưng Tôi-Cô với nó. Chả lẽ nó đã làm gì cho Trí giận ?

Nó cứ đứng như thế nhìn chồng mình, anh ấy có vẻ rất mệt. Nằm dài ra giường như đang ngủ.

- Cô ra ngoài đi, tôi đã nói là lát nữa sẽ ăn.

Nó đi xuống cầu thang mà lòng thấy nhói, nó ghét bản thân mình. Tại sao lại đau vì những lời của tên đó, nếu như lúc trước thì nó đã nhảy lên đâm vào mặt hắn vì tội dám nói điều trước mặt nó rồi.

Nhưng đó là chuyện của trước kia, từ ngày hắn nói yêu nó trong mơ thì nó đã bắt đầu thấy khác, mỗi lần hắn nhìn nó thì nó lại thấy vui vui. Những khi hắn quan tâm đến nó thì nó thấy hân hoan khác thường.

Trong suốt hai tháng qua nó đã quá vô tâm, nó cứ mãi theo đuổi một tình yêu nơi xa xôi nào đó mà quên mất đang có người rất quan tâm nó và có lẽ cũng rất yêu nó. Nó ko biết hắn có yêu nó ko hay chỉ xem nó là món đồ chơi mới lạ. Nó cứ suy nghĩ, suy nghĩ rồi lại phân vân, phân vân rồi lại tự an ủi chính mình. Bởi vì nó muốn mình phải thật bình tĩnh để suy xét. Ryan đã là quá đủ và nó ko muốn mình phạm thêm bất cứ sai lầm nào nữa. Nó ko tin những thứ quá ngọt ngào nhanh chóng. Nó thích thực tế chính xác. Đang suy nghĩ miên man thì chuông cửa reo.

Chị Lan đến, nó bắt đầu cảm thấy ko thích chị Lan. Nó ghét cái cách chị ấy quyến rũ chồng nó. Dù nó là người đến sau và họ đã chia tay nhau nhưng người ta thường hay nói “Tình cũ ko rủ cũng tới” . Chồng nó đã từng hứa là sẽ cưới chị ta thì khỏi nói cũng biết họ đã từng yêu nhau thắm thiết như thế nào.

- Em sao vậy ? Hôm nay trông em có vẻ như đang có tâm sự.

- Ừm.... Có một tí ạ.

- Chuyện gì vậy, có thể cho chị biết được ko ?

- À.....ừm...chuyện ..tối qua ...chờ...à ko ..anh em và ...chị ấy...đi chơi có vui ko ?

Nó gần như là muốn trợn cả lưỡi khi phải chính miệng mình hỏi chị ấy về chuyện đêm qua.

- Hahahaha, tưởng chuyện gì, tối qua tụi chị đi bar xong thì vào khách sạn.

- Cái gì ? Khách sạn á ?

Nó buột mồm hét lớn.

- Ừh, thì đi bar rồi vào luôn khách sạn là chuyện thường mà.

- Vậy.....vậy anh chị làm gì trong ấy ?

- Một trai một gái vào khách sạn thì em nghĩ xem họ sẽ làm gì trong đó ?

Một cái gì đó vỡ ra, tan nát trong lòng nó. Nó đã từng biết Trí là một tên hám gái, một tên 35 chính hiệu. Nhưng ko ngờ anh ấy anh ấy..... nó đã từng tin là Trí đã yêu nó trong hai tháng qua, nhưng có lẽ là nó nhầm.

Một sự nhầm lẫn ngu ngốc, anh ta ko thể lạm dụng được thân xác nó nên đâm ra chán chứ gì ? Đành tìm đến người yêu cũ để thoả mãn cái thứ ham muốn xác thịt đó. Sao nó ngu thế này, sao nó lại nhem nhóm tình cảm với một người đê tiện thế.

- Em ko sao chứ Mỹ ?

- Ko sao chị ạ, chúng ta học tiếp đi.

Rình rình

Anh Phong nhắn tin cho nó. Lại một cuộc hẹn, ở VN này nó chỉ có Phong là bạn.

- Hôm nay chúng ta nghỉ sớm một tí chị nhá

- Ủh, cũng được. Tối nay chị cũng có hẹn.

- Với anh Trí phải ko ?

Ko hiểu tại sao nó lại liên tưởng ngay đến chồng nó khi chị ấy vừa nói dứt câu.

- Đúng rồi, sao em biết ? Anh ấy nói em nghe hả ?

- À...ừmh

Đây, “Tình cũ ko rủ cũng tới” . Nếu tối nay hấn dám đi chơi cùng chị Lan thì nó sẽ đi chơi cùng anh Phong. Để xem ai hơn ai, đừng có tưởng hấn ta đào hoa thì nó đây ko số đỏ. Khổ người thèm muốn nó đấy chứ.

- Anh đi đâu vậy ?

Nó vừa sơn móng tay vừa ngược lên hỏi phu quân già của mình

- Đi chơi

- Thế à, cho em quá giang với

- Tôi đi chơi cô theo làm gì ?

- Em đâu có đi theo anh, em muốn anh cho em quá giang sang nhà anh Phong thôi, anh ấy đang đợi em bên đấy.

- Tại sao nó đợi cô ?

- Đi chơi cùng thì phải đợi chứ.

- Ai cho cô đi cùng nó.

Chồng nó đang chải chuốt quả đầu đột nhiên gằm mặt hỏi nó với giọng điệu có vẻ ko bằng lòng.

- Oh, em muốn đi với ai mà ko được. Thế ai cho anh đi chơi cùng học viên của em ?

Nó hất mặt hỏi chồng nó một cách cực kì bình thản.. Càng làm hấn điên hơn

- Cô..... . Được thôi tôi đây cũng ko phải là người ích kỉ. Thích thì chiều

Về mặt chồng nó giống như đang ghen với anh Phong thì phải ?. Mặc kệ hấn, hấn có thú vui thì nó cũng phải có chứ.

Nó diện găng hai giờ mới đi xuống, nó là thế đấy. Việc gì thì qua loa được chứ ăn diện thì nó rất chăm chút.

- Đi chưa anh ?

Chồng nó nhìn nó, vẻ mặt kinh ngạc. Hấn cứ đứng đấy nhìn nó một cách đăm đăm.

- Này, đi chưa thể.

- Đi

Tên đó đáp cốc lốc rồi quay đi. Người gì khó hiểu, nhìn người ta chằm chằm đã mất lịch sự rồi thế mà còn ăn nói như vậy

Chồng nó hôm nay trông cũng khá xinh. Hai chúng nó giống như cặp tình nhân hạnh phúc đang hẹn hò cùng nhau.

Leo lên xe và nó lại suy nghĩ, nó nhìn chồng mình. Đạo này chồng nó ít ngấm nó hơn trước, nó biết mà.

Có phải ngấm chị Lan thích hơn ko ? Có phải ko còn yêu em nữa phải ko ?

Nó ko muốn mất, nó ghét cảm giác bị mất thứ gì đó. Đặc biệt là thứ mình thích, mình quý.

Nó phải làm gì đây ? Ai nói co nó biết đi, nó nên nói là nó thích hẳn rồi hay cứ im lặng chờ đợi trong vô vọng ?

- Tới rồi đấy, xuống đi.

- Ừh..

Đã tới nơi rồi, sao nó ko muốn đi khỏi xe thế này. Chỉ một lát nữa thôi chỗ ngồi này sẽ là của người khác và anh cũng sẽ là của người khác. Đúng ko ?

- Sao ko xuống ? Định đi theo tôi luôn à ? Bạn cô đợi cô trong đó kìa.

- Từ từ anh làm gì ghê thế.

16. Chương 16: Sai Lầm

Đạo gần đây vợ tôi thay đổi cách đối xử với tôi nhiều lắm, có vẻ quan tâm hơn, ân cần hơn. Tôi đã mong đó là những tia hy vọng mới cho tình yêu của mình nhưng tôi vẫn chưa dám tin vì tôi sợ tôi chỉ là vật thể thân khi cô bé đang thiếu thốn tình cảm, tôi sợ cảm nhận của mình là sai. Và tôi ko muốn nói mình yêu cô ấy vì tôi là một tên bất bại trong tình trường, tôi ko muốn tình yêu đầu tiên của mình nhận phải sự từ chối và sẽ thật khó đối mặt với nhau khi đã bị từ chối.

Nên tôi cố tỏ ra lạnh nhạt với vợ mình, tôi giả vờ đi chơi cùng Lan, tôi muốn cô ấy phải bộc lộ ra nhiều hơn nữa và thật tốt nếu cô ấy nói luôn là đã yêu tôi.

- Anh sao thế ?

- Ko có gì, em muốn đi đâu ?

- Chúng ta đi hóng mát anh nhá.

- Ừm

Đi cạnh Lan mà tâm trí tôi ko thể nào thôi nhớ đến Shell. Bây giờ cô ấy và Phong đang làm gì nhỉ ? Phải chỉ người đang đi cạnh tôi lúc này là cô ấy thì tốt biết mấy .

- Anh à, cảnh ở đây đẹp quá !.

Lan nhảy khỏi xe, reo lên thích thú. Nhìn cô ấy mà tôi lại nhớ đến vợ mình, có phải khi phấn khích cô bé cũng sẽ giống Lan hay ko ? Hình như chưa bao giờ tôi thấy được hình ảnh đó.

- Anh, nhìn kìa. Ai trông giống em gái anh quá vậy ?

- Em điên à ? Anh làm gì có em gái.

- Đấy, nhìn xem cái con bé My, em gái ở nhà anh đấy. Chính con bé nói với em anh là anh hai nó mà.

Phóng tầm mắt theo hướng Lan chỉ, xa xa có hai người ngồi cùng nhau trên ghế đá trông giống hệt Shell và Phong, cô gái đang vui cười cùng chàng trai. Trông họ rất hạnh phúc, tôi bắt đầu cảm thấy khó chịu.

- Có phải em gái anh ko ?

- Chính con bé nói với em nó là em gái anh à ?

- Vâng chính My nói đấy, sao vậy anh ?

- Ko có gì.

Tại sao cô ấy phải nói dối ? Em gái ư ? Thật nực cười ! Tôi chỉ có thể làm anh trai cô ấy thôi ư ? Những cử chỉ quan tâm của cô ấy chỉ là em gái đối xử với một người anh trai thôi phải ko ?

Mà

cũng phải thôi, có vợ chồng nào như chúng tôi ? Chưa một lần đi chơi cùng nhau, chưa một lần nắm tay nhau, cả số phone của nhau cũng ko biết thì làm gì mà là vợ chồng được cơ chứ.

- Anh xem, bạn trai con bé dễ thương thật cỡ áo khoác cho bạn gái nữa kìa.. Đúng là tuổi trẻ có khác anh nhỉ.

- Chúng ta về thôi.

- Oh sao thế ?

Tôi lôi Lan vào xe, đau thật! Đây là cảm giác yêu ư ? Sao nó ko ngọt ngào như người ta thường ca tụng, sao nó đau thế này ?.

Nó cùng Phong đi dạo mát gần bờ hồ. Thật ra Phong muốn cùng nó đi bar nhưng nó muốn đến nơi nào đó tĩnh lặng. Nó ngồi ở ghế đá cùng Phong, bọn nó ko nói gì cả, cứ lặng im nhìn mặt hồ lăn tăn sóng.

- Em có yêu Trí ko ?

Phong hỏi nó, câu hỏi mà nó ko muốn trả lời nhất lúc này.. Nó im lặng, vì nó ko biết phải trả lời Phong như thế nào ? Nó có thật sự yêu Trí hay ko ? Nó có ngộ nhận tình cảm với Trí ko ?

- Em ko muốn nói thì thôi vậy. Chúng ta nói chuyện khác đi.

- Thật sự em cũng ko biết mình có yêu Trí ko nữa, chỉ biết là em ghét những lúc anh ta đi cùng chị Lan, em ghét cách anh ta làm lơ với em. Ghét cả lúc em ko kiểm soát nổi mình.

- Ngốc ạ, em thích Trí rồi đấy.

Phong cốc nhẹ vào đầu nó, nó nhìn anh, anh nhìn đi đâu đó xa lắm. Ánh mắt anh đượm chút buồn miên man. Chợt anh quay sang mỉm cười

- Ở đây gió lớn quá, em lạnh ko ?

- Ừm, một chút ạ.

Phong cởi áo khoác của mình choàng qua vai nó, nó bỗng thấy lòng mình là lạ.

- Thế này sẽ ấm hơn.

Anh lại cười, anh ấy thật dịu dàng. Trông anh lúc này rất giống Ryan, anh ấy rất đẹp. Một chút lãng tử, một chút giá băng. Nếu đem so sánh thì chắc Phong cũng ngang ngửa về điển trai với Trí. Nhưng về độ tinh tế chắc Trí phải chạy theo bái Phong làm sư. Nó chợt bật cười vì cái so sánh điên rồ của mình.

- Em cười gì thế ? Mặt anh dính gì à ?

- À, à mặt anh có con ruồi to kìa, để em đập 1 phát nhá.

Nó vờ nhảy lên đập vào má Phong một cái rõ to vừa để lảng sang chuyện khác vừa vì mục đích là sờ thử xem má anh ấy có mềm ko sao mà nhìn yêu thế. ^^

- Này , em 35 với anh đây à
- Em 35 đâu, mới có 75 thôi.
- Dám lừa anh này.

Phong rượt nó chạy khắp nơi, nó vừa chạy vừa cười đến toát cả mồm. Đột nhiên nó thấy bụng mình đau dữ dội, đau đến nỗi chân nó ko thể đứng vững nữa.

- Em sao vậy ?

Phong chạy vội lại đỡ nó ngồi xuống ghế.

- Em ko biết, bụng em đau quá.
- Em ko sao chứ ? Hay để anh đưa em vào bệnh viện ?
- Thôi ko sao đâu, chắc bệnh đau bao tử của em tái phát. Chúng ta về thôi anh.
- Ừh, để anh dìu em.

Tôi về nhà sau khi kết thúc bữa ăn tối nhàm chán cùng Lan.

- Dạ cậu chủ về
- Vợ tôi về chưa ?
- Dạ cô chủ về rồi, nhưng hôm nay cô ấy bị đau
- Đau ?

Tôi giật mình, toan chạy lên phòng. Nhưng tôi chết điếng khi nghe câu tiếp theo của bà hai

- Dạ cậu chủ đừng lo, có cậu Phong trên phòng cùng cô chủ từ lúc về tới giờ rồi ạ.
- Thế à ?

Tôi buông câu nói một cách thờ ơ,. thế đấy. Lo làm gì nữa, đã có người lo cho cô rồi, cần gì tôi nữa cơ chứ ?.

- Bà hai chuẩn bị một phòng ngủ khác cho tôi.
- Vâng ạ

Cuối cùng thì tôi cũng đã hiểu những sự quan tâm của em cho tôi đều ko thật, có trách chắc nên trách tôi quá mơ mộng.

Trong bao đêm mơ anh mong có em

Ta tay trong tay bên nhau phút giây

Và anh mong thời gian trôi nhanh

Để bên em yêu em đắm say

.....

Bao đêm cô đơn anh mong có em

Ta tay trong tay bên nhau bên nhau ước mơ

Một tình yêu dành riêng cho em

Để bên em yêu em đắm say

....

(Trích Juz Chill – Andree)

Em đang làm gì bên kia thế ? Em đã hết đau chưa ? Em đã ngủ chưa ?.

Tôi ngồi bật dậy, tôi thật sự ko thể ngủ với hàng đồng câu hỏi trong đầu. Thằng Phong nó đã về từ đời nào nhưng tôi vẫn ko muốn sang thăm vợ mình. Có một cái gì đó ngăn tôi lại. Ghen ? Tự ái ? Tôi cũng ko biết. Nhưng có một thứ tôi chắc chắn là tôi sẽ ko thể nào ngủ nổi nếu ko thấy được mặt vợ mình ngay bây giờ.

Và cuối cùng lí trí tôi cũng ko thể thắng nổi trái tim

Vợ tôi đang say ngủ, tôi bước tới gần vợ mình, ngồi cạnh giường cô ấy. Tôi ngắm vợ mình ngủ, tại sao tôi lại vì cô bé này mà đau khổ thế này ? Có phải vì tôi đã làm khổ nhiều cô gái nên thượng đế cho em xuống để làm đau trái tim tôi ?.

- Em có yêu anh ko Shell ? Anh yêu em lắm em có biết ko ?. Thật sự rất yêu, yêu rất nhiều. Nhưng anh sẽ mãi mãi ko có cơ hội phải ko ?

Tôi sờ má vợ mình, nắm tay vợ mình và hôn cô ấy. Một nụ hôn cưỡng cầu trên đôi môi đỏ của cô bé. Một buổi tối dài chỉ mình tôi tự độc thoại với bản thân mình. Có lẽ những câu nói ấy em sẽ ko bao giờ nghe thấy, và cả tình yêu dành cho em nữa. Em sẽ ko bao giờ chấp nhận nó phải ko ? Bởi vì em chỉ xem anh như một người anh trai thôi

17. Chương 17: Đêm Buồn

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ đánh thức nó dậy. Nó khẽ nhúc nhích, đầu hơi choáng (Bà này đau bao tử mà đầu choáng).

Tay phải nó cứng đơ, có cái gì đó nặng nề đang đè lên tay nó thì phải, nó cố rướn mắt mình nhìn. Thì ra là chồng nó, hấn ngủ gục cạnh giường. Tại sao hấn lại ngủ ở đây nhỉ ? Tối qua hấn đâu ngủ cùng nó đâu ?

Nó cố nhúc nhích cho hấn tỉnh, nhưng tên này ngủ say như chết. Nhúc nhích mãi mà chả chịu thức nên nó đành dùng liên hoàn tán (cái này mới chế từ liên hoàn cước =]). Nó dùng tay còn lại vỗ nhẹ vào mặt hấn. Bộp bộp vài phát mặt hấn cũng chịu giật giật.

- Em thức rồi à ?

- Sao anh lại ngủ ở dưới đất thế này ? Lại gối đầu lên tay em nữa, tê muốn chết.

Cô bé nhăn mặt, nghiêng đầu nhìn tôi với ánh mắt dò xét.

- Ờh...tại lúc về thấy thằng Phong bên này nên anh ngủ phòng bên cạnh.

- Phòng bên cạnh ? Thế sao giờ lại ở bên đây là sao ?

- Thì tại vì...vì..

Tôi cố gắng tìm kiếm câu trả lời thích hợp nhất cho câu hỏi của vợ mình.

- Vì cái máy điều hoà bên phòng kia hư rồi nên anh sang đây át.

Tôi thở phào nhẹ nhõm suýt tí là để lộ chuyện tối qua.

- Thế à ? Thế mà em...

- Em sao ?

- À ko gì.

- Thế anh đi rửa mặt đây, ời nhức lưng quá.

Hấn đi khuất qua cánh cửa, nó chợt thấy lòng mình buồn. Nó đã mong hấn sẽ hỏi thăm nó, mong rằng hấn sẽ nói vì lo lắng cho nó nên đã thức cả đêm qua chăm sóc cho nó.

Nhưng tất cả chỉ là mơ ước và sự thật luôn phủ phàng hơn ước mơ. Hắn có may mắn quan tâm nó đâu, hắn cũng chả thèm ghen tuông gì khi thấy anh Phong ở cùng nó đến gần khuya.

Đã bao nhiêu lần nó tự nhủ sẽ ko yêu hắn nữa, cố dặn lòng mình quên hắn đi.

Nhưng ko thể, nào ko thể điều khiển được tim.

Đã có lúc nó muốn hét vào mặt hắn “Em yêu anh đấy đồ ngốc”. Nhưng có lẽ nó chỉ ôm một đồng thất vọng tràn trề. Nó chỉ yêu đơn phương thôi. Đơn phương cũng lắm đau khổ thật. Chắc hắn chả bao giờ hiểu được tình cảm của nó đâu nhỉ.

- Em làm sao vậy ? Em khóc à ?

- Anh điên vừa thôi bụi bay vào mắt em nên mắt em nó đỏ lên thế ấy.

Khỉ thật, tự đứng ở đâu lù lù đi ra

Mày ko được khóc, đã bảo là đừng khóc rồi mà, đừng khóc vì hắn. Mày cứ rần rần mà My !. Cố lên, chỉ 3 tháng nữa mày sẽ ko còn gặp mặt hắn nữa. Sẽ ko còn đau khổ vì mối tình ko tương lai này nữa. Chỉ 3 tháng nữa tim sẽ hết đau thôi, phải ko ?

Trưa, chúng tôi đang ăn sáng thì phone tôi reo, Lan gọi cho tôi. Bực thật, mỗi lần đang làm gì cùng vợ đều bị quấy rầy.

- Anh đi công việc một lát.

- Vâng.

Chồng nó lúc nào cũng thế, ko đi chơi thì sẽ bận việc. Chỉ có mỗi hôm chủ nhật thế mà cũng đi đây đi kia. Nó ước gì hôm nay nó và chồng cùng nhau hẹn hò, cùng tay trong tay đi xem phim, đi ngắm mặt trời lặn. Như thế thì hạnh phúc biết nhường nào nhỉ.

10:30 P.m

Nó ngồi xem phim mà cứ ngóng hoài ra cửa. Nó đợi tiếng rồ xe quen thuộc của chồng mình. Cứ chờ hoài, đợi hoài từ trưa đến giờ mà đáp lại nó chỉ là tiếng gâu gâu của mấy con chó nhà bên cạnh.

11:00 P.m:

Nó nhìn đồng hồ, thở dài. Nó tắt tivi, với tay lấy cái áo khoác và chùm chìa khoá. Đóng cửa cổng, nó sải bước đi dạo trên vỉa hè. Tự đứng nó muốn đi dạo đêm một mình, nó muốn thật tĩnh lặng để suy nghĩ về những chuyện vừa qua.

Phố xá tắt nắng từ chiều giờ lên đèn trông thật đẹp, Sài Gòn dường như ko ngủ, đường phố vẫn có người qua lại. Vội vã và vô tâm.

Nó đứng lại, nó nhìn dòng người qua lại, rồi nhìn trời. Bầu trời đêm đầy sao, những vì sao quần lấy mặt trăng. Mặt trăng to tròn, hờ hững với các vệ tinh lấp lánh vây quanh mình. Trăng kiêu kì như anh, lạnh lùng như anh vậy.

Ánh trăng như hoà cùng ánh đèn đường làm ko gian mờ ảo hơn trong đêm. Nó ước gì bây giờ bên cạnh nó là Trí, chúng nó sẽ cùng nhau ngắm sao, ngắm trăng đêm. Và nó sẽ ngã đầu vào vai Trí thật dịu dàng và bình yên.

Nó nghĩ rồi lại tự cười, cười trong đau khổ, cười cho cái sự ngu ngốc của mình. Nó như màn đêm luôn cháy bỏng một khát vọng được thấy ánh nắng vàng rực rỡ. Nhưng sẽ mãi chẳng bao giờ thấy được, bởi vì nó là đêm. Và anh là nắng, sẽ ko bao giờ gặp được nhau. Cứ như hai đường thẳng song song ko cùng điểm chung ấy nhỉ.

Nó lại bước đi, vừa đi vừa ngắm nhìn cảnh vật đêm, một thú vui kì lạ mà nó vừa phát hiện ra.

Em giờ đây vẫn chờ

giờ đây vẫn đợi

giờ đây vẫn nuôi mộng mơ

Một mai tình yêu sẽ đến bên người

Và em chỉ yêu anh.

Hứa đi anh sẽ muôn đời sẽ muôn đời yêu em

Hỡi người

- Alô, em nghe đây anh Phong.

- Em chưa ngủ hả ?

- Vâng chưa ạ, em đang đi dạo phố gần nhà

- Khuya rồi còn ra ngoài làm gì, nguy hiểm lắm đấy.

- Ôi, anh đừng lo chẳng ma nào dám bắt cóc em đâu. Mà có chuyện gì vậy anh ? Sao gọi cho em trễ thế ?

- Thì.....à... anh định hỏi em khi nào mới đến trung tâm dạy tiếp, mấy đứa trẻ nó đòi em dạy, anh dạy nó chê anh giọng ko ngọt bằng cô

My.

- Hahaha thế à ? Ừm em

Nó vừa định nói tiếp thì chợt nó thấy khuất trong con hẻm tối nhỏ. Một bóng hình con trai dong dỏng cao, rất quen thuộc. Người con trai đứng quay vào trong, anh ta đang nói gì đó cùng một cô gái.

Hình như đó là chị lan.

Vậy người con trai đó là ai ?

Là chồng nó

Ko nhầm lẫn vào đâu được. Nó đứng nhìn họ, có vẻ họ ko thấy nó, họ nói gì đó có vẻ rất quan trọng. Rồi nó thấy.... thấy....thấy

Chị Lan chồm người lên choàng tay qua cổ chồng nó và hôn, hôn rất say mê.

1 giây

2 giây

3 giây

.....

Bộp....

Con Sony trong tay nó rớt xuống đất,

Nó khụy người thụp vào bức tường khuất cạnh đó

Người nó mất cảm giác, tim nó dường như ngừng đập.

Đầu óc nó trống rỗng,

Nó cũng ko biết giờ nó cần phải làm gì cần phải nghĩ gì.

Mất nó bắt đầu ngán nước, nó biết chồng nó và chị Lan đã có nhiều thứ hơn cả nụ hôn đó nhưng dù gì thì nó vẫn chưa bao giờ nhìn thấy nên nó vẫn cứ tự an ủi mình, an ủi mình đừng nghĩ lung tung về chồng mình.

Nhưng hôm nay, chính mắt nó đã chứng kiến cảnh HỌ HÔN NHAU say đắm, chẳng bù cho nó đã chờ chồng mình mỗi mòn thế nào, mong anh ấy sẽ dành một cái nắm tay, một buổi đi chơi nho nhỏ cho nó.

Nó ngồi bó gối và khóc, khóc như một đứa trẻ bị cướp mất món đồ chơi quý báu.

Giờ nó rất muốn.....

.....Nó muốn chạy lại đánh chị Lan một trận

.....Nó muốn chạy lại nói với anh nó yêu anh, yêu nhiều lắm

.....Nó muốn đến, xin anh cho nó một cơ hội

Nhưng ko thể, nó là đồ thừa thải, nó là kẻ đến sau, là kẻ thứ ba.

Nó cắn chặt môi, nó ngước mặt lên trời để nước mắt chảy vào trong tim.

Khao khát được thấy nắng vàng rực rỡ đẹp êm đềm

Nhưng rồi thất vọng sức nhớ mình là đêm

(Trích Những đêm dài bất tận – NaH)

Nó nghe văng vẳng bên tai bài hát quen thuộc, nó bắt đầu nhắm theo bài hát cùng tiếng nấc và nước mắt.

Đúng rồi, nó chỉ là đêm thôi, đêm ko bao giờ thấy được nắng đâu phải ko anh ?

18. Chương 18: Bình Minh Đến

Nó ngồi bó gối, rút người vào khe nhỏ giữa hai ngôi nhà lớn. Gió đêm thổi từng cơn lạnh buốt, giờ phút này đây tim nó trống rỗng , nó ko muốn về nhà, ko muốn đứng lên và ko muốn cry nữa. Đơn giản nó chỉ muốn ngồi lì như thế.

Phone nó rung trên nền đất nghe ề ề, lần này đã là lần thứ 8 phone

nó reo kể từ khi nó thấy chồng nó cùng chị Lan.....bạn đang đọc truyện tại HungYenWap.Com chúc các bạn vui vẻ...

- Alô !

- My....em..c.. ó ...s..ao ko ?

Nó nghe tiếng anh dồn dập, dứt quãng, có vẻ như đang thở rất mệt.

- Em ko sao cả.

- Em đang ở đâu ?

- Ở gần nhà em.

- Em ở đó nhé, anh đến ngay.

Tất máy nó lại ngồi bó gối nhìn vào khuôn ko xa xăm, vô định. Rồi lại cúi đầu nhìn nền đất khô cứng xám xịt. Nước mắt nó lại rỉ ra, đưa tay quạt những giọt nước đang đọng ngày càng nhiều trên khóe mắt. Bất chợt một bàn tay đặt lên vai nó.

- Đây cô em xinh đẹp, sao ngồi ở đây một mình vậy ?

Nó giật mình ngước nhìn giọng nói lạ. Một đám thanh niên tóc tai dựng đứng, xanh đỏ đủ màu đang đứng trước mặt nó.

- Đây em, sao bọn anh hỏi mà ko trả lời ?

- Bọn mày là ai..?

- Ấy phải gọi là anh mới phải phép chứ em gái xinh đẹp.
 Một thằng tóc vàng hoe, bước gần tới vuốt má nó.
 - Ấ, mày làm gì thế?
 - Em này xinh quá, đi với bọn anh một đêm nhé, đảm bảo sẽ ko bạc đãi em đâu.
 - Tránh xa tao ra.
 - Con này, bố mày nói nhỏ nhẹ ko nghe, muốn ăn đấm à.
 Nói xong cả bọn, 4-5 thằng vây lấy nó, một thằng kéo tay nó đưa lên xe.
 - Thả tao ra, thả tao ra.
 Nó sợ, nó la hét, nó cố giãy giụa khỏi đám điên ấy nhưng dường như mọi cố gắng của nó đều vô vọng.
 - My
 Ôi! thế có chúa, nó vừa nghe ai gọi tên nó. Ai thế ? Đến giúp nó đi.
 - Bọn mày làm gì thế ?
 - Thằng kia, ông mày làm gì đến lượt mày hỏi à ?
 Đúng là ông trời còn thương cho cái thân này của nó.
 - Thả cô gái ra ngay
 - Hahaha, eh tụi bây nó vừa nói cái quái gì thế mày, tao nghe ko rõ
 - Tao nói lại, thả cô bé đó ra ngay. Ko thì đừng trách tao
 Phong nghiêng lên từng tiếng, tay nắm chặt.
 - Ôi ! tao sợ quá, hô hô hô. Tao ***** thả đấy, đồ bố mày dám đụng đến tao
 Vừa nói tên đó vừa vuốt tóc nó.

Máu trong người tôi chạy gần đến não, tên chó đẻ đó dám dùng bàn tay dơ bẩn của mình vuốt tóc My ư ?
 Tôi điên dại xông đến dấn vào mặt tên chó đẻ. Những tên còn lại thấy đồng bọn bị đánh thì bắt đầu nhào vào hội đồng, nhưng tôi chẳng sợ. Kinh nghiệm đánh nhau suốt 11 năm qua cũng đủ giúp tôi và My thoát khỏi đám ôn dịch này. Tôi cứ dấn đá, lên gối, từng thằng từng thằng ngã xuống, hòa trong tiếng hỗn độn đó là tiếng My hét.
 Càng đánh càng hăng, nếu ko phải My ngăn lại thì tôi đã giết luôn bọn ấy rồi.

Đêm khuya, màn sương nhẹ buông lành lạnh, nó và Phong cùng nhau đi dạo sau khi xử xong đám yêu râu xanh kia.
 - Anh cừ thật, may mà có anh, ko hôm nay em cũng ko biết mình ra sao. Cảm ơn anh nhiều lắm ^^
 - Ế, cảm ơn suôn thế thôi à ?
 - Thế anh muốn gì nữa.
 Nó nhăn mặt nhìn Phong.
 - Ờh thì chút ít cũng phải thưởng cái gì đó động viên tinh thần người nghĩa hiệp chứ, hehehe

- Thế anh muốn sao đây ?

- Đi ngắm hoàng hôn cùng anh nhé ?

Nó ko đáp chỉ mỉm cười, có lẽ bây giờ thiên nhiên sẽ giúp nó dịu bớt nỗi đau trong lòng.

- Anh xem, mặt trời như cái trứng ốp la ấy anh nhỉ.

Nó thích thú chỉ tay về phía đường chân trời với một phần mặt trời vừa mới lộ dạng.

- Em ngốc thật, bình minh người ta đẹp thế mà em đem đi so sánh với cái trứng ốp la, so sánh dở tệ,.

- Em thấy giống thế cơ mà. Thế anh thấy giống cái gì ?

Nó trề môi nhìn Phong.

- Giống em bây giờ đây.

- Hả ?

- Rất rực rỡ nhưng ko hề chói lòa, vẻ đẹp khiến mọi người đều say mê.

Vừa nói đột nhiên Phong vừa quay lại nhìn nó mỉm cười, ôi trời một nụ cười còn đẹp hơn cả cái vật thể tròn phát sáng nó đang ngắm kia. 5 giây đứng hình nó bắt đầu hiểu hết ý của cái câu nói vừa rồi.

- Hahahaha trông cái mặt em kìa, đừng tưởng anh khen nhé, anh nói đùa thôi đấy. Chúc mừng bạn vừa sập hố bom 10m hahaha.

- Anh dám trêu em àh ! Làm người ta tưởng..... Hôm nay anh sẽ chết với em...

Nó vờ vờ găm gừ, xoắn tay áo lên vàrượt tên già ấy chứ còn làm gì nữa.

- Anh chết với em đứng lại...

- Aaaa, hahaha em sẽ ko bao giờ bắt được anh.

- Em bảo đứng lại mà..

Trong bình minh sớm, khuất trong ánh nắng hồng đỏ dịu nhẹ, hai cái bóng bé nhỏ chạy lanh quanh khắp bờ cát cùng tiếng cười ngất vang.

- Ôi mệt quá !... Phù phù... Thôi ko rượt nữa, tạm tha cho anh đấy.

Nó ngồi phịch xuống bờ cát dài, Phong cũng quay lại ngồi xuống cạnh nó. Hai đứa cứ ngồi thế, im lặng nhìn ra biển, nó nhìn đi đâu đó nó cũng chả biết, nhìn ra một hướng vô định, rồi chợt nó lên tiếng phá vỡ khoảng không im lặng

- Anh có bao giờ yêu đơn phương tha thiết một ai chưa ?

Nó hỏi nhưng vẫn nhìn ra biển, như cố tìm kiếm một điểm dừng ắt mình.

- Có, yêu rất nhiều nhưng ko thể đến được với người ta, cũng ko thể quên nổi. Tiến ko được mà lùi cũng ko xong.

- Thế cô gái đó có biết anh yêu cô ta ko ?

- Ko

- Sao anh ko thổ lộ cho người ta biết đi ?

- Đã từng rất muốn, rất cố gắng nhưng có lẽ kết quả chắc chỉ là con số 0 thôi.

- Ko thử sao anh biết chỉ là số 0 ?

Nó quay sang hỏi Phong với ánh mắt nghi ngờ. Đáp lại nó chỉ là một nụ cười nhạt. Phong vừa chồm người ném một hòn sỏi ra biển vừa hỏi nó

- Thế còn em ? Sao hôm nay em lại lang thang bên ngoài khuya khoắt thế ? Đêm khuya nguy hiểm như thế nào chả lẽ em ko biết ?

- Chỉ là muốn đi dạo một mình thôi

Nó đáp lại Phong một cách nhẹ tênh nhưng thực ra lòng nó trĩu nặng.

- Chỉ thế thôi àh, anh nghĩ em cần nói nhiều hơn nữa mà.

Nó thở dài, tiện tay ném một cái vỏ ốc làm cho nó trượt dài trên mặt nước.

- Em giống như cái vỏ ốc lúc này vậy, đang trượt dài trên một cái dốc ko có dốc, đã cố ko khóc nhưng nước mắt vẫn cứ rơi. Em yêu anh ấy nhưng hình như anh ấy ko hề đoái hoài đến em, anh ấy chỉ xem em như một cuộc chơi. Cuộc chơi kết thúc thì anh ấy lại có trò mới.

Nó dừng lại để tim mình bớt nhói đau, mỉm cười chua chát nó lại tiếp tục.

- Mỗi lần anh ấy quan tâm em, em đều cố gắng tìm kiếm lí do để tự biện minh cho anh ấy, em như người chết đuối cứ cố gắng bấu víu vào một cái phao đầy lỗ. Anh thấy em có ngốc và điên ko ?

Mắt nó nhoe đi và nó sắp nấc. Phong kéo nhẹ nó vào lòng, nó bắt đầu run lên.

Lại thế, nó lại khóc tiếp, mắt nó giờ nặng trĩu. Khóc thêm nữa chắc nó sẽ giống gấu trúc mất nhưng nó mặc kệ, chỉ lần này thôi, một lần sau cuối này thôi, nó tự hứa sẽ ko bao giờ, ko bao giờ rơi nước mắt vì người đó nữa. Sẽ ko bao giờ nữa!.

19. Chương 19: Chấm Hết

Tôi trở về nhà sau nụ hôn điên rồ cùng Lan. Dắt xe vào nhà tôi ngồi phịch xuống sofa. Thật sự tôi chưa thể chấp nhận nổi chuyện vừa xảy ra

11 : 00 P.M. Tại một con phố nhỏ

- Có chuyện gì thì em nói nhanh đi, anh còn phải về.

- Anh đã ko còn yêu em nữa phải ko anh ?

- Vấn đề của em chỉ có thể thôi à ? Thế thì anh về đây.

- Anh hãy trả lời em đi, anh đã hết yêu em rồi phải ko ?

- Giữa chúng ta ko hề tồn tại cái gì thứ mà em gọi là “Yêu”, ngay từ đầu đã thế và bây giờ cũng thế. Chẳng lẽ em ko hiểu?

- Nhưng em yêu anh mà, em đồng ý dâng hiến tất cả cho anh, chỉ cần anh yêu em và chúng ta yêu nhau thì dù có từ bỏ mọi thứ em cũng bằng lòng.

- Xin lỗi, anh chưa từng yêu em. Có lẽ câu trả lời này làm em thất vọng nhưng anh nghĩ chúng ta nên chia tay thôi.

- Anh ! Đừng mà, xin anh !

Tôi bắt đầu nghe rõ hơn tiếng nấc của cô ấy, nhưng thật tình từ trước tôi chỉ vui chơi qua đường cùng Lan và giờ thì dùng Lan làm công cụ để đến gần với My hơn, tôi thật sự ko

muốn dây dưa với người phụ nữ này nữa. Tôi đã tìm được một nửa thật sự của mình và

tôi cần giữ gìn hạnh phúc ấy

Vai Lan run lên và cô ấy khóc nhiều hơn, tôi bắt đầu động lòng

- Em đừng như vậy, chúng ta đến với nhau sẽ ko hạnh phúc đâu.

Bất chợt cô ấy chồm người lên và hôn tôi. Tôi hơi bất ngờ nhưng tôi vẫn ko phản ứng gì, coi như đây là món quà đền bù cuối cùng của tôi dành cho cô ấy. Được một lúc thì nụ hôn nhạt nhẽo ấy cũng kết thúc.

- Ok, thế thì mọi việc đã giải quyết xong, anh phải về đây.

Tôi toan quay lưng bước đi thì.....

- Em đã có thai rồi anh ạ.

- Lan ! Anh ko thích cách níu kéo này của em đâu.

- Em nói thật, em có thai 2 tuần rồi

- Anh làm việc đều rất thận trọng, chắc chắn ko thể có chuyện đó

- Vậy anh còn nhớ cái hôm em đến nhà anh học cùng My ko ? Hôm đó chúng ta đã uống rượu, anh say và ko muốn về nhà nên em đã dìu anh vào khách sạn.

Tôi bắt đầu định thần và nhớ lại. Nhưng thật sự đêm đó tôi rất say và ko thể nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết sáng thức dậy tôi và Lan đã nằm cùng nhau, người ko mảnh vải.

- Nhưng chưa chắc đó là con anh.

- Sao anh nói vậy, anh định ko chịu trách nhiệm với em à ?

- Thôi được nếu đó là lỗi của anh thì em phá bỏ nó đi, để nó lại đều ko tốt cho cả hai ta. Ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh và cả của em.

- Ko được, em yêu anh, yêu cả con chúng ta nên dù phải bỏ tất cả em đều bằng lòng.

- Thế thì tùy em, anh về.

Tôi quay lưng, rảo bước ra chỗ con Camry

- Tại con bé đó mà anh bỏ em đúng ko?

Lan chạy theo níu tôi lại

- Con bé nào

- My, nó ko phải là em anh và anh đã yêu nó

- Em nói quái gì thế ?

- Anh đừng giấu em, em biết mà. Anh yêu con bé đó nên anh bỏ rơi em và con chúng ta.

- Anh ko yêu My, em đừng hỏi nữa

- Anh nói dối, anh yêu nó, anh yêu nó mà.

Lan khóc ngất, tôi bắt đầu cảm thấy bức bối

- Ủh, đúng đấy. Anh yêu con bé đấy, người con gái đầu tiên khiến anh yêu thật tâm đấy. Anh nói hết rồi đó em vừa lòng

chưa ?

- Được, anh giỏi lắm. Tôi thách anh bỏ rơi tôi đấy. Nếu anh bỏ tôi thì tôi sẽ mở cuộc họp báo về việc con trai chủ tịch tập đoàn ô tô Minh Trí đã làm siêu mẫu Ngọc Lani có thai và bây giờ thì ruồng bỏ và bắt ép cô ấy phá thai. Tất cả những gì chúng ta nói vừa rồi tôi đều đã ghi âm tất cả. Muốn chết thì tôi sẽ lôi tất cả chết chung. Để tôi xem bố anh sẽ xử trí thế nào, và cả con bé My gốc ghêch nữa. Tôi ko có hạnh phúc thì anh cũng đừng hòng, tôi cho anh một đêm suy nghĩ. Anh hãy ngoan ngoan yêu và cưới tôi làm vợ, nếu ko thì anh biết hậu quả rồi đấy.

Tôi ngả người nằm dài ra ghế, gác tay lên trán và suy nghĩ. Đầu tôi đau như búa bổ, bây giờ phải làm sao đây ? Tôi ko thể để bố tôi chịu trách nhiệm chuyện này được. Chính tôi làm thì tự tôi phải chịu trách nhiệm. Nhưng nếu tôi chịu trách nhiệm thì My phải làm sao đây, tôi sẽ lại mất điểm và có thể sẽ mất cô ấy mãi mãi. Ôi trời ! Sao khó nghĩ thế này.

8 giờ sáng nó về đến nhà, sau khi đi ngắm bình minh xong thì nó và Phong đi ăn sáng. Nhờ cái túi trà tụi nó xin được từ cô chủ quán nên giờ trông hai mắt nó đã đỡ kinh dị hơn. Nó mệt mỗi bước vào nhà, lát nữa đây nó lại phải đối mặt với người mà nó ko muốn gặp nhất bây giờ.

- Sao ko lên phòng mà ngủ ?

Àh ra là vợ tôi.

- Tối về mệt quá nên ngủ quên ở đây.

- Thế à, thế thì ngủ tiếp đi.

- Em đi đâu suốt đêm qua vậy?

- Đi chơi.

- Đi với ai mà cả đêm thế ?

- Với bạn ? Hỏi gì lắm thế

20. Chương 20: Say

Dinh dong dinh dong dinh dong.....

Ôi trời, mới ngủ được có một tí bù cho cả đêm người ta thức trắng mà ai lại quấy rầy thế này. Mất lịch sự quá.

Dinh dong dinh dong dinh dong.....

- Ra liền đây trời, mới sáng sớm mà um sùm, làm cái quái gì mà bấm chuông liên tục thế ko biết. Đúng là cái đồ vô

- My.....!!!!!!! Có chồng chị ở nhà ko em.

Nó chưa kịp nói hết câu thì đã thấy bà Lan ở đâu nhảy xổ vào ôm chầm lấy nó miệng toe tóet.

- Chồng gì chị ?

Nó nhăn mặt rửa thầm trong bụng. “Đúng là vô duyên có khác, sáng sớm đến nhà người ta kiếm chồng con gì ở đây ko biết”.

- Àh, anh Trí của em đây.

- Anh... Trí ạ ? Sao chị lại gọi là chồng. Chả lẽ...

Miệng nó dường như cứng lại, nó như đã lỡ mớ đoán được cái gì đó đang sắp xảy ra.

- Thì tụi chị sắp cưới nhau nên gọi vợ chồng luôn cho tiện ấy mà. Hôm nay chị đến để cùng anh Trí đi mua nhẫn cưới, tháng sau tụi chị cưới rồi, mà em thấy chị mặc cái váy này có ngắn quá ko, chị sợ anh Trí

Nó như chết đứng. “Nhẫn” ư ? “Cưới” ư ? “Vợ, chồng” ư ? Tim nó vỡ tan, từng mảnh từng mảnh một. Mỗi từ chị Lan thốt ra đều như những mảnh thủy tinh bén nhọn đâm thẳng vào trái tim nó.

- Em làm gì đến sớm thế ?

Chồng nó trong nhà bước ra

- Anh Trí. Người ta nhớ anh

quá à.

Chị Lan lách người qua khe cửa chạy ào vào quàng tay ôm chồng nó. Nó đứng đấy bóp chặt cái nắm cửa cổ sức ko cho nước mắt rơi ra.

- Anh ơi mình đi mua nhẫn đi, em muốn có nhẫn để ràng buộc anh lại. Ko anh lại đi lãng nhăng thì sao.
- Khi nào gần cưới thì đi, gấp gấp làm gì.
- Ko em muốn ngay cơ, anh lãng nhăng lắm ko tin anh được đâu. Em thấy chị nói có đúng ko My ?
- Ủ..mh, đúng rồi ...muốn cưới thì đi mua ngay đi, ko lại vuột vào tay người khác.

Nó lấy tay lau vội nước mắt

- My ! Em khóc àh ? Sao thế ?

Chị Lan chạy đến kéo tay nó trong khi nó đang cố che lấy đôi mắt mình

- Tại.. em thấy anh Trí lấy được vợ rồi nên vui quá đấy thôi.
- Hihhihhi chắc chắn sau này chúng ta sẽ là một đại gia đình hạnh phúc anh nhỉ.

Chị Lan hai tay quàng cổ chồng nó và nó.

- Anh chị cứ tự nhiên nhé, em lên lầu trước.
- Ủmh, cảm ơn nha em.

Nó chạy vội lên lầu, nước mắt nó rơi như mưa. Nó dựa lưng vào cửa phòng mà khóc, khóc đến độ ngồi bệt xuống sàn nhà. Tại sao thế ? Tại sao anh ko cho nó cơ hội để nói rằng nó yêu anh. Tại sao ko phải ai khác mà là chị Lan ? Tại sao ông trời lại cho nó về đây, sao cho nó gặp anh ? Để giờ nó ko thể trở lại là một con bé My đánh đá ngày xưa nữa, ko thể vừa hét vừa chỉ vào mặt chồng nó nữa.

....Tình yêu đến vô thường

Rồi bỗng hóa hư không...

(Trích Không thể quên – Cao Thái Sơn)

9:30 PM – Bar Flower

- Phong sao đến trễ thế để anh em người ta đợi lâu muốn chết.

Thằng Việt thường tụ tập chúng tôi lại ăn nhậu mỗi tháng 1-2 lần.

- Trí đâu ?
- Ôi xời mà nói nó làm gì, giờ nó đang vi vu cùng vợ đi sắm nhẫn cưới hay áo cưới gì đấy.
- Ủa nó định cưới cô bé xinh xinh hôm trước thật àh ?

Thằng Minh hỏi mà tay tôi như hết sức lực, ngày hôm qua My nói với tôi là đơn phương với Trí cơ mà, thằng Trí đâu có yêu con bé, mà có yêu thì chưa chắc thật lòng. Tôi quá hiểu cái tính trăng hoa của nó mà.

- Làm gì có chuyện đó, nó cưới bà Ngọc Lan siêu mẫu mà đợt trước nó đã dẫn bà ấy đi Sapa với tụi mình hết một tuần đó.
- Diss thằng đó ngu gớm, con bé kia tươi thế mà chả “hốt hàng” đi cưới một con mẹ già về thì làm ăn gì ko biết.

Thằng Tuấn ú ớ vừa nhai chóp chép miếng kiwi vừa vỗ đùi chửi lớn.

- Ai nói mà biết thế Việt ?

Tôi vừa hớp ngụm rượu vừa đưa mắt hỏi thằng Việt.

- Chuyện, tao cung cấp thông tin mà mày còn phải hỏi. Sáng nay tao mới gặp con Hằng bạn thân con Lan đây, nó xúng xính quần áo mới nghe bảo là chuẩn bị đi đám cưới con Lan với thằng Trí đấy.
- Khi nào cưới ?
- Tháng sau

Thằng Trí cười Lan thì Mỹ thế nào ?

- Êh Phong mày đi đâu vậy ?

- Tao ra ngoài gọi phone tí.

Tút....tút....tút.....

Tút.....tút....tút.....

Tút.....tút....tút.....

Tút.....tút....tút.....

Tút...tút.....tút....

5 cuộc gọi và ko ai bắt máy, ko bao giờ tôi gọi mà Mỹ ko bắt máy. Tôi điên cuồng chạy vào bar lấy chìa khóa xe định bụng sẽ chạy thẳng đến nhà thằng Trí hay những nơi nào mà Mỹ có khả năng đến nhất.

- Việt, xem cái bọn cùi bắp kia đang ngắt một bông hoa đẹp kìa.

- Sao mày biết hoa đẹp, nhìn cái lưng ko mà cũng biết xinh hay ko xinh à ? Trình ngắt hoa mày lên cao Tuấn nhĩ ?

- Chuyện, tao mà. Tao cá em này là tuyệt thế giai nhân, mày xem cái lưng nõn nà, đôi chân thon mịn thế kia thì ko phải mỹ nhân chắc cũng hạng búp xinh. Tụi đó sắp kéo được em ấy rồi kìa, mày tính sao ?

- Đợi thằng Phong vào rồi tính.

- Phong, nói mày nghe cái này, bên kia có một hoa xinh một mình lẻ bóng kìa, qua hái đi cu.

- Thôi nhườn tụi bây tao đang bận tao cần đi gấp.

Tuy nói thế nhưng tôi vẫn xoay người nhìn theo hướng tay thằng Việt. Ko nhìn rõ được mặt cô bé nên tôi định quay lưng bước khỏi bàn thì thằng Minh rú lên

- Trời trời !!!!!

- Gì vậy cha nội ?

- Mày xem cái tụi mấy thằng đó đang dìu ai ra kìa.

- Khởi nhìn cũng biết, cái con thỏ con mềm nhũn kia chứ ai.

- Ko phải mày nhìn đi

Thằng Minh mồm lấp bắp chỉ tay về phía cái bọn nhà quê kìa.

- Oh my god ! Phong ơi, vợ bé bỏng àh ko người tình bé bỏng của thằng Trí đang bị bọn kia dìu ra kìa.

Người nó mềm nhũn, đầu óc quay cuồng, nó đã một mình uống gần hết chai XO. Nó cũng chả biết giờ nó đang ngồi hay đang đứng nữa, chỉ thấy thấp thoáng mập mờ một người con trai nào đó đang nói chuyện với nó thì phải, rồi nó thấy nó dựa vào người nào đó. Giờ nó thật sự rất muốn nằm ngủ một giấc dài cho quên hết mọi việc, ngủ luôn ko bao giờ tỉnh lại thì càng tốt.

- Ai ày đụng vào cô gái đó ?

- Chuyện của tao liên quan gì đến mày ?

- Thằng này bố lão gớm, mày biết tụi tao là ai ko mà dám nói giọng đó. Mau thả bạn gái của anh Phong ra ngay ko thì mày sẽ chết mà ko thấy xác đây.

Thằng Tuấn ú ớ vừa nói mồm vẫn cắn liên tục mấy miếng dưa.

- Hahahaha, tao đếch cần biết mày là ai, có ngon thì qua đây giành lại bạn gái đi. Ko thì ngoan ngoãn để tao vui vẻ một đêm với bà xã mày.

Thằng Việt bắt đầu bẻ tay nghe rắc rắc

- Diss mẹ mày lão nè con

Nó nhào đến đâm vào mặt thằng đểu đó, cả đám kia thấy bạn mình bị đánh thì nhào đến định hội đồng 4 thằng chúng tôi. Thằng Tuấn ú cũng quăng luôn đĩa trái cây nhảy vào, tôi và thằng Minh nhào đến quây tóm lấy mấy chai rượu và bắt đầu đập vào tụi dê cụ kia.

21. Chương 21: Giã Vờ

Trong bar ngập tràn tiếng hét, tiếng đổ vỡ, tiếng chai thủy tinh va đập.

- Đừng để tao thấy mặt chó tụi bây lần nữa

Tuấn ú bực tức đập thùng thực lên người thằng cầm đầu đang nằm dài trên sàn, người bê bết máu

- Đi thôi ko lại rắc rối.

Thằng Minh kéo Tuấn ú ra khỏi bar, thằng Việt ra lấy xe còn tôi thì đến dìu My dậy, cô bé say đến không còn biết gì nữa.

- Đi đâu bây giờ Phong ? Chả lẽ đưa My về vào giờ này, chắc thằng Trí cầu đầu trăm tụi mình mất.

- Ôi thằng này ngu, mày không đem công chúa xinh đẹp này về cung chắc ngày mai tụi này sẽ bị bàn dân thiên hạ gán cho tội “Lợi dụng trẻ vị thành niên” mất ==

- Ồh nhỉ ? Thế mày tính sao Phong ?

- Về nhà thằng Trí đi, tao cũng muốn làm rõ việc nó sắp cưới Lan.

- Ok

1:30 PM

Dinh dong dinh dong.....

- Có chuyện gì mà đến vào giờ này thế ?

- Trả tình yêu bé bỏng ày nè.

Tuấn ú ấn My vào người thằng Trí

- Sao My lại ở cùng với tụi mày ?

- Mày còn hỏi à ? Mày làm cái quái gì mà để cô ấy ngồi ủ rũ uống gần hết chai XO trong bar thế ? Sút bị mấy thằng nhảm nhí làm thối rồi đấy. Mày làm chồng kiểu gì thế ?

- Tao ko phải chồng cô ấy, mày đừng mở mồm nói bậy.

- Thế lần trước thằng nào lớn mồm nói với anh em “My là vợ tao”

- Chuyện lần trước là chuyện lần trước, chuyện lần này là chuyện lần này.

- Vậy tại sao bây giờ mày cưới Lan, lại là trò “ăn xong rồi bỏ” phải ko ?

Thằng Việt bắt đầu bực trước cái thái độ bây giờ của thằng Trí

- Tao chưa làm gì cô ấy cả, chỉ đơn giản là tao ko còn hứng thú với loại con gái đó nữa, nếu mày quan tâm đến hàng cần thanh lí của tao thì đến đưa cô ấy đi đi, tao ko cần đâu.

- ĐKM

Tôi tức điên lao đến đâm vào mặt thằng tôi đấy, thằng Trí tiếp cú đâm tôi mà ko hề đánh trả, mũi nó bắt đầu rỉ vài giọt máu.

- Sao mày ko đánh trả đi thằng đểu kia.

- Tao thấy hình như mày quan tâm đến chiếc giày cũ ấy lắm nhỉ, thế thì đưa thằng về nhà đi, đừng có lượn lờ ở trước nhà tao và Lan nữa.

- Mày....

Người tôi như con thú điên một phần vì tức một phần vì tôi cảm thấy thật tội nghiệp cho My.

- Thôi đi Phong, nó thay đổi rồi, ko còn là anh em của tụi mình nữa đâu.

- Anh Trí ơi, có chuyện gì mà ồn thế anh ?

- Vợ tao gọi rồi, tụi bây còn chưa chịu về à ?

- Mày nhớ đấy Trí, mày sẽ hối hận.

Tôi gần từng tiếng, cố nén cơn giận tôi bế My lên xe, quay về nhà thằng Việt.

Chiếc xe đen nhánh lao vun vút trong bóng đêm tĩnh lặng, lao đi xa vút. Tôi cứ đứng đây tay siết chặt cánh cửa cổng lạnh ngắt hơi sương đêm mà tim đau thắt. Tụi mày trách tao ?

Đúng tao tòi, tao đểu, tao ngu khi tao đã chọn con đường này. Con đường phải lãnh nhận hết trách nhiệm của tao, cái trách nhiệm ngu ngốc do chính tao đã tạo ra. Tao cũng muốn chạy đến bế My vào lòng như cái cách thằng Phong đang làm lắm chứ, nhưng liệu ngày mai sự nghiệp nhà tao có đứng vững trước việc này, tụi mày chắc sẽ cười vào mặt tao vì cái lí do quá cao cả đấy nhưng tao ko muốn đứng trơ mắt nhìn cái công ty bố tao đã gây dựng bằng cả cuộc đời phải sụp đổ chỉ vì cái tính lòng ngông, ích kỉ của tao. Tụi mày đâu thể hiểu được và cả em nữa. Chắc em đang đau khổ, đang giận tôi lắm. Tôi đã có thể tin vào cái tình yêu mỏng manh mà tôi trao cho em đã được đáp trả, trong cơn say em gọi tên tôi và khóc.

Nhưng có lẽ ông trời căm ghét chúng ta nên đã để em yêu tôi quá muộn màng thế này. Tôi ko thể yêu em nữa, ko thể chăm sóc cho em, ko thể cùng em đi chơi hay có những đứa con xinh đẹp. Có lẽ tôi buông tay em ra là một quyết định đúng đắn, mong rằng thằng Phong sẽ giúp em hạnh phúc, sẽ thay tôi chăm sóc em và giúp tôi thực hiện những mong ước mà chúng ta chưa thực hiện được với nhau .

Xin lỗi em, tình yêu của anh !

Sáng, nó thức dậy, ngó dáo dác xung quanh căn nhà rộng lớn lạ lẫm. Đầu nó nhức kinh khủng. Đêm qua nó đã một mình uống gần hết chai XO, nó chỉ nhớ là nó uống gần hết chai rượu thì có ai đó đến nói lèo xèo léo nhéo gì đó rồi nó chẳng biết gì nữa.

- Ôi cái đầu của tôi

Nó ôm đầu nhăn mặt, một bóng người lách nhẹ qua cửa bước vào

- Em tỉnh rồi àh ? Đói ko ? Ăn cháo thịt nhé.

- Anh Phong, đây là đâu ?

- Nhà thằng Việt.

Nó chợt bất giác nhìn xuống người mình

- Á !

Nó vừa hét vừa kéo cái chăn lên che gần hết người

- Áo.... áo em sao thế này ?

- Em ko cần lo, tối qua

tụi anh nhờ chị người làm nhà thằng Việt thay áo cho em. Tụi anh đều bị tống xuống dưới lầu hết nên em ko cần lo.

- Cám ơn các anh.

- Thôi ko có gì, em ăn nhanh đi cho nóng.

Anh Phong cười hiền với nó, sao nó yêu cái nụ cười hiền lành dễ thương thế ko biết.

Nó đang ăn dở thì đột nhiên nó nhớ chợt

- Anh Phong này, tối qua em ở bar Flower mà, sao giờ lại ở đây ?

- Em còn hỏi nữa, em đẩy con gái gì mà hư quá. Ngồi một mình mà uống đến say mềm, có biết thế nguy hiểm lắm ko ?

- Dạ vâng vâng biết rồi, kể em nghe chuyện tối qua đi.

Nó lay lay cánh tay Phong

- Tối qua bọn anh rủ nhau đi đến Flower thì trùng hợp thay tụi Việt nó thấy em say khướt, em say đến độ ko biết gì và tí nữa là bị một bọn con trai làm thịt ..

- Ủh.....hh, eo ôi

Nó vừa trợn mắt vừa lấy hai tay che lấy thân mình kiểu như em còn bé lắm ấy

- May là gặp được những người nghĩa hiệp anh hùng như tụi anh đây, ko thì em toi mạng rồi.

- Ủmnh ừmnh, đúng là anh hùng. Tiểu nữ xin đa tạ

- Thôi đi, em khùng quá.

- Hahahaha, khùng giống anh.

- Em đúng là hồn mà, phải đét ấy cái mới được.

- Ááá hahaha, bớ người ta anh Phong đánh em

Nó lăn người cuộn tròn trong chăn, Phong chồm lên đánh nó. Trong khoảng khắc, Phong đang nằm trên người nó, bốn mắt nhìn nhau, môi gần sát môi, tim hai đứa đập thình thịch. Bất chợt Phong dứt bật dậy, mặt đỏ tía lấp bắp

- Thôi..... em ăn đi rồi nghỉ ngơi, anh.... xuống dưới cùng bọn thằng Việt.

- Dạ

Nó ngoan ngoãn nghe lời Phong. Phong đi tới cửa đột nhiên quay lại nói khe khẽ

- Nhớ sau này khi ko có anh bên cạnh thì đừng uống say như thế nữa nhé.

- Ủhm..

Phong vừa bước ra khỏi phòng, thì nó ngã vật ra giường, tay để lên ngực áp đảo trái tim đang nổi loạn của mình, nó lẩm nhẩm

- Phù, nguy hiểm quá.

Vợ tôi trả lời cộc vài câu thế rồi đi vội lên phòng. Có lẽ tôi đã tìm được cách giải quyết cho chuyện Lan. Cám ơn vợ nhé, anh quyết định rồi. Một dấu chấm hết ở đây thôi

22. Chương 22: Quyết Định

Part 1

- Thưa ông, mọi người trong nhà đang bàn tán nhau chuyện cô Lan có thai với cậu Trí. Cô Lan hiện giờ đã dọn về ở cùng cậu Trí.
- Tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi
- Dạ ...vậy chuyện của cậu Trí thì sao ạ ?
- Mọi chuyện cứ để tự thằng Trí giải quyết. Tôi muốn xem nó làm thế nào.
- Nhưng nếu giải quyết ko ổn thoả thì chuyện này sẽ ảnh hưởng đến công ty chúng ta.
- Ủmnh...Cậu nói cũng đúng.... cậu điều tra cho tôi về cái thai của con Lan, điều tra kĩ càng cho tôi nhé.
- Vâng, tôi hiểu.

Nó đem cái bát đã sạch nhẵn xuống lầu

- Diss mẹ, con đó có thai rồi
- Sao mà biết ?
- Thằng Minh gọi cho tao, nó nói hôm nay nó sang công ty nhà thằng Trí lấy đồ án, nó đứng ngoài cửa thì vô tình nghe thấy trợ lí Nam nói với bố thằng Trí
- Êh tụi bây hay tại con Lan có thai nên thằng Trí bắt buộc phải lấy nó ?
- Hahahaha, mà có điên ko Việt. Thằng Trí đâu phải hạng có trách nhiệm trong mấy chuyện như thế. Mà nếu đúng thế thì tại sao nó ko nói với tụi mình.
- Ờh, mà nói cũng đúng

Xoảng.....

” Có thai ? “

.....

“Chị Lan có thai ?”

.....

“Anh Trí có con cùng chị Lan ư ? “

- My, em ko sao chứ
- Ko sao ạ, em bị vuột tay thôi mà, xin lỗi anh Việt nha
- Ờh, ko vấn đề gì đâu em. Người đẹp làm vỡ bát thì thằng Việt nó ko trách đâu.
- Mà nhiều chuyện quá

Có vẻ mọi chuyện đang nghiêm trọng dần, tôi có thể thấy được điều đó qua nét mặt của My. Chắc có lẽ cô bé đã nghe được chuyện lúc nãy chúng tôi nói.

- Thôi, em lên lầu nằm nghỉ nhé.
- Êh thằng Phong kia, mà khôn thế ? Lần nào đưa người đẹp lên phòng mà cũng giành là sao ?
- Mà lại lảm chuyện nữa àh. Mau dọn đồ đi !
- Ờh tại sao lại là tao ?
- Tại mà ứ

Nó ngồi thừ trên mép giường, Phong nhìn nó, khuôn mặt có vẻ lo lắng.

Giờ đây nó ko muốn khóc, ko muốn buồn chỉ thấy như mình ko còn gì để bận tâm nữa. Cũng chẳng biết tại sao lại thế, chắc vì chuyện này cũng bình thường như cân đường hộp sữa ấy nhỉ.

Đến cưới nhau họ cũng đã chuẩn bị cả rồi thì có thai chắc cũng là một phần sẵn có trong kế hoạch của họ. Nếu có gì đáng để bận tâm thì chắc có lẽ chính là việc tại sao nó lại là người cuối cùng biết chuyện này và nó cũng là người phải chấp nhận một nỗi đau ko thể nào nguôi nổi.

Ánh hoàng hôn vành cam chiếu xuyên vào phòng, khuôn mặt My vô hồn nhìn ra cửa sổ, ánh mắt như rời khỏi thực tại.

- Nếu em muốn khóc thì cứ khóc thoải mái đi, em cứ như thế này mãi anh lo lắng lắm.

- Chắc em sẽ về Canada, em cảm thấy nơi đây ngột ngạt lắm, ở đây chỗ nào cũng khiến em đau buồn cả. Có lẽ em nên quay trở về Canada, trở về nơi thực sự của em.

Nó nói thật nhanh, nhanh đến độ ko kịp thở. Nó sợ nó nói chậm

thì trái tim đang kêu gào của nó sẽ ngăn chặn ý nghĩ cương quyết đang ngày càng lung lay trong đầu.

Tôi ngồi câm lặng nhìn My, từ đầu tôi đã biết chắc chắn sẽ đến lúc cô ấy vượt mất

khỏi tay tôi, àh mà là rời khỏi cuộc sống của tôi mới đúng chứ, bởi vì tôi chưa bao giờ có được cô ấy.

- Anh đưa em về nhà anh Trí được ko, em muốn lấy một số thứ.

- Nếu anh nói em hãy ở lại vì anh thì em có đồng ý ở lại ko ?

- Sao ạ ?

- Thôi ko có gì, em thay áo đi, anh đưa em về.

Lúc này anh Phong nói gì nhỉ ? Mà thôi, nó phải chuẩn bị để trở về nơi đó, có lẽ là lần cuối cùng nó được thấy anh và nơi đã gắn bó nó với anh suốt thời gian qua.

- Oh My ! Em đi đâu cả đêm thế ?

- Em đến nhà bạn.

- Bạn nào thế My ?

Nó trả lời một cách qua loa, nó ko muốn nói chuyện một chút nào với chị Lan, nó ích kỉ thế đấy. Nó ghét chị Lan kinh khủng. Nó leo vọt lên cầu thang

- Em đi đâu thế ?

- Em lên phòng lấy một số thứ là đi ngay, chị đừng lo

- Em định đi đâu nữa ?

- Về Canada

Nó dừng bước quay ngoắt lại nhìn chị Lan, điệu bộ quan tâm giả tạo ấy khiến nó muốn đến đánh vào mặt chị ta cho thỏa mãn uất ức mấy hôm nay.

- Sao em lại về lúc này ? Chị và anh Trí đã dời ngày cưới vào tuần sau rồi, em ko định uống ly rượu em chồng của chị àh ?

- Ko phải tháng sau ư ?

- Tại chị.... có thai rồi nên cần cưới gấp, em biết tin vui này chưa ?

- Biết rồi

- Ai nói cho em mà nhanh thế?

Ôi trời ! bà ấy còn cười khúc khích kiểu như “Ta đây đã thắng rồi nhé, con chíp con kia” Nó điên lên được

- Dạ, em biết rồi thưa chị, chẳng phải bà chị vừa mới nói đấy sao. Em có việc bận phải về Canada nên ko ăn song hỷ của hai người được. Nhân đây em chúc hai người luôn hạnh phúc vui vẻ đến hết đời. Thế nhé !

Nó nói một mạch, hậm hực đi lên cầu thang

Đã gần 6 giờ tối nhưng tôi vẫn chưa muốn về nhà, thật sự là ko muốn về chút nào. Mỗi tối về trước cổng nhà đều có người chờ sẵn, có người nấu ăn sẵn, tất cả đều hoàn hảo chỉ chờ phụ vụ tôi. Nhưng những thứ đó đều ko có hơi ấm của em, tôi sẵn sàng đánh đổi bữa cơm thơm nóng đầy đủ của Lan để lấy lại giây phút hai đứa cùng ngóng mũi đợi bà hai, hay cả những lúc chúng ta giành nhau cái tivi vào mỗi chủ nhật. Tôi cũng sẽ tự nguyện xin đổi lại để được lấy mỗi tối nằm ngủ cách li nửa giường với em, đổi luôn cả những cử chỉ yêu thương Lan dành cho tôi để thấy được hình ảnh mỗi lúc em tức giận, chun mũi xin xỏ tôi điều gì đó.

Tôi mãi mê chìm đắm trong hình ảnh của em rồi chợt như nhận ra, tôi còn một thứ khác cần quan tâm. Một thứ thực tế hơn em lúc này. Lan cần tôi hơn em, nghĩ đến Lan tôi lại cảm thấy nao nề. Nhìn đồng hồ, xách cặp, bước ra khỏi công ty, tôi biết hôm nay chắc chắn mình sẽ lại ko thể ngủ được, vì cạnh tôi ko phải là em !

Part 2

Kéo vali xuống lầu, nó nhìn cảnh vật xung quanh, mỗi góc mỗi nơi này đều tràn ngập hình ảnh của anh. Lần cuối cùng nó vẫn ko gặp được anh, chắc có lẽ tại nó hữu duyên vô phận.

Hít một hơi dài, nó lặng lẽ quay lưng kéo vali bước ra cổng

Tạm biệt anh, giấc mơ bây giờ chia đôi

Nước mắt rơi, vẫn còn rơi hoài

Định mệnh ơi, hãy cho anh được yên vui

Chớ đau buồn, cho tình yêu này.....

(Trích Sad Noel – Yeniiie)

Mưa rơi trên mái tôn nghe lộp bộp Bầu trời đêm xám xịt, không một vì sao nào ló dạng, chắc có lẽ cơn mưa tối nay sẽ lâu tạnh, nó vén nhẹ tấm màn mỏng, nhìn mưa rơi mà nó nao lòng, mưa đêm lúc nào cũng buồn như thế. Mưa đem theo gió, gió thổi hiu hắt, từng luồng gió lạnh khoảng lấp dần không gian ẩm áp của căn phòng.

Sáng sớm mai nó sẽ phải rời khỏi đây, nó đi rồi anh có nhớ nó không ? Có muốn giữ nó ở lại không ? Nó lại mơ tưởng đến cái viễn cảnh được gặp anh, nó mong được thấy anh lắm. Đã hai ngày rồi nó chưa được thấy Trí, chưa được nghe tiếng Trí và nó chỉ mong sẽ được thấy anh một lần nữa thôi, chỉ một lần thôi. Liệu ông trời có giúp nó.....

- Anh Trí, thấy cái áo này hợp hơn hay cái này ?

My đang làm gì thế ? 3 ngày rồi, đã 3 ngày – con số lớn nhất mà tôi phải chịu đựng sau 6 tháng ở cạnh My. Lần đầu tiên tôi phải xa cô bé lâu như thế.

- Anh Trí, anh có nghe em nói không ?

- Anh đang nghe đây này

- Thế anh xem áo cưới nào đẹp hơn ?

- Cái này

Tôi cũng chẳng biết mình vừa nói gì, tâm trí tôi giờ lộn xộn ở đâu tôi cũng không biết.

9 :30 AM, Sân bay Tân Sơn Nhất

- Em đi nhé, cảm ơn tất cả mọi người

Lần lượt nó ôm chào tạm biệt tất cả mọi người. Những con người nó yêu quý.

- Đặc biệt là anh, cảm ơn anh rất nhiều anh Phong ạ.

- Em đi bình an nhé.

- Vâng ạ

Nó đưa mắt ra xa tìm kiếm một hình bóng quen thuộc.

Nhưng VÔ VỌNG !

Không hề có anh, anh không đến. Người nó mong chờ không xuất hiện, nó

cố gắng nấn ná, cố gắng tự an ủi mình : Có lẽ điều kì diệu sẽ xuất hiện với nó.

Đang ngồi dài cổ đợi Lan thay ra thử vào chừng vài chục bộ áo cưới thì điện thoại tới reo.

- Alô, tao nghe đây. Chuyện gì thế ?

-

- Mà nói gì ?

-

- Tao đến ngay

Không kịp lấy cái áo vest, tôi bấm số gọi trợ lí Nam đem xe sang đón tôi đến sân bay.

- Anh định đi đâu thế ?

- Anh có việc phải đi ngay

- Đi đâu ? Chúng ta chưa thử áo xong mà

- Việc ở công ty, rất khẩn cấp. Anh phải đi ngay

- Chuyện của My phải không ?

- Sao em biết ?

- Em biết chuyện và em đã giấu anh, vì em sợ, sợ anh sẽ lại vì nó mà bỏ em một lần nữa

- Anh ko có thời gian đâu đôi co với em

- Nếu anh đi ngay bây giờ anh chắc chắn sẽ hối hận

- Dù bây giờ trời có sập xuống anh cũng nhất định phải đi

Tôi vội chạy ra xe, Lan kéo tôi lại, nài nỉ

- Anh ơi, đừng mà. Xin một lần thôi, vì con chúng ta nha anh. Một lần thôi

- Xin lỗi , anh không thể. Anh phải gặp My lần cuối cùng

- Anh.....anh phải chịu trách nhiệm với em.

- Anh sẽ chịu trách nhiệm với em, nhưng không phải là bây giờ, còn không em muốn làm gì thì tùy em, anh nhất định

phải gặp My.

Tôi chui vào xe, luôn miệng thúc giục trợ lí Nam chạy nhanh. Nếu đã không thể gì ỡ em ở lại thì ít nhất anh cũng phải một lần đối mặt với tình cảm thật của mình, không thể cứ chạy trốn thế này mãi được. Khi nghe thẳng Phong báo tin em sẽ trở về Canada mãi mãi thì anh đã biết em là ai, em quan trọng như thế nào đối với anh.

- Sao ko chạy nữa trợ lí Nam

- Dạ thưa cậu, ở phía trước kẹt xe dữ lắm, chắc phải đợi khá lâu

- Mở cửa..... Nhanh lêntôi bảo cậu mở cửa.....

T ôi lao khỏi xe và bắt đầu chạy, chạy hết sức mình có thể. Ánh nắng gay gắt khiến đôi chân tôi nặng dần, mồ hôi rịn ra đầy người, bết cả tóc, tôi thở ngày càng gấp gáp.

Mệt

Rất mệt

Nhưng tôi vẫn chạy

” – Anh ăn con cá này đi, em ăn con này

- Nhưng con này bé tí teo, anh không thích

- Đã bảo là ăn con này mà

- Không ! anh phải ăn con này

- Không ! em ăn con này, anh ăn con kia đi

- Không trả con cá to lại cho anh

- Àh thế bây giờ có ăn con cá kia không thì bào

- Không

Phật....

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, em cắn anh àh

- Chết chưa, bây giờ em sẽ ăn con cá này hôhôhô”

” – Anh nằm xê ra coi, bên kia là của anh, bên đây là của em

- Đây là giường anh cơ mà, em làm gì mà lấn sang nhiều thế

- Em đã để cái gối ôm ở giữa rồi đấy. Mỗi người một bên là đúng rồi

- Anh cứ nằm sang đấy làm gì nào, đến ngủ cũng không để người ta yên, y như cách ly mấy thằng bắt lực

- Không nằm sang bên kia đi

- Mệt quá, anh ngủ rồi

- Xích qua bên kia xem”

6 tháng, 6 tháng kỉ niệm, 6 tháng bên nhau, 15552000 giây ở cạnh nhau

Tất cả, tất cả như tràn ngập về trước mắt anh

Không thể dừng lại đ ược, không dừng lại được, tôi phải đến, phải giữ lấy hạnh phúc nhỏ nhoi của mình. Đợi anh nhé đợi anh nhé Mỹ !

“Chuyến bay mang mã số ESC – 502 bay từ TP *** – Việt Nam đến TP Toronto – Canada sẽ khởi hành vào lúc 9h35 phút....”

- Đến giờ rồi em phải đi đây.

Nó xoay sang Phong dúm vào tay Phong một bức thư nhỏ

- Đưa cho Trí hộ em nhé.

Kéo vali bước đi, nó nghe sống mũi mình cay xè.

Tạm biệt anh, giấc mơ bây giờ chia đôi

Nước mắt rơi, vẫn còn rơi hoài

Định mệnh ơi, hãy cho anh được yên vui
Chớ đau buồn, cho tình yêu này.....
.....Rồi ngày mai, người đến sau sẽ thật yêu anh
Sánh đôi và, cùng dựng xây giấc mơ
(Trích Sad Noel – Yeniiie)

23. Chương 23: Trễ

Học học học.....

.....Học học

Tôi chạy tìm dáo dác khắp cả sân bay.

Vừa chạy tôi vừa bấm số điện thoại thằng Phong ?

- Mà đang ở đâu ?

- Tao đang ở

Thằng Phong chưa kịp dứt lời thì tôi cũng đã thấy bóng dáng ba thằng chúng nó

- My đâu ?

Tôi chạy xộc đến bầu lấy vai thằng Việt. Nó ngơ ngác chỉ tay vào phòng check in

- Mà đến trễ rồi

- Sao không giữ cô ấy ở lại ? Sao không đợi tao ?

- My có gửi cái này à

Một bức thư ư ?

TP ***

Ngày 10 tháng 2 năm ...

Gửi anh Trí,

Chắc anh ngạc nhiên lắm khi nhận được bức thư này, khi bức thư này đến tay anh thì em đã ở một nơi rất xa.

Từ ngày đầu tiên gặp anh em đã rấtghét anh. Anh có biết không ? Đôi lúc em tự hỏi không biết rằng em sẽ sống 6 tháng hợp đồng như thế nào với anh ? Nhưng em cũng đã sống được cùng anh trọn vẹn là 5 tháng 26 ngày anh ạ.

Anh có biết tại sao em sống được cùng anh lâu đến thế không ?

BỞI VÌ EM ĐÃ YÊU ANH !

Em cũng không biết mình đã yêu anh từ khi nào nhưng em rất ghét những lúc anh vui cười cùng chị Lan, tức giận những đêm không có anh ngủ cùng. Nói tóm lại là em GHEN. Em yêu anh và em ghen với chị Lan.

Anh đừng hỏi tại sao em lại yêu được một người đáng ghét như anh. Đến ngay cả em cũng không

thể trả lời được câu hỏi đó. Nhưng có lẽ ông trời thích chọc phá người khác, trong khi em yêu anh thì anh lại không yêu em và anh sẽ cưới một người con gái mà em không thích.

Buồn cười quá anh nhỉ ! Em đã từng định sẽ đem cái tình cảm ngu ngốc này đi đến nơi mà không ai biết nó đã từng tồn tại nhưng em đã làm ngược lại. Bởi vì em mong rằng mình sẽ có một lần em thực sự được bày tỏ tình cảm của mình, dù em biết rằng anh sẽ không bao giờ chấp nhận tình cảm này.

Thật sự bây giờ em cũng chẳng biết phải nói gì thêm với anh, chỉ mong rằng anh hãy xem tất cả như một giấc mơ và xem như bức thư này chưa bao giờ tồn tại.

Cám ơn anh về thời gian qua

Chúc anh hạnh phúc.

Ký tên :

Người vợ bất đắc dĩ của anh

Shell

3giây

2 giây

.....

Đi

Phải đi thôi

Phải đi giữ em lại

- Mà làm gì thế Trí ?

- Bỏ tao ra, tao muốn đến Canada, bỏ tao ra

- Mà điên àh ? Mà đi thì Lan ra sao ? Đám cưới của mà sẽ ra sao ?

- Tao mặc tất cả, tụi bây bỏ tao ra.

- Bỏ nó ra đi Việt ! Bây giờ mà muốn đến Canada phải không, mà quyết định bỏ tất cả phải không ?

- Tao nhất định phải giữ Mỹ lại

- Được lắm

..Bốp..

Thằng Phong đánh tôi

Một cú đấm, khá đau và rất mạnh. Nó khiến tôi ngã ra sàn

- Mà.. Sao lại đánh tao ?

- Đánh để ày tỉnh. Tất cả mọi chuyện hôm nay đều do mà mà ra. Chính mà đã chọn con đường này thì mà phải chấp nhận. Đừng làm mọi thứ rối tung lên nữa.

Con đường tôi đã chọn, trách nhiệm mà tôi phải gánh chịu, tôi biết chứ ! Nhưng tôi cũng biết có một cái gì đó vừa hạnh phúc vừa tiếc nỗi đang vỡ ra trong lòng mình. Một chút vị ngọt nhỏ nhoi của đời tôi đã vượt mất.

..Hỗn độn

Bất lực.....

Nếu được quay trở lại, tôi sẽ không bao giờ chọn ngã rẽ này cho cuộc đời của mình, tôi sẽ chọn ngã rẽ chỉ có tôi và em mà thôi.

Đưa tay lau những giọt máu rỉ ra nơi khoé môi, đứng dậy, nắm chặt bức thư trong tay, tôi quay lưng bước đi.

- Mà đi đâu thế Trí ?

- Làm ơn để tao yên !

Tiếng nhạc và hơi người như làm cái quán bar cao cấp bậc nhất Sài Gòn này nhỏ hơn. Ai nhảy mặc ai, ai lắc mặc ai, tôi vẫn cứ một mình một rượu. Hết chai này lại đến chai khác.

Đã ba hôm nay ngày nào tôi cũng đi sớm về trễ, sáng đến công ty, trưa la cà, tối vào bar. Bây giờ tôi đã là tôi, đã trở lại là một Minh Trí đích thực, sống như cách mà 25 năm qua tôi đã sống. Dựa lưng vào quầy, tôi vừa nhấp từng ngụm rượu sẫm màu đỏ thẫm vừa ngắm nhìn mọi người lắc.

- “À, em mày thua tụi tao trong trò oẳn tù tì nè, bị phạt là đúng rồi.

- Đưa đây, tao uống thế vợ tao.

- Wow, Trí mình hôm nay có tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân kìa tụi bây.

Hahahahaha ”

Tiếng nói cười, tiếng ly chạm nhau, tiếng vỗ tay. Tất cả mọi chuyện như mới ngày hôm qua thôi.

Nhưng đó đã là chuyện của hôm qua rồi ngày hôm nay chuyện đã khác. Khác đi rất nhiều. Liệu hôm nay tôi uống say thì em có dìu tôi về nữa ko ?

Chợt buồn cười cho cái điều điên rồ tôi vừa nghĩ, tôi lại nốc rượu.

- Êh thằng Trí bên đó kìa Phong !

Tôi chạy đến chỗ nó, thật sự tôi đang rất tức giận. Nắm chặt tay, tôi đã sẵn sàng để dạy thằng này một bài học

- Trí, đi về nhanh lên ! Tao có nhiều chuyện cần nói với mày.

- Nói gì ?... Àh... mày muốn uống cùng à ? Lại đây, hôm nay Minh Trí này khao cả bar. Ok ?

- Đi về nhanh, tao biết mày chưa say. Tao muốn nói chuyện nghiêm túc với mày

Dường như nó không hề để ý đến lời tôi nói, nó vẫn thản nhiên uống rượu. Tôi điên tiết lên, nắm xộc lấy cổ áo nó, tôi dùng hết lực đâm vào mặt nó.

Bị đánh, nó giằng mạnh khỏi tay tôi, nó bắt đầu đánh trả. Cả bar náo loạn. Mọi người đều dạt ra. Thằng Denni – chủ quán im thin thít khi Việt ra dấu bao hết đêm nay.

Nó đánh có vẻ rất hăng. Được ! Đánh trả thế này mới có cảm giác chứ. Tôi đâm nó, nó ngã, sau đó đứng dậy. Nó lại đâm tôi và tôi ngã, sau đó tôi lại đứng dậy tiếp tục đánh nó. Cứ thế chúng tôi đánh nhau, hình như chúng tôi đánh rất lâu, lâu đến độ trong bar chỉ còn mỗi chúng tôi.

- Ok guy ! Như thế này đủ để tao được nói chuyện với mày chưa ?

- Nếu mày vẫn còn nhã ý

Chọn một chỗ trong góc khuất, tôi ra hiệu với Denni:

- 2 ly như cũ

Quay sang thằng Trí, trông bộ dạng của nó lúc này khiến tôi không nhịn nổi cười

- Mày cười gì ?

- Mày đẹp nên tao cười

- Đừng xỏ xiên tao, trông mày cũng không khá hơn đâu

Mắt nó sưng vù, miệng bầm tím, quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù như tổ quạ

- Mày đừng có trơ mắt ra nhìn tao, muốn nói chuyện gì thì nói đi ?

- Mà y còn nhớ trò “YES OR NO” ngày trước tụi mình hay chơi không ?

- Nhớ, rồi sao ?

- Tao với mà y cùng chơi trò đó nhé.

Không kịp để cho thằng Trí trả lời tôi hỏi ngay nó

- Mà y yêu My, Y or N ?

Nó nhìn tôi, có vẻ bất hợp tác

- Mà y yêu My Yes or No ?

Tôi cố gắng

lặp lại câu hỏi một lần nữa, thằng Trí vẫn im lìm, mắt nó mơ màng, nhấp một ngụm rượu miệng nó mấp máy:

- Yes

- Mà y không hề muốn cưới Lan Y or N ?

- Yes

- Thật ra mà y đang có nỗi khổ giấu tụi tao Y or N?

Thằng Trí không trả lời, nó có vẻ ngập ngừng. Thái độ thật đáng nghi ngờ

- Mà y không cần trả lời, để tao nói thay cho “YES”. Thực ra mà y có chuyện gì vậy Trí, nói tụi tao nghe đi. Có phải chuyện cái thai không ?

- Mà y đừng hỏi nhiều, nhức óc quá. Bây giờ tao hỏi mà y, chỉ một câu thôi ” Mà y yêu My Y or N ?”

24. Chương 24: Tổ Tình

Part 1 :

- Mà y đừng hỏi nhiều, nhức óc quá. Bây giờ tao sẽ hỏi mà y, chỉ một câu thôi ” Mà y yêu My Y or N ?”

- No

- Mà y nói dối ! Mà y yêu My

- Đó là sự thật ! Tin hay ko tùy mà y. Còn bây giờ thì mà y về nhà đi! Lan đang lo ày lăm đấy

- Tao ko muốn về!

- Đừng có trẻ con như thế ! Tao mong mà y hiểu và đừng xử lí mọi thứ bằng tình cảm.

Thằng Trí thật tồi, nó dám chơi khăm tôi. Một câu hỏi lưỡng dao, trả lời thế nào cũng chết. “No” Thật sự đó ko phải là câu trả lời mà tôi muốn, điều tôi muốn hoàn toàn trái ngược nhưng trong sâu thẳm trái tim mình tôi biết tôi ko có cái quyền được làm điều đó. Tôi khác thằng Trí, tôi đã hiểu

My yêu Trí

Rất nhiều. Nhiều đến nỗi nó đã làm cho tôi tin rằng mình đã thua. Đôi mắt cô ấy khi trông chờ bóng dáng Trí ở sân bay đã nói lên tất cả. Và tôi đã quyết định khi gọi cho thằng Trí

Kết thúc

Kết thúc mọi chuyện ở đây thôi

Đã đến lúc “Người dự bị” phải ra đi

Nhắm mắt lặng im

Và dòng lệ tuôn rơi

Xin hãy để một lần cuối cùng tôi được khóc VÌ EM

Dù ko hề say nhưng tôi vẫn vờ về nhà với bộ dạng lão đảo. Lan nhẹ nhàng dìu tôi lên phòng. Ôi sao nhớ thế! Bộ dạng bực bội pha lẫn lo lắng của em khi cùng bà hai đưa tôi lên phòng. Cả những trò kì quái em giở ra để hành hạ tôi. Nhưng giờ chỉ là quá khứ thôi phải ko ?

Sao em tàn nhẫn thế ? Bỏ đi khi tình yêu vừa đến, em đã ko cho tôi một cơ hội để được nói những điều em và tôi đều muốn. Tại sao cứ làm khổ nhau mãi thế này ? Ngày mai nữa thôi tôi và em sẽ mãi mãi xa nhau. Có phải chúng ta thực sự không thuộc về nhau ?

Còn thằng Phong nữa, tại sao nó phải nói dối ? Tôi biết nó yêu My mà. Chẳng lẽ cảm nhận của tôi sai ? Tôi đã định nếu như nó nói nó yêu My thì tôi sẽ để nó đến với My và nó cũng sẽ là thứ cản trở tôi mơ tưởng đến My để sống yên ổn cùng Lan. Nhưng đằng này nó lại nói không. Nó khiến tôi thật khó xử, khi tôi nghe nó nói “No” thì trong lòng tôi.....thật sự trong lòng tôi dậy lên ham muốn là được đến bên My. Nhưng Lan và cái đám cưới ép buộc kia như tảng đá đè nặng lên ham muốn cháy rục đó

Gác tay lên trán cố dỗ yên giấc ngủ.

My, Lan, Phong, cả tôi nữa dường như chúng tôi đang chạy vòng tròn với tình cảm của mình thì phải ? Có nên một lần đổi mặt và giải quyết tất cả ?

” – Anh Trí, bên đây nè, hahaha

- Ba ơi ! Bên đây nè, lêu lêu lêu

- Đợi ba với !

- Hahahaha

Tôi, My và những đứa con của chúng tôi đang nô đùa trên một ngọn đồi xanh đầy nắng. Những đứa trẻ và My cứ chạy, chạy mãi tôi đuổi the họ. Rất nhanh và cuối cùng tôi đã bắt được. Nhưng.....My và con tôi.....Họ tan biến vào ko khí, dần dần biến mất trước mắt tôi. Tôi cố dùng đôi bàn tay của mình để giữ lại nhưng tất cả mọi cố gắng đều vô dụng. Tôi gọi họ, chạy khắp ngọn đồi tìm kiếm nhưng chỉ còn mình tôi. Chỉ còn mình tôi thôi”

Bật dậy với khuôn mặt đầy mồ hôi, tôi giật mình khi thấy Lan đang đứng trước gương với chiếc áo cưới

- Em làm gì ở đây ?

- Hôm nay là ngày cưới của chúng ta mà, em chưa kịp gọi mà anh đã dậy rồi. Thôi chồng của em đi tắm đi nhé. Lát chúng ta cử hành hôn lễ

- Anh biết rồi !

- Nhanh lên đây

Hôm nay đã là ngày cưới của tôi rồi sao ?

Một mỗi tôi ngồi phệt xuống cạnh cửa nhà tắm. Liệu tôi cưới Lan rồi thì có hạnh phúc ? Còn con của tôi, nó có hạnh phúc với một gia đình như thế ? Tôi rồi sẽ phải sống sót đời với một cuộc sống nhàm chán thế ư ?

Đứng dậy, nhìn mình trong gương tôi cảm thấy mình đã thay đổi. Trái tim ở ngực tôi giờ nó đã biết đau, biết nhớ. Tôi biết ai đã làm nó như vậy.

Đó chính là em, đó là tình yêu chúng ta luôn dành cho nhau. Chính em, em đã làm tôi thay đổi, em đã thắp một ngọn lửa trong tim tôi nhưng nó sắp tàn lụi rồi. Tôi phải làm sao đây ? Cứ bỏ mặc hay sẽ chạy theo những ảo ảnh xa xăm kia ?

- Sao anh chưa thay đồ nữa, cha xứ bảo trễ giờ làm lễ là ko tốt đâu đấy. Hay anh muốn em thay giúp hihhi
- Lan, anh có chuyện muốn nói với em
- Chuyện gì vậy ông xã yêu ?
- Anh muốn đi Canada, chỉ một lần. Anh muốn gặp My, anh cần nói một chuyện rất quan trọng với cô ấy. Chỉ một lần thôi và anh sẽ trở về, sẽ ko suy nghĩ về My nữa và sẽ sống trọn đời với em.

-

Anh....anh đừng đùa nữa, anh đi thay đồ đi chúng ta sẽ cử hành hôn lễ. Sẽ nhanh thôi mà.

- Em đừng lãng sang chuyện khác. Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đấy
- Em ko nghe, và cũng ko muốn nghe bất cứ chuyện gì có liên quan đến con nhỏ đó. Anh tỉnh lại đi, đến ngày hôm nay rồi mà anh còn nghĩ đến nó nữa sao ? Hôm nay, hôm nay là ngày cưới của chúng ta đấy. Anh biết ko ? Ngày cưới của chúng ta đấy

Nước mắt Lan rơi đầy trên tay tôi.

- Anh xin em, một lần cuối cùng thôi.

Hình như tôi sắp khóc

- Đừng mà!. Em ko muốn, em ko muốn thế này đâu
- Nhưng anh sẽ ko thể sống yên ổn nếu anh ko gặp được My. Một lần cuối cùng thôi, anh xin em đấy

Tôi nói như van nài và tôi khóc. Một giọt nước mắt mặn lặn trên má

- Không, em không muốn, em không muốn mất anh đâu. Anh có biết em phải mất biết bao thứ mới có được ngày hôm nay không ? Em yêu anh nhiều hơn cả My yêu anh . Anh ko biết hay sao ?

Lan cố dùng những ngón tay nhỏ bé để giữ chặt tôi trong vòng tay mình

- Em biết anh không thể mà Lan. Xin cho anh một lần thôi, một lần thôi cũng đủ rồi. Nếu ko anh sẽ phát điên lên mất.

Tôi khóc, nhiều hơn. Cái gì đó ở tim bị dồn nén cứ trào ra.

- Được! nếu anh đã muốn thế thì anh chứng minh cho em thấy đi. Hãy quỳ xuống và van xin em đi.
- Em.....

- Sao anh ko dám àh ? Thế thì chứng tỏ anh có thể sống yên ổn cùng em.

Lan nhìn tôi bằng đôi mắt thách thức, tôi có thể hiểu nếu mình đánh mất cơ hội này thì mãi mãi sẽ không bao giờ có cơ hội được gặp My một lần nữa

-Anh... Được.. anh làm

.....Bịch.....

- Xin em, hãy để anh đi, chỉ một lần thôi

Nhẫn nhục, bây giờ tôi cảm thấy mình thật yếu hèn nhưng vì em tôi có thể làm tất cả, cứ coi như đây là hình phạt dành cho tôi vì đã làm em đau khổ, đã ngu ngốc với tình cảm của mình. Một hình phạt quá nhẹ nhàng !

- Anh....Vì con nhỏ đó anh dám làm cả thế này ư ? Đứng lên ! Đồ hèn nhát ! Minh Trí của tôi ko bao giờ quỳ trước bất kì người đàn bà nào. Đứng lên ! Đứng lên !
- Anh xin em ! Xin hãy để anh đi, chỉ một lần thôi.

- Hết rồi ! Minh Trí ơi là Minh Trí, anh bây giờ chẳng khác nào con chó. Minh Trí đầy kiêu hãnh, Minh Trí đào hoa ngày xưa đâu rồi. Bây giờ chỉ còn một con chó đang quỳ trước mặt siêu mẫu Ngọc Lan này thôi. Hahahaha..... Anh thay đổi rồi, anh ko còn là Minh Trí ngày xưa mà tôi yêu nữa. Tôi không yêu một Minh

Trí hèn kém thế này. Anh đi đi, coi như tôi đã làm. Đi đến với cái tình yêu thấp hèn đã làm lụn bại anh thế này đi. Đi đi !

Lan nói trong nước mắt và đầy mĩ mai. Tôi biết thật ra Lan không hề độc ác thủ đoạn, cô ấy như bây giờ cũng là vì quá yêu tôi nhưng tình yêu không thể gượng ép được. Nếu không gặp Mỹ thì chắc rằng tôi đã ngoan ngoãn cưới Lan. Có lẽ trực quay số phận đã đảo lộn !

Tôi đứng dậy, nhìn Lan và quay bước. Lòng tôi đau nhói nhưng không phải vì yêu Lan mà vì thương hại Lan, một cô gái tội nghiệp bị chính tay tôi đẩy đến đường cùng.

Xin lỗi em ! Anh sẽ chịu tất cả trách nhiệm, chỉ xin một lần được sống thật với bản thân mình.

Khóc.....

Nước mắt rơi đầy ướt đầm cả khuôn mặt

Một cô gái, trong chiếc váy cưới lộng lẫy đang ngồi vật vã trong tiếng nấc và nước mắt

Hết, hết thật rồi

Thua rồi ! Một siêu mẫu kiêu hãnh đã thua một con nhóc vất mũi chưa sạch

Em sai rồi phải ko anh ?

Tình yêu có thể thay đổi tất cả

Tình yêu đã cảm hóa được anh rồi phải ko ?

Dù có được anh nhưng trái tim anh sẽ mãi ko là của em thì em còn cần có anh để làm gì nữa chứ !

- Con đi đâu vậy ?

Vừa bước ra khỏi cửa tôi gặp ngay bố mình trịnh trọng trong bộ vest cài hoa

- Con.....

- Con đã quyết định ?

- Bố.....? Sao bố....?

- Ta có thể thấy được tình yêu đang cháy trong mắt con. Nếu con đã quyết định thì hãy hành động theo quyết định của mình đi con trai. Dù bất cứ trường hợp nào bố vẫn ủng hộ quyết định của con.

Tôi xúc động đến suýt khóc. Chưa bao giờ tôi thấy bố mình tuyệt vời như thế này. Bất chợt tôi muốn ôm ông

- Con ôm bố một cái nhé ?

- Ôh, con trai ta. Con lớn thật rồi

Ôm bố tôi, tôi mới thấy ông đã già thật rồi.

“Bố! con sẽ ko làm bố thất vọng. Tin con nhé !”

- Thôi con trai, hãy đến với tình yêu của mình đi. Bố mong là con sẽ thành công

- Vâng ạ

Hăm hở, tôi quyết đến Canada dù chỉ để gặp em và nói “ANH YÊU EM”Part 2

Nó dạo này rất bận rộn, nó và Ryan vừa bàn bạc xong một dự án mở rộng thêm chi nhánh công ty ở Arizona. Giờ nó đã là chủ tịch tập đoàn ô tô STN, bố mẹ nó đã giao toàn bộ công ty cho nó. Hai ông bà đang vi vu tận Nhật Bản Hàn Quốc gì đấy.

Trong đầu nó bây giờ chỉ có công việc công việc và công việc. Nó muốn sự nghiệp nhà mình thật phát triển, để không phụ lòng bố mẹ. Nó nghĩ vậy nên khi Ryan đề nghị được đến công ty làm thì nó đã đồng ý. Nó biết Ryan vẫn còn tình cảm với nó, cảm giác cho nó biết thế. Mỗi khi anh nhìn nó, ánh mắt anh vẫn còn da diết lắm. Và nó cũng thấy thật có lỗi khi đã trách anh trong khi anh đang có nỗi khổ rất lớn. Biết anh vẫn

còn yêu mình nhưng sao nó ko cảm thấy hạnh phúc chút nào thế này ? Nó đã cố gắng tạo điều kiện cho cả hai được bên nhau để tình cảm sẽ trở lại nhưng sao trái tim nó vẫn âm ỉ đau ? Nó ko còn cảm giác lâng lâng mỗi lần anh quan tâm nó, mỗi lần anh cười với nó nữa. Đầu nó và cả trái tim nó vẫn còn vương vấn hình bóng người con trai ấy. Chẳng lẽ nó ko còn yêu Ryan ?

Vừa bước ra khỏi thang máy công ty cùng Ryan, nó chợt thấy một chiếc ô tô sang trọng đậu ngay trước cửa công ty, một người đàn ông bước xuống, dáng vẻ rất quen thuộc.

Chính là.....là Trí, ko thể làm được đó là Trí.

Hình như Trí đã thấy nó, anh tiến nhanh đến chỗ nó. Tim nó đập loạn nhịp, chân run đến độ ko đứng vững. Người con trai mà cả tuần nay trong mỗi giấc mơ nó đều mơ thấy, giờ đang trước mặt nó. Anh ấy đang tiến đến, ngày càng gần nó hơn. Nó hồi hộp đến gần như nín thở

- Anh có thể nói chuyện riêng với em được ko ?

Nó như ko nghe thấy Trí nói, chỉ đứng trân trân nhìn Trí. Như cố gắng nhìn thật nhiều cho thỏa bao ngày mong nhớ

- Anh có thể nói chuyện riêng với em được ko My ?

Lần này nó mới sực tỉnh

- Có chuyện gì nói ở đây ko được ư ?

- Ừm.....thật ra.....nhưng anh nghĩ nói riêng có vẻ tốt hơn

Nó nhìn điệu bộ Trí, có chuyện gì mà anh phải sang đến tận đây ? Hôm nay chẳng phải là ngày cưới của anh và chị Lan sao ?

Hay?

Ko thể nào, ko thể nào có chuyện đó được.

- Nếu anh ko nói thì em đi đây, em đang bận lắm

Nó phải chạy trốn, nó sợ Trí sẽ lại nói điều mà nó ko muốn nghe. Nó đau như thế là quá đủ rồi. Có cả Ryan ở đây nữa, nó đang cố gắng hàn gắn tình cảm của mình dành cho Ryan mà, nếu cứ đứng ở đây nghe Trí nói, lỡ Trí nói điều gì đó ko hay thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến nó và Ryan.

Nó bước vụt qua Trí, cố đi thật nhanh nhưng Trí nắm tay nó lại, tuy ko mặt đối mặt nhưng nó vẫn nghe rõ được từng chữ, từng chữ một

- Chỉ cần nghe anh nói một câu thôi, một câu anh đã ấp ủ từ rất lâu rồi. Thật ra là.....ANH

YÊU EM, anh rất yêu em.

- Xin lỗi ! Nhưng tôi ko hề yêu anh. Mong anh hãy quay về Việt Nam và làm tròn bổn phận người chồng của mình đi

Nó giằng tay mình ra khỏi Trí và bước đi cùng Ryan, những tưởng Trí sẽ bỏ cuộc nhưng.....Trí đang chạy theo nó. Đứng trước mặt nó, giữ chặt vai nó Trí gào lên từng tiếng

- Anh ko tin, trong thư em đã nói em yêu anh, ko thể thay đổi nhanh như thế được

- Đó chỉ là những rung động nhất thời của tôi khi bị bỏ rơi và bị Ryan chia tay, nhưng bây giờ tôi đã hiểu được nỗi khổ của Ryan và tôi quyết định trở lại với anh ấy. Anh hiểu rồi chứ ? Anh chỉ là vật thay thế tạm thời thôi. Ok ?

Trí nhìn nó, ngỡ ngàng, thất vọng, suy sụp.... Đó là những thứ nó có thể nhìn trong mắt Trí lúc này. Buông tay khỏi vai nó, Trí nhìn sâu vào mắt nó

- Vậy em hãy nhìn thẳng vào mắt anh và nói ” EM KO HỀ YÊU ANH “đi, nếu em nói được thì anh sẽ ko bao giờ làm phiền em nữa

- TÔI KO HỀ YÊU ANH

CHƯƠNG XXV : DẦN VẬT

“- Chỉ cần nghe anh nói một câu thôi, một câu anh đã ấp ủ từ rất lâu rồi. Thật ra làANH YÊU EM, anh rất yêu em”

Nó lẩn người qua lại trên giường. Chuyện sáng nay làm nó ko tài nào ngủ nổi. Từng lời từng hành động của Trí làm nó ray rức quá . Tại sao bây giờ anh lại đến và nói những lời đó với nó cơ chứ ?

Nếu là trước đây thì chắc nó đã vui mừng đến độ chết ngất nhưng bây giờ thì ko thể nữa rồi. Đơn giản vì anh đã ko còn là của nó.

Chị Lan cần anh, con anh cần anh. Và anh đã là của họ.

Lúc anh nói hãy nhìn thẳng vào mắt anh thì nó đã cố gắng dùng tất cả sức lực còn lại của mình để nhìn vào mắt anh, nhưng nó đã ko chịu nổi, cho đến khi nó nói ” TÔI KO HỀ YÊU ANH”, nó đã quay mặt đi và bước vội. Nó mong anh hãy quay về, hãy từ bỏ nó. Nhưng anh cứ đứng đấy, đôi mắt anh vô hồn, người anh chết lặng. Nó nhìn dáng anh bất động từ cánh cửa kính mà lòng quặn đau, nó rất muốn..... rất muốn quay người lại, chạy đến ôm anh vào lòng. Lau những giọt nước mắt trên khóe mi anh.

Nhưng nó ko thể !

Nó sợ mình đến bên anh rồi thì sẽ ko bao giờ rời xa anh được nữa, như thế thì nó sẽ trực tiếp là người phá hoại gia đình anh. Nó sợ mình là người phá hoại, sợ là người thứ ba.

Con anh, nó có quyền được có đầy đủ bố mẹ, nó có quyền được hạnh phúc. Nó ko có tội !

Đã có lúc nó nghĩ tại sao mình ko làm điều mình muốn ? Sao ko làm theo những điều con tim mách bảo ? Những lúc như thế hình ảnh chị Lan lại hiện lên, tuy ko ưa gì chị ta nhưng nó cũng ko nỡ, chị ta sẽ ra sao nếu bị Trí bỏ rơi ? Chị ta làm sao có thể tiếp

tục sự nghiệp của mình với cái thai hoang ?

Nó thì lại khác, nó còn có bạn bè, có Ryan che chở, có một sự nghiệp to lớn và một số tiền đủ cho nó ăn đến chết. Vậy tại sao nó lại cố giành giật anh ?..bạn đang đọc truyện tại HungYenWap.Com chúc các bạn vui vẻ...

Có đôi lúc tình yêu ko phải là tất cả. Cũng giống như cái chân lí mà Ryan đã hy sinh vì nó. Tình yêu đâu phải là tất cả đâu phải ko anh ?

Chỉ cần nơi xa ấy anh sống bình yên với người phụ nữ yêu anh như em đã yêu anh. Như thế là đủ rồi.

Dù em đã quyết định làm cho chúng ta đau khổ nhưng em vẫn hy vọng anh hãy hiểu cho em. Hãy luôn nhớ rằng có em luôn luôn yêu anh. Chắc chắn là thế !

Em mong chờ như vậy, có phải em quá ích kỉ ko anh ?

Cuối cùng anh cũng đã nhận ra

Anh chẳng là gì với em

Anh đã quá sai lầm

Trái tim anh tan vỡ như con sóng

Tình yêu ta tan biến như làn khói

Nỗi đau ko thể nào xóa nhòa

Anh thở dài như tất cả đổ vỡ

Chỉ còn tro bụi phủ kín tâm hồn anh.

” – Cuối cùng em cũng đã chờ được anh về !

- Em còn ở đây thì tốt quá, chúng ta cưới nhau đi. Anh sẽ cưới em, sẽ chịu tất cả trách nhiệm như em mong muốn, ok ?

- Không ! Cám ơn ý tốt của anh nhưng em còn ở lại đây chỉ vì em muốn nói với anh một điều EM SẼ KO LẮY ANH.

- Sao ?

- Thật ra em ko có thai gì cả, tất cả đều là một vở kịch, em đã nói dối anh.

- Tại sao ?

- Xin lỗi, em làm tất cả cũng vì quá yêu anh, một tình yêu mù quáng. Nhờ quyết định ra đi của anh mà em đã hiểu. Anh đã đúng, tình yêu ko thể gượng ép. Anh giờ đã tìm được một tình yêu đích thực và nó đã cảm hóa được anh. Em ko làm được điều này, có lẽ đã đến lúc em phải ra đi.

- Em đi đâu ?

- Em sẽ tiếp tục ước mơ của mình, em sẽ đi Anh du học. Và em sẽ tìm được một tình yêu như anh, tình yêu có thể cảm hóa được em. Nhân tiện nói lời cảm ơn với bố anh giúp em. Tam biệt !”

Chầm chậm rót rượu ra một dãy những chiếc cốc đã được xếp thành hàng dài. Nhẹ nhàng đưa từng cốc lên miệng, tôi muốn uống, uống thật nhiều cho quên tất cả, cho say để thôi ko nhớ đến em. Nhưng uống càng nhiều thì tôi lại càng nhớ em.

Làm sao đây ? Làm sao cho tôi đừng nhớ đến em nữa đây ?

Tại sao thế ? Tại sao em nỡ làm vậy với tôi ?

Em có biết tôi đã đánh cược mọi thứ chỉ để có được em thôi hay ko ?

Nhưng giờ đây thì sao ?

Em ko cần tôi, em chỉ coi tôi như một vật thể thân tạm thời. Thật sự tôi chỉ là một vật thể thân tạm thời thôi ư ? Tôi thật sự ko có giá trị gì với em sao ?

Em có biết đã bao nhiêu đêm tôi ngồi một mình trong đêm tối, nhìn bóng đêm bao trùm, tôi cố gắng xóa đi hình bóng em trong tim mình, trong não mình và cả trong tưởng tượng của mình. Cố gắng xóa đi, đã hàng trăm hàng nghìn lần cố gắng nhưng tôi đã ko làm được, tôi ko làm được.

Và tôi khóc.

Vì nhớ em, vì yêu em.

Một thằng đàn ông chưa bao giờ hối hận thì nay sắp phải hối hận vì em. Hối hận vì em có người thứ ba. Một người khác ko phải là TÔI

Tôi đã từng nuôi ảo tưởng về một căn nhà nhỏ, những đứa con tràn ngập hạnh phúc. Nhưng càng mơ mộng tôi lại càng cảm thấy vô vọng. Bởi vì giờ đây bên cạnh em đã có người đàn ông khác.

Hắn ta có làm em khóc ko như tôi đã làm với em ? Có yêu em như tôi đã yêu em ? Nếu hắn ta tốt hơn tôi thì cứ sống hạnh phúc với hắn ta đi em nhé. Tôi ko có gì tiếc nuối vì đã yêu em.

Hãy sống hạnh phúc ! Và đừng bao giờ nhớ đến tôi. Mặc dù tôi biết rằng tôi sẽ ko sống nổi dù chỉ một ngày ko có em. Nhưng tôi sẽ cố gắng, tôi sẽ cầu nguyện cho em.

Tình yêu của tôi !

25. Chương 25: Nỗi Lòng

Sân bay hôm nay khá vắng, cô gái kéo chiếc valy màu đỏ nhẹ nhàng ngồi xuống băng ghế. Đôi mắt buồn của cô nhìn xa xăm vô định, cô nhớ lại lần đầu tiên cô gặp được anh.

Sáng nay tôi đã có một buổi trình diễn thời trang lớn tại Hà Nội. Show diễn rất thành công và hiện giờ cả đoàn chúng tôi đang ăn mừng tại một hộp đêm. Đối với một người mẫu mới nổi như tôi thì có lẽ đây là một thắng lợi rất hoành tráng.

Lắc lư theo điệu nhạc mãi cũng chán, tôi bắt đầu ngắm mọi người nhảy. Tôi cứ vô tư vừa nhấp rượu vừa đung đưa mà ko biết rằng có một chàng trai đang nhìn mình.

” – Hi, chào em, anh ngồi đây được ko ?

- Vâng, anh cứ tự nhiên !

- Em là người miền Nam àh ?

- Vâng ạ, em ở Sài Gòn

- Ôi ! Trùng hợp ghê, anh cũng ở Sài Gòn đây. ”

Một chàng trai tuần tú, bắt tín hiệu khá nhanh tôi biết anh chàng này đang vờ làm quen. Anh ta chính là Trí, con trai tập đoàn ô tô Minh Trí nổi tiếng ở Sài Gòn.

Trò chuyện được một lúc, tôi phát hiện ra anh ta rất cuốn hút và rất duyên. Chúng tôi khá là hợp gu. Tôi có vẻ đã được lọt vào mắt xanh của Trí. Ngay đêm đó, chúng tôi đã trao đổi số điện thoại cho nhau.

Ban đầu, tôi đến với anh ta thực sự chỉ vì tên tuổi của tôi cần được đánh bóng bởi các đại gia, nhưng dần dần tôi

đã bị vẻ sành đời, tính cách dễ thương chiều chuộng của anh ta thu phục. Lúc nào anh ta cũng quan tâm tôi, một cách rất chân thành ko hề giả tạo.

Tôi bắt đầu yêu Trí, rất thật lòng. Tôi trao tất cả mình có cho Trí mà ko hề e ngại.

Nhưng rồi cuối cùng tôi nhận ra một sự thật phũ phàng. Tôi cũng như bao cô gái khác, như bao cô gái mà anh đã từng yêu. Như một con ốc cho anh bắt, ăn thịt và cuối cùng là đổ đi như một đồng phế thải.

Tôi đã tìm mọi cách để níu kéo anh trở lại nhưng tất cả đều dường như vô dụng. Và rồi anh biến mất, rất nhanh như khi anh đến. Một thời gian rất lâu tôi đã ko thể liên lạc được với anh. Tôi cứ tưởng chúng tôi chỉ có thể, chỉ dừng lại ở thứ tình yêu trao đổi qua lại, rồi sẽ đường ai nấy đi, ko ràng buộc cuộc đời của nhau.

Nhưng đúng là ông trời có mắt. Sau bao nhiêu tháng ngày mong nhớ, cuối cùng tôi cũng đã gặp được anh. Tình yêu bao ngày tưởng chừng như đã mất lại bùng lên, dữ dội hơn trước. Tôi yêu anh đắm say, dù tôi biết trái tim anh đang hướng về người con gái khác. Tôi luôn mong với tình yêu cháy bỏng và sự quan tâm chân thành của mình sẽ mang anh quay về với tôi.

,

Nhưng hình như tôi đã lầm, anh đã quá yêu con bé đó. Anh yêu nó đến nỗi anh nhẫn tâm hắt hủi tôi, một lần nữa. Đau đớn, tuyệt vọng, tôi đã van xin anh, chỉ cần anh đến bên tôi, chỉ cần mỗi ngày được thấy anh, được nghe anh nói cười, dù là miễn cưỡng tôi cũng hài lòng. Nhưng anh đã ko động lòng, anh vẫn quay lưng bước đi. Anh đâu biết rằng tôi đau đớn đến mức nào. Anh đâu nghe được tiếng trái tim tôi vỡ vụn thành từng mảnh.

Và tôi đã bất chấp tất cả, với tờ giấy xét nghiệm giả mình có thai tôi đã hạ gục được anh, một cách dễ dàng ! Nhờ nó mà anh vẫn hằng ngày ở bên tôi, chăm sóc cho tôi. Tuy ko còn tha thiết như xưa nhưng bao nhiêu đó cũng khiến tôi vui lòng. Tôi như đứa trẻ đang cố giữ món đồ chơi quý báu vốn ko thuộc về mình. Và thật sự nó chưa bao giờ thuộc về tôi, trong ngày hạnh phúc nhất của tôi, anh đã bỏ đi.

Anh đã chạy theo tiếng gọi của con tim, anh khiến tôi bàng hoàng tột độ. Như ko tin vào mắt mình, tôi đã cố gắng thuyết phục van nài anh, cố gắng cho anh hiểu tôi đã mong chờ được làm vợ anh như thế nào. Nhưng lại một lần nữa anh ko hiểu. Anh có thể vì đứa con gái đó mà quỳ xuống xin tôi thì tôi cũng có thể chết vì anh cơ mà ?

Tại sao anh ko chọn tôi ?

Tôi như gục ngã, khi anh đi tôi đã biết mình phải làm gì. Tôi phải trả thù ! Tôi sẽ cho họ ko được hạnh phúc, sẽ mãi mãi đau khổ như tôi.

Đáng lẽ ý nghĩ đó đã được hình thành trong đầu tôi nếu tôi ko gặp người đó.

” – Có vẻ con ko hài lòng với thực tại này nhỉ ?.....Đừng nhìn ta bằng đôi mắt chứa đầy hận thù như thế.

Người đàn ông cúi xuống nhìn cô gái đang ướt đầm trong nước mắt

- Tôi sẽ ko để yên ọi chuyện như thế này đâu

- Thế con sẽ định làm gì nào ?

- Tôi sẽ làm gia đình ông bại hoại thanh danh

- Ta ko nghĩ con làm nổi

- Đừng thách thức tôi, tôi sẽ bắt con trai ông trở về với tôi và tôi sẽ tiêu diệt toàn bộ các người

- Hahaha, con đúng là có óc tưởng tượng thật. Vỡ tường này kéo màn ở đây được rồi con gái ạ

- Ông nói vỡ tường gì ?.....Tôi...ko ...hiểu

- Ta nghĩ con hiểu nhiều hơn những gì ta đang nói chứ, đừng đem cái thai ra dọa ta. Nếu ko con nghĩ một vụ tử tử của một cô người mẫu ta có thu xếp nổi ko ?

- Ông.....

- Thật ra ta cũng chả thích gì mấy trò đánh lén như thế, nhưng biết làm sao bây giờ ? Tốt nhất là con nên biết điều một chút.

- Đã ko muốn chuyện như thế này thì tại sao ông ko can thiệp sớm ?

- Ta muốn như vậy là để xem xét xem con trai ta đã thực sự trưởng thành hay chưa ? Và nó đã lựa chọn con đường như ta mong muốn

- Thì ra ...các người chỉ xem tôi như một trò chơi

- Ta ko hề xem con như một trò chơi, xét cho cùng con vẫn là một cô gái tội nghiệp hiền lành. Ta làm thế chỉ để con hiểu, tình yêu ko thể gượng ép, nó rất kì diệu. Hãy để nó tự nhiên, đừng dùng bất kì thủ đoạn nào với tình yêu vì như thế chỉ khiến cho người yêu trở thành một kẻ trách nhiệm nửa vời, và người được yêu sẽ là một kẻ bất hạnh. Hy vọng ta nói ít nhưng con sẽ hiểu nhiều. Hãy tìm lấy tình yêu có thể cảm hóa được con, con gái ạ.”

” Chuyến bay mang mã hiệu FF 219392AK từ Thành phố *** – Việt Nam đến London – Anh sẽ khởi hành vào lúc 11giờ 25 phút. Yêu cầu quý khách.....”

Tiếng loa thông báo đưa cô gái về thực tại. Cô gái nhanh chóng kéo valy bước vào cửa phòng check in

- Lan

Ngỡ ngàng, người con trai cô yêu tha thiết đang đứng trước mặt cô.

- Sao em đi vội thế ?

- Anh.....?

- Đến để tiễn em

Khẽ mỉm cười, cô gái nói nhỏ

- Cho em ôm anh, một lần cuối cùng nhé

Giữa sân bay đông đúc, vội vã. Một đôi trai gái, họ ôm nhau mặc kệ thời gian trôi và những đôi mắt đang nhìn mình.

Một cách chậm chạp, cô gái mắt đỏ hoe từ từ buông tay khỏi chàng trai.

- Em đi đây, tạm biệt anh

Cô nói vội rồi quay lưng bước nhanh, sau lưng cô một chàng trai mắt cũng đỏ hoe vẫy tay thì thầm

- Tạm biệt, chúc em hạnh phúc.

26. Chương 26: Cái Bẫy

Dinh dong dinh dong.....

- Bà hai, có thằng Trí ở nhà ko ạ ?

- Dạ có

- Gọi nó xuống nói chuyện với chúng tôi

- Dạ thôi, cậu đang ngủ, tôi ko dám

- Cái gì? Giờ này mà ngủ ư ? Mới 6h chiều mà ngủ cái gì

- Dạ, 5h cậu Trí về nhà là ăn cơm rồi lên phòng ngủ ngay ạ. Cậu cứ im lặng ko nói cười với ai cả.

- Thằng này!.....Không được, thế này mãi cũng ko phải là cách, phải giúp nó mới được, ko thôi chắc tụi mình có cháo khuya ăn sớm quá. Suy nghĩ tiếp tao đi

Tuấn ú nhăn trán đăm chiêu. Được chừng một lúc đột nhiên thằng Minh lạnh đập tay vỗ trán mặt hớn hờ:

- Có rồi, ta đã có cách rồi anh em ơi

- Cách gì ?

- Khoan, đợi tao một lát. Bà hai ơi, pha giúp 4 ly nước cam lạnh nhé....Vào nhà đi rồi tao nói à nghe

- Rõ về chuyện, nói ở đây luôn cho gọn

- Vớ vẩn, bàn bạc chuyện lớn mà đứng ngông ngông ngoài đường thế à, vào đi rồi tao nói à nghe.

Thằng Minh lạnh nháy mắt đầy bí ẩn

- Thế này.....thằng Phong thì làm thế này.....còn Tuấn Ú mày phảinhư vậy mới được. Tụi bây hiểu chưa ?

- Mày hay quá, tụi nó lớn cả rồi chả lẽ ko nhận ra cái mưu kế rởm của mày.

- Ôi! Sao mày ngốc thế Phong. Phải cần viện binh nữa mới đủ “đô” chứ. hiểu chưa ?..... Ôi giờ, xem cái mặt tụi bây kia, để tao nói cụ thể hơn cho nghe. Là thế này.....Hiểu chưa ?

- Ủmnh Ủmnh.....nghe cũng được đấy. Trông mày thế mà cũng có lúc thông minh ra phết nhỉ

Thằng Việt gật gù cái đầu như triết gia vừa thấu hiểu cái chân lí viễn vông nào đó

- Được ko mày ? Tao nghi quá, vụ này mà bẻ là tụi mình”mệt trong người” đấy

- Khỏi lo, tao đã dự trù trường hợp bẻ mảnh rồi, cứ yên tâm. Giờ thì lo thực hiện kế hoạch A đi.

Đã hai tháng sau khi trái tim tan vỡ, tôi vẫn cứ sống cứ làm việc. Làm thật nhiều cho đến khi kiệt sức thì lại ăn, ăn xong thì ngủ, ngủ xong lại làm việc. Cuộc sống cứ diễn ra như thế, buồn chán, tẻ nhạt, ko có mục đích sống. Tôi cũng ko biết mình còn sống trên đời này là vì cái gì ?

Đôi lúc tôi muốn buông thả cuộc đời, muốn ăn chơi cho quên sầu nhưng rồi lại tự nhủ “Mình phải đứng lên, cô ấy ko là gì cả, ko có cô ấy mình vẫn sống được”. Và sự thật là tôi vẫn sống , nhưng sống theo một kiểu khác, sống với cái xác ko hồn.

9h tối rồi nhưng nó vẫn chưa muốn về nhà, công việc ở công ty đã hết từ đời nào và giờ nó đang chúí mũi vào việc đưa mô-tô trên vi tính. Nó suốt ngày chỉ muốn làm việc làm việc và làm việc, nếu ko thì làm bất cứ cái gì tốn thất nhiều thời gian, thật căng thẳng để nó ko còn thời gian nhớ đến người đó. Nhưng dường như công việc của một tổng giám đốc công ty quá ít so với yêu cầu của nó.

Nó vẫn còn thời gian, 8 tiếng để ngủ thì đầu óc nó đã dành 3 tiếng đồng hồ để nhớ đến anh. Nó ghét cảm giác đó, nó ghét cái gì vô vọng và ko bao giờ có được dù chỉ trong mơ. Nhưng đầu óc nó ko nghe lời nó, trong tim nó vẫn còn một khoảng trống dành cho anh, nó ko biết phải làm gì để lấp đi khoảng trống ấy. Làm gì để như ngày xưa đây ? Làm sao để trái tim nó hướng về Ryan và yêu Ryan như ngày xưa đây ?. Nó bất lực ! Những kí ức về anh và tình yêu dành cho anh cứ đầy dẫy nó. Phải làm sao đây ?

- Để cái này vào cốp xe nghe bà Hai

- Vâng ạ!

Hôm nay tôi phải về nhà bà, bà gọi bảo nhớ tôi mong tôi về gấp. Tôi cũng đã có ý về mấy hôm nay, giờ thế này thì thôi về luôn một thể.

- Xong chưa bà hai ?.

- Dạ, xong cả rồi thưa cậu

- Bà ơi bà, con về rồi nè

- Trí, sao về trễ thế cháu, bà đợi cháu từ chiều đến giờ

- Dạ, tại cháu kẹt xe mà bà. Thông cảm cho cháu đi, bù lại cháu ở đây một tuần luôn bà nhé

- Được, ở đây luôn bà cũng chịu.....Nào vào nhà, rửa mặt, rửa tay rồi ăn cơm với bà

- Vâng ạ

[- Alô alô, xin thông báo, con mời sắp tiến tới bàn ăn

- Ok, nghe rõ. Tiếp tục kế hoạch A]

- Đây vào đây ngồi, hôm nay bà chuẩn bị những món mà cháu thích nhất đấy, ăn cho nhiều vào. Dạo này bà thấy cháu ốm quá. Có chuyện gì sao cháu ?

Chẳng biết trả lời bà thế nào, tôi chỉ mỉm cười cho qua chuyện

- Chuyện gì đâu bà, tại dạo này cháu kén ăn thôi, hôm nay cháu ăn thật nhiều cho bà khỏi lo nữa nhé

- Ủh ngoan, ăn nhiều mới khỏe được chứ

[- Oh yeah, xin thông báo với đại ca Minh lạnh, con mời vừa ăn. Dự báo khoảng 30 phút nữa sẽ kết thúc kế hoạch A.

- Ok, các anh em chuẩn bị kế hoạch B, tấn công con mời bên kia bờ đại dương đi]

- Ngon ko con?

- Dạ ngon

bà ạ, bà lúc nào mà chả nấu ngon nhất

- Thằng này, chỉ giỏi cái miệng

Đó chỉ là nói dối thôi, thật sự là trong miệng tôi chẳng thấy mùi vị gì cả. Dù có ngon đến mấy, đối với tôi giờ cũng bằng không.

Ăn được vài miếng, đột nhiên tôi thấy buồn ngủ khủng khiếp, hai mắt nhắm cả lại, thật sự là ko mở lên nổi nữa

- Bà ơi, cháu nghỉ ăn rồi, cháu buồn ngủ quá.

- Buồn ngủ àh ? Sao ko ăn thêm vài miếng nữa

- Thôi, cháu buồn ngủ quá, ko chịu nổi nữa rồi..... Ôi! Sao buồn ngủ thế này.

Lấy tay đập đập trán, tôi cố tìm lại một chút minh mẫn để còn mò lên giường

- Àh chắc cháu đi đường xa mệt đấy, thôi vậy lên phòng ngủ đi cháu

- Vâng, cháu đi đây

Nó đang lúi húi dưới bếp với món bánh gatô mà nó vừa học được từ chương trình nấu ăn gia đình. Đang tập trung nặn kem trang trí thì chuông cửa reo inh ỏi, tối rồi mà còn ai gõ cửa nhà nó thế nhỉ ? À, nó quên mất, lúc này nó gọi phone mời Ryan sang ăn bánh nó làm. Bởi vậy vừa bảo ko dám ăn vì sợ tào tháo rượt thế mà giờ đã bấm chuông inh ỏi. Rõ đáng ghét, thích đến chết mà cứ giả vờ

- Ra ngay ra ngay....Lúc này anh bảo sẽ ko thêm ăn mấy.....c...á.i.....[cạch]..... Ồhhhhh, bác trai.....anh Phong.....anh Việt....

- Bất ngờ ko My?

- Sao anh Phong và mọi người ở đây ? Có cả bác trai nữa ? Có chuyện gì sao ạ ?

- Ừm thật ra bọn anh sang đây là có việc thật, việc rất quan trọng dành cho em

- Cho em ? Việc gì ạ ?

- À trước khi nói chuyện cụ thể thì bác và các anh có thể vào nhà ngồi được ko nhỉ ?

- Vâng ạ, xin lỗi ngạc nhiên quá nên cháu quên mất. Mời mọi người vào

.....

- Mời mọi người dùng nước, bây giờ mọi người có thể nói cho em biết có chuyện gì mà mọi người sang đến đây vậy ?

- Thật ra thì..... đó là chuyện của thằng Trí, nó vừa bị tai nạn và giờ đang nằm hôn mê, ko biết bao giờ mới tỉnh lại

Xoàng.....

Cái tách trên tay nó rơi xuống đất vỡ vụn, cái gì thế này ?

- Từ ngày cháu bỏ đi, thằng Trí như người mất hồn, nó chả thiết ăn uống gì cả. Suốt ngày nó chỉ nhớ đến cháu, hôm trước vì quá nhớ cháu, nó đã đi uống rượu, trên đường về nó vì tránh một đứa bé nên đã ko kiểm soát đâm thẳng vào một chiếc xe tải lớn..... Bác sĩ nói nó chỉ có khoảng 25% cơ hội tỉnh lại nhưng trong đó 10% là sẽ sống cuộc sống thực vật đến suốt đời.

” Sẽ sống cuộc sống thực vật đến suốt đời”

Nó bần thần ngồi phịch xuống sofa, đầu óc nó hỗn loạn,

- Chị... Lan.....tại sao chị ấy ko khuyên anh ấy ? Sao ko cản anh ấy? Cháu đã trao Trí lại cho chị ấy chăm sóc rồi mà.

- Lan đã đi từ lâu rồi My ạ. Sau khi em đi, Trí đã bỏ cả đám cưới để sang đây tìm em nhưng nó đã bị em từ chối. Rồi Lan cũng từ chối nó, vì cô ấy nhận ra cô ấy ko có được trái tim của Trí. Trí mất tất cả, nó bắt đầu sống như một người ko hồn, suốt ngày nó chỉ làm việc làm việc, ko đi đâu cả. Và cuối cùng, tối hôm trước, ko chịu được nữa nó đã đi uống rượu và ...nó..... đã bị tai nạn.

Nước mắt rơi lã chã, tim nó đau thắt

- Anhấy có..... chết ko anh ?

Tiếng nó đứt quãng, tay nó lạnh ngắt

- Anh ấyko thể bỏ....em lại

- Nó ko chết nhưng có thể sẽ ko bao giờ tỉnh lại nữa, sẽ ko nói, ko cười như xưa nữa

Căn phòng lặng câm, chỉ nghe tiếng nấc của cô gái và giọt nước mắt của những người đàn ông.

- Mọi chuyện là như thế và hôm nay bác đến đây vì bác muốn thực hiện ước nguyện cuối cùng của nó, trong lúc đưa nó vào bệnh viện nó đã luôn miệng gọi tên con..... nên bác xin con, xin con hãy trở về Việt Nam gặp nó. Gặp nó một lần cuối thôi, bác xin con đấy.

- Vâng, cháu sẽ trở về

Nó vừa nói, vừa chạy ngay vào phòng, quơ bừa vài bộ quần áo nhét vào vali nó chạy vội ra cửa

- My ! Em đi đâu thế ?

- Anh.....Ryan.....

- Em mang vali, em định đi đâu àh ? Còn những người này, họ là ai vậy ? Sao em khóc thế ?

- Em.....em..... định về Việt Nam

- Tại sao lại về ?

- Anh Trí.....anh ấy sắp chết rồi, anh ấy vì em mà hôn mê ko biết bao giờ mới tỉnh. Anh ấy sắp chết rồi.

Buông hai tay mình ra khỏi người My, tôi chết lặng.

- Em quyết định sẽ về đó thật sao ?

- Anh ấy cần em Ryan à, anh ấy sắp.....

- Sắp chết rồi chứ gì ? Vậy nếu anh sắp chết như thế em có lo lắng cho anh như vậy ko ?

- Em.....

- Được, nếu em nghĩ hẳn ta sẽ đem lại cho em hạnh phúc thì em cứ đi, anh sẽ ko cản em đâu

Ngước mặt lên cho nước mắt chảy vào trong, tôi chờ đợi một câu trả lời mà tôi đã biết trước

- Bây giờ em đã hiểu tình yêu thật sự là gì, bấy lâu nay em đã cố gắng yêu anh, nhưng em ko thể, ko thể yêu anh như ngày xưa nữa. Em xin lỗi anh, mong anh sẽ tìm được tình yêu thực sự của mình, người có thể yêu anh hơn em

Cô ấy vụt qua, biến mất và mãi mãi ko bao

giờ trở lại.

Bây giờ nước mắt rơi thật sự, ko thể kìm lại được nữa. Anh đang khóc, đang khóc vì em đây. Lần này sẽ là lần cuối cùng phải ko em ?

27. Chương 27: Sập Bẫy Ngọt Ngào

” – Đứng đi ! My.....My ”

- Anh Trí, anh tỉnh lại rồi

Mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là khuôn mặt, ko biết gọi là khóc hay cười của My nữa. Oh....Mà tôi vừa nghĩ gì thế nhỉ ? My ?

- Em.....em là My thật sao ?

- Anh bị sao thế ? Bác sĩ.....bác sĩ ơi, bà ơi anh Trí tỉnh rồi, anh Trí tỉnh rồi mọi người ơi

- Khoan đã, cái gì mà có bác sĩ ở đây ?

- Anh bị tai nạn, hôn mê sâu mấy hôm nay rồi. Anh ko nhớ gì sao ?

- Tai nạn ? Làm gì có..... Ôi đầu tôi ? Chân tôi ? Ai quần đây bằng thế này ?

- Vậy có nghĩa là.....?

- Đúng vậy, thằng Trí ko bị gì cả. Tất cả đều do bác sắp đặt ?

- Sắp đặt ? Tất cả đều là giả sao ? Vậy là anh Trí ko bị gì cả ? Anh ấy sẽ ko chết ? Sẽ ko sống thực vật như lời bác nói ư ?

- Đúng vậy. Nó vẫn bình thường. Bác đã cho nó uống thuốc ngủ, đưa nó vào bệnh viện quen với bác, sau đó thì sang canada và đưa cháu về đây

- Thì rathì ra mọi người gạt cháu, bác có biết cháu lo thế nào ko ? Mọi người thật quá đáng.- Người gạt cháu chính là cháu đấy ?

- Bà !

- Cháu thật sự rất yêu thằng Trí, vậy tại sao cứ làm khổ nhau. Bây giờ cháu rất bức tức phải ko ? Cháu muốn quay về Canada để đền đáp lại tình yêu của Ryan phải ko ? Nhưng liệu cháu trở về đó và yêu Ryan thì cháu có làm cho Ryan hạnh phúc được ko ? Hay sẽ chỉ đau khổ thêm ?. Bà chỉ nói thế còn quyền quyết định vẫn là ở cháu. Nếu bây giờ cháu đi chắc sẽ còn kịp chuyến bay cuối.

Căn phòng chìm ngập trong im lặng, mọi người nhìn nhau. Chàng trai vẫn ngồi trên giường, anh nín thở chờ đợi sự lựa chọn của cô gái. Cô gái vẫn đứng im, có vẻ như đang suy nghĩ.

.....

Đột nhiên My quay người về phía tôi, rồi cô ấy xoay người và bước đi. Tôi sợ hãi, vội vàng nắm lấy tay cô ấy

- Nhưng nếu em lựa chọn Ryan, anh vẫn sẽ ko để em đi. Mất em một lần đã là quá đủ đối với anh.

Ấm ! My đang ôm tôi, cảm giác kì diệu nhất mà tôi từng có được.

- Em giả vờ đấy, đồ ngốc. Cảm ơn anh đã giữ em lại. Em yêu anh!

- Anh cũng yêu em.

[- Mời cô dâu và chú rể trao nhẫn cưới cho nhau và hẹn ước với nhau

- Điều khoản cuối cùng của em, em vẫn chưa nói đúng ko

- Ừmh

- Điều khoản thứ 5 : Bên A phải hứa suốt đời bên cạnh bên B. Ko bao giờ lìa xa

- Bên A xin hứa, suốt đời bên cạnh bên B]

- Đừng có chen

- Đang ra một tí coi, tao ko thấy gì cả

- Tụi bây thằng nào cũng hú hí với gái cả rồi mà làm như giặc trước cửa phòng tân hôn người ta thế àh. Về phòng ngủ hết..... Để một mình tao coi được rồi hehehe

- Bà mẹ mày Tuấn Ú ơi, đang ra cho các đại ca coi

- Trời ơi đừng có chen

- Aaaaa....

Rầm.....

- I i i itrời ơi thằng Trí bị bắt lực kìa tụi bây ơi.

- Chết rồi, tân hôn mà thằng Trí bị lép về kìa

- Làm hại tao tưởng hấp dẫn lắm, tội nghiệp My quá mày nhỉ.

- Phải đi kiếm thuốc trị cho thằng Trí mới được.Hay mình lên chùa thiếu lâm bên Trung Quốc xin ? Nghe nói thuốc tàu trị mấy cái này hay lắm

- Mày ngu, Chùa toàn là sư sao trị bệnh này được

- Ủh nhỉ, hay mình đi.....

Cảnh tượng lúc này hết sức kinh khủng và dễ dẫn đến hiểu lầm tai hại, ông Trí đang nằm phía dưới tiếp đó là một lớp chăn dày và nó đang ngồi trên người Trí.

Chuyện, nó thắng trong trò oẳn tù tì nên nó được quyền hành hạ tên Trí với tiết mục “Lấy thịt đè người” mà lị. Ai dè tụi ông Việt vào và nghĩ là.....

- Hahahaha, chắc chết quá hahaha. Mắc cười quá hahaha.

- Làm gì mà cười ghê thế

- Mấy ông đó.....nói anh bị bắt lực kìa.....hahahaha

- Hahahaha...

- Oh ? Em cười thôi, anh bị thế mà cũng cười àh ?

- Anh cười vì tụi nó dễ bị dụ quá

- Dụ gì ?

- Anh giả vờ chơi trò đó với em vì anh biết thế nào tụi nó cũng rình mò trước phòng mình, nên anh phải có kế sách đuổi ruồi thì mới ăn cơm ngon được chứ

- Ăn cái gì cơ chứ, em ngủ rồi

- Êh thức dậy, vờ ngủ để quên nhiệm vụ àh. Thức dậy “Yêu” đi

- Ko, em ngủ rồi

- Àh, nhẹ nhàng ko nghe, anh dùng bạo lực đấy. Chết em này

- Aaaaa, hahaha đừng cù lét nữa..... Thức dậy nè, chịu chưa

Nó nín thở mở mắt trân trân nhìn Trí, hần ta cũng trân trân mắt nhìn nó. Rồi hần nhẹ nhàng áp sát mặt hần vào mặt nó, từ từ nhẹ nhàng môi chạm môi, má chạm má, một bắt đầu nhẹ nhàng ột trận chiến mãnh liệt.

.....Năm năm sau.....

- Chị hai ơi, ba Trí đang làm gì mẹ My thế ?

Hai đứa trẻ mũm mĩm với bộ pyjama rộng thùng thình chi chít hình doremon đang lấp ló ở cửa nhà bếp

- Cái đó người ta gọi là hôn má đấy

- Hôn má nghĩa là hôn mẹ mình hả chị ?

- Ngốc, hôn má nghĩa là hôn vào cái má ấy, còn được gọi là
thơm má, mi má, kiss má đấy. biết chưa ?

- Sao chị hai biết ?

- Ba Việt dạy chị đấy.

- Hai đứa này, làm gì vậy hả ?

- Á á á.... Ba Tuấn nhéo con mẹ ơi

- Anh Tuấn, anh Phong, anh Việt, cả ba và bà nữa. Sao hôm nay đầy đủ thế ạ ?

- Ủm, hôm nay tụi nó mời các con đi ăn tiệc mừng vợ chồng Tuấn và vợ chồng Phong có thai đứa thứ ba
đấy

-Ồ hai em trai làm gì mà mạnh thế, tới đứa thứ ba rồi cơ àh, chúc mừng nhé.

- Cảm ơn lời chúc mừng đều của mày nhé

- Mẹ ơi, có cả ba Ryan và mẹ Lan nữa này. Đi ăn thôi, vui quá !

Nhìn hai cục vàng của tôi nhảy loi choi giữa sân mà tôi vẫn chưa tin tất cả đều là sự thật. Từ một hợp đồng
tạm thời giữa hai kẻ chẳng biết mặt nhau mà giờ đây đã là vợ chồng thì thật sự đến cả những người trong
cuộc như tôi vẫn ko tin nổi.

Lan giờ đã có chồng và sinh sống ở Luân Đôn, chồng Phong thì đã có vợ cùng ba đứa con, còn Ryan đã được
bố mẹ My nhận làm con nuôi và đang quản lí công ty của nhà My. Anh ta vẫn ở vậy nghe đâu là chờ đợi
khi nào tôi và My chia li sẽ nhảy vào. Đừng mơ chứ! Nhưng dù gì tôi cũng đều muốn cảm ơn những người
đã hy sinh vì tình yêu của chúng tôi. Trải qua biết bao sóng gió, thử thách cuối cùng chúng tôi cũng đến
được với nhau, một phần nhờ bạn bè và người thân nhưng phần chính vẫn là tình yêu của chúng tôi. Và cả
niềm tin, khao khát được có nhau. Tất cả đã làm nên tình yêu của chúng tôi. Cảm ơn mọi người, cảm ơn
ông trời đã cho chúng tôi được gặp nhau

Một câu chuyện cổ tích giữa thời hiện đại.

Chắc có lẽ là câu chuyện của tôi.

—THE END—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hop-dong-yeu>